

Festien Schweiz Märchen

Von W. E. Griffis

Plautdietsche Äwasatunk von

D. E. Copre

Draft – Aug. 22, 2020

William Elliot Griffis

1843-1928

Feftieen Schweize Mäarchen von W. E. Griffis, D. E. Copre (Äwas.), 2020.

Fifteen Swiss Fairy Tales from W. E. Griffis, D. E. Copre (Trans.), 2020.

An electronic file will be available at www.plautdietsch-copre.ca

Based on: W. E. Griffis, *Swiss Fairy Tales*, New York, 1920.

Photo attribution:

Griffis portrait photo: Unknown, Public Domain.

Page 1, 3, 8, 25, 45 - George Carlson, c1920. Public Domain.

Translation to Plautdietsch of 'Zacharias orthography without the n': D. E. Copre, 2020.

All rights reserved.
Ottawa, 2020.

Enhault

Introduction - Väawuat	4
1. Daut wundaboare Alpe Huarn	6
2. De launische Lawien	10
3. De Jebirj Riese	13
4. Daut Häselmenschkje un sien Konfakjt	16
5. Twee gootmeenent Droake	19
6. De Fee un de Kuckuck Klock	23
7. Daut Schlott vom Faulkj	27
8. Daut Kjlinjaspell vonne Kjiej	31
9. Daut Jeheemnis vom Häselmenschkje	34
10. De Fee vom Edelweiss	39
11. De Lawien, dee Fräd schoof	44
12. De Kängeuru Poa	48
13. De Alpe Jäaja un sien Fee Wajchta	52
14. De witta Gämse	56
15. De Ziereen vom Rhein	58

Introduction - Vääwuut

W. E. Griffis

William Elliot Griffis, born in Philadelphia Pennsylvania in 1843, was educated at Rutgers University. In 1870, he was invited to Japan to organize schools along Western lines. He subsequently published a number of books on Japan. In the remaining years of the 1800s, Griffis was an active minister in the United States. In 1903, he retired to write and lecture and soon became a prolific author. Griffis travelled to Europe many times and published many books on folklore including *Belgian Fairy Tales*, *Swiss Fairy Tales*, and *Dutch Fairy Tales for Young Folks*. The book of tales about Switzerland, an ancient homeland for many Mennonites, appeared in 1920. It was illustrated by George Carlson. Although less well known than those of Hans Christian Anderson or the Grimm Brothers, the works of Griffis entertained thousands of readers and made an important, lasting contribution to the world of folklore. Griffis died in 1928.

Low German Translation – 2020

The group of stories collected by Griffis in *Swiss Fairy Tales* in 1920 was favourably received. The present volume contains 15 tales from that group, translated to Plautdietsch. The stories of Griffis are more informative and less violent than some other European ones, making them more appropriate for young people. Several stories focus on mythical or religious themes, geographic or climatic characteristics, and personalities or pets. While all stories appear to be informative at some level, readers will likely appreciate them most for the entertainment and wonder that they provide. A short description of each story follows.

1. *The wonderful alpine horn* – On a mysterious midnight visit, strangers make a young Swiss boy three tempting offers, but he can accept only one of them.
2. *The whimsical avalanche* - During its short lifetime, an avalanche slides down a mountain but misses its one chance to cause destruction, to the chagrin of its elders.
3. *The mountain giants* - This study of the interaction between ordinary mortals and giants, features the tale of the giant woman Bertha playing with a farmer and his team of horses.
4. *The dwarf and his confectionery* – On a visit to a dwarf, an ambitious man steals a precious

W. E. Griffis

William Elliot Griffis, wort 1843 en Philadelphia, Pennsylvania jebuare, un haft von de *Rutgers University* graduieet. 1870 wort hee no Jaupaun enjelode, om Schoole nom wastlichen Vääbilt to ordne. Lota worde eene Schoa von siene Bieekja von Jaupaun rutjejäft. En de äwaje Joare vom 19. Joahundat deend Griffis aus Prädja en de U. S. A. 1903 jinkj hee em Rustaunt, om Bieekja to dichte un Vääläsunge to hoole, un wort boolt een wichticha Dichta. Griffis reisd foaken no Europa un gauf väl Bieekja äwa Volkj Jeschichte ut, doarunja *Belgische Mäarchen*, *Schweize Mäarchen* un *Hollendsche Mäarchen fa junge Lied*. Daut Buak von de Schweiz, een oolet Heimatlaunt fa väl Mennonite, kaum 1920 rut. Daut wort von George Carlson bebilt. Obzwoa weinja bekaunt aus dee Bieekja von Hans Christian Anderson ooda de Grimm Breeda, unjahilde Griffis siene Dusende Läsasch un muake eenen wichtichen Biedrach to de Welt vonne Volkj Jeschicht. Griffis storf 1928.

Plautdietsche Äwasatunk - 2020

De Mäarchen Grupp, von Griffis en daut Buak *Swiss Fairy Tales* en 1920 jesaumelt, wort positiew oppjenome. Daut ver ons ligjende Buak enhelt 15 Jeschichte von dise Grupp, no Plautdietsch äwasat. De Jeschichte von Griffis jäwe bätre Lia un sent nich soo turbaussich aus eenje aundre Mäarchen. Eenje Jeschichte deele met de Fantasie ooda Fromme Teema, Geografische ooda Kjiematische leejenschoffe, ooda Persoone ooda Hustiere. De Läsasch woare see woarschienlich aum meisten räakjne, fa de Unjahoolunk un daut Wunda daut see leewre. Een kortet Toopfote von jiede Jeschicht folcht.

1. *Daut wundaboare Alpe Huarn* - Opp eenen jeheemen Nachts Besuach, moake Framde eenen Schweiza Jung dree lockende Aunjebotts, oba hee kaun bloos eent wäle.
2. *De launische Lawien* - En sien kortet Läwe, rutscht eene Lawien een Boajch erauf, oba deit weinich Schode, waut nich goot von äare Fierasch bejreest woat.
3. *De Jebirj Riese* - En dise Jeschicht von daut striede tweschen Mensche un Riese, nemt daut goastriche Benäme von de Riese Fru Bertha, dee met een Foarma un sien Pieetsfoatich spält, eene wicitiche Roll.
4. *Daut Häselmenschkje un sien Konfakjt* - En sien Besuach to een Häselmenschkje, stält een

secret from his host, but later regrets his deceitful action.

5. *Two good-natured dragons* - A lost individual is found by a pair of dragons who have a reputation of devouring humans. He fears greatly about his chances for escape.

6. *The fairy and the cuckoo clock* - A man, disappointed that his sundial does not work at night, is approached by sympathetic creatures who wish to help him solve this problem.

7. *The castle of the hawk* - This story about falconry also relates the romantic tale of the marriage of a Hapsburg prince and a Belgian princess.

8. *The yodel carillon of the cows* - Each spring Swiss farmers leave in large caravans with their herds for the high alps. This story describes the unique method of producing Swiss cheese.

9. *The dwarfs' secret* - This story tells how Swiss hunters, with the help of Fairies, improved the performance of their long guns. The fairies motivation will be a surprise to the reader.

10. *The fairy of the Edelweiss* – This is the folk story about the method used by the Fairies in Switzerland to combat the climate terrorism conducted by the Frost Giants.

11. *The avalanche that was a peacemaker* – An avalanche expected to cause havoc, instead resolves a vexing problem for a group of villagers along its route.

12. *The kangaroo Poa* - A group of fairies seeking to establish a plant for the frigid Alp highland has a brain wave and decides to copy mother nature in formulating a viable solution.

13. *The alpine hunter and his fairy guardian* – This story of the love of a mortal hunter with an immortal fairy has a surprising, but unhappy ending.

14. *The white chamois* - When a hunter is determined to exceed his quota of lawful kills, he is sent a white chamois from the high alps as a final warning.

15. *The siren of the Rhine* - This story tells of a fairy maiden with long blond hair who lures sailors to their death on a treacherous stretch of the Rhine River in Germany.

onveschämnda Maun een Jeheemnis von sien Gaust Jäwa, oba daut deit am Iota sea Leet.

5. *Twee gootmeenent Droake* - Een Maun de vebiestat es, woat von twee Droake jefunge, dee dän Roop habe Mensche to fräte. Hee haft Schis auf hee von an wajch kome woat.

6. *De Fee un de Kuckuck Klock* - Een Maun dee betriept es daut siene Sonn Ua nachts nich schauft, woat von frintliche Kjreatuare jeholpe eene bätre Ua to entwekjle.

7. *Daut Schlott vom Faulkj* - Dise Jeschicht von daut Jäajre met *Faulkje*, vetalt uk von de romauntische Kjast von een Hapsburg Prins un eene Belgische Prinsessin.

8. *Daut Kjlinjaspell vonne Kjieej* - Jieda Farjoa gone Schweize Foarmasch met äare Häade no de Wäse en de huage Boaj. Dise Jeschicht vetald woo de wundaboare Schweize Kjees jemoakt woat.

9. *Daut Jeheemnis von de Häselmenschkjjes* - Dise Jeschicht vetald woo de Schweize Jäajasch, met de Halp von de Fee, äare Flinte vebätre kunne. De Uasoak fa de Halp woat äwarausche.

10. *De Fee vom Edelweiss* - Dit es de Volkj Jeschicht woo de Fee von de Schweiz de Frost Riese, dee daut Launt onbrukboa jemoakt haude, kjamfte.

11. *De Lawien, dee Fräd schoof* - Eene Lawien, dee väl Schode haud kunt doone, halpt enne Städ een schworet Problem fa eene Grupp von Darpslied to leese.

12. *De Kangeuru Poa* - Eene Grupp Fee daut eene wirdiche Plaunt fa de Huage Wäs enne Schweiz Alps vesieekjt to entwekjle, finjt Bejeistrunk en de Natuawelt om daut Problem to leese.

13. *De Alpe Jäaja un sien Fee Wajchta* - Dise Jeschicht von daut Kjaste tweschen een stoafliche Jäaja un eene eewje Fee haft een äwarauschendet, onjlekjlichet Enj.

14. *De witta Gämse* - Aus een Jäaja entschlote es siene Zol von jesazliche Jachte to äwatrafe, woat hee eenen witten Gämse von de huage Alpe jeschekjt, aus siene latste Woarnunk.

15. *De Ziereen vom Rhein* - Dise Jeschicht vetalt von eene Fee Freilein met blonde Hoa, dee Schepp Lied to äaren Doot lokt bie eene jefädliche Strakj aum Rhein Fluss.

1. Daut wundaboare Alpe Huarn

Wan de kjliene Junges un Mejales, dee dise Schweize Mäarchen läse, oppwasse un en de Schweiz reise, woare see dän Alpe Huarn jleiche.

Meist jieda Hoad Jung en de Boaj weet woo maun et blost. Daut besteit ut Holt un es onjefää haulf soo lank aus een jeweenlicha Bassem. Siene Steet, ooda daut schwoare hinja Enj, rut opp däm Boddem. Wan een Maun eene lange Bloss blost, schient daut Jereisch toieescht, wan maun too dichtbie es, nich sea aunjenäm. Eene wiede Strakj bezaubat dän Klank. Oba wacht eenen Moment un horch too! Wiet wajch däm Tol jäänäwa, woare de Belaustunge enjeholt un von de Spetze von de huage Boaj trigj jeschekjt. Dan kjlinjt et, aus wia een groota Enjel Kua vom Himmel erauf jekome, om Gott to iere, un Jreese aun aule goode Seele brinj. Noanich en de gaunze Welt jeft es soone seete Musikj von Echos.

Maunchmol jeft et eenen dobbelden Sauz von Echos, aus een Rääjenboage en een aundren. Dan mucht maun aun een Kua von kjliene Enjel denkje, dee toom tweeden Mol sinje, nodäm de ieeschta himlische Kua oppjehiet haft.

Woo de Schweiza toom ieeschten Mol de Alpe Huarn kjrieje, aus Jeschenkj von de Fee, woat en de Jeschichte von een trua Hoad Jung Nomes Perrod vetalt. Hee must dän gaunzen Dach hoat oabeide, om de Kjiej to besorje dee opp de huage Weid oppe Boaj grosde, woont de Enjebuarne de Alpe nane. Oba wan Utlenda von de Alpe räde, meene see de Boaj selfst.

Em Winta sent dise jlikje Boddem Aufschnette met Schnee un les bedakjt, oba em Juni es et woam jenuach fa Graus un Bloome to wasse. Dan gone de Hoad Junges un Kjees Moakasch met äarem Vee enopp. Nachts, must Perrod de Kjiej malkje, daut Schmaunt von de Malkj aufschape, dän grooten Kjätel äwa daut Fia henje, un dan Kjees moake.

To disem Tietpunkt, daut heet, wiet en de lote Stunde, wia Perrod meist Dootmeed. Nodäm hee 'Goode Nacht' aun Luquette, sien Schauz, dee äwa daut Dol läwd un äare Auntwuat jehieet haud, stieech hee de Lada enopp em Dach Boddem un läd sikj oppem Bad dol. Daut wia bloos een Stroo Hupe, oba hee schleep meist en däm Moment, aus hee et berieed. Hee wia een jesunda Jung un de Boajch Loft wia bäta aus Medizien. Daut wia besondasch goot fa eenen jesunden Schlop un hee wist, daut hee bie Sonn Oppgone tiedich oppstone must, om de Kjiej un Kose opp de Weid to fiere. Dan funk de Dach Konzert, met de Kjlinjasch aun.

Oba dise Nacht, enne Städ to schlope, one bat too de Morje Greiw optowakje, haud Perrod siene Uage bloos onjefää dree Stund lang jeschlote, aus hee een Jereisch hieed, een Krach, daut am oppwakjt. Toieescht jleewd hee, de Wint weifeld groff jenuach, om eenje von de Rind Striepe von daut Dak vom Chalet auf to riete un eenje von de schwoare Steena, dee doaropp jelajcht worde om see doa en Plauz to hoole, rauf folle. Oba aus hee daut Spieejel Bilt sach, oppe Wenj un Dak von een dachet Fia sach, kroop hee stell utem Bad. Dan kjikjt hee rauf un derch de Retze em Brat Boddem, om to seene waut loos wia.

Dree Mana stunde aum Fia. De Ieeschta, de jratsta von de dree, honk dän Kjätel aun de Hake. De Tweeda hiept mea Holt oppem Fia, wäarent de Dredda siene Henj bie daut woame Fia oppwoamd.

De dree Mana wiere aule en Utsecht veschiede, dee eena vom aundren, un eene schnorrliche Grupp wiere see. De groota Maun schiend een Ries to senne, en Jewicht un Mot. Siene Meiwe wiere enopp jekjrempelt un weese, daut siene Oarme vonne Sonn jebrent wiere, bat see sea dunkel wiere. Wan hee dän Kjätel opp hoof, om am opptohenje ooda rauf to

näme stunde siene Muskle aus Pitsch Schnuare vää.

Oba de Maun, dee opp eenem Malkj Stool saut, aune rajchte Sied vom Fia, wia gaunz aundasch, kjlanda un met eenen witten Hoot un goldne Hoa. Hee haud eene lange Huarn, woont biesied am opp däm Boddem lach.

De Maun opp de linkje Sied vom Fia, schiend een Holtfella ooda Jäaja to senne. Aum weinichsten schiend hee em Woolt Tus to senne. Oppwool et deepe Nacht wia, wist hee, wua daut Holt lach, oppjeklompt unja de Akje vom Chalet. Aus daut Fia läach brend, jinkj hee de Dää erut un kjieed met een Oarm Lod von Holt trigj. Dan läd hee daut Holt opp, un daut Fia funk aun to knostre un brenne, bat de Jung opp däm Dach Boddem docht, daut Huskje wudd uk oppbrenne. Troztdäm, oppwool hee bie däm schnorrichen Aunblekj zettad, wia hee mootich. Hee beschloot, nich ruich to senne, wan de groote Mana vesochte, sienen Kjees to stäle. Daut wia daut Äte fa de Familje wäarent däm Winta.

Jrod aus hee sikj fruach, auf siene Sestre un oola Voda jenuach to Äte habe wudde, wäarent däm langen kjeelen Winta von acht Moonate, daut boolt kome wudd, aus Schnee un les de Felda bedakjt, sach hee, aus waut Schnorrichet passieed. Doa funk aun seete Musikj to späle, soo aus hee noch nie jehieet haud, von dan aus hee en siene Wieej lach un siene Mutta to am sunk.

Daut wia de Maun met de goldne Hoa, dee schiend de woara Odelmaun vonne Grupp to senne. Hee wia et, dee de Musikj muak. Hee rieekjt toiescht waut to dän Ries, dee et en dän Kjätel faule leet. Dan veschwunk hee met sien Huarn derch de Dää. Aus hee bute wia, hoof hee daut Instrument aun de Leppe un blodd et haustich.

Perrod wia soo doaraun intressieet, däm Ries to beobachte, daut hee däm Maun dee bute wia, weinich beacht, ooda daut Jereisch, daut hee jemoakt haud.

Hee sach dän Jäaja eene Buddel von siene Fupp näme, un et däm jratsten Kjieedel jäwe, dee biem Kjätel stunt, äwa daut Fia. Disa goot de Flissichkkeit, daut blootroot en Kalia schiend, en däm grooten lesanen Topp. Dan met een Läpel, daut soo groot aus eene Scheffel un soo lang aus een Jewää wia, rieed hee kjraftich. Dan worde dree Tause oppem Desch jestalt.

De golt hoaja Maun haud nu aul sien Musikalischet Blose bute beendet. Daut schiend äwa dän Dol to schwäwe, erauf en de Wota Rane, äwa de Felda un dan derch dän Woolt. Daut woss seeta un seeta, aus et opp dän saunften Nacht Wint aunschwooll. Aule Boaj schiende opp to wakje, worde to läwendiche Enjels, un äare Stemme jehowe. De seete Musikj kaum met eenem lang aunhoolenden truarichen Toon to Enj, aus auf Melancholia opp de Musikaunte jefaule wia, un dan hieed et opp.

Eene sondaboare Sach passieet. Aule Kjieej un Kose wachte ut däm Schlop opp, un von aule Rechtunge kunn maun daut Kjlinjre von de Kjlinjasch aun äaren Hals, aulawääjes opp de Weid, dichtbie un wiet auf hieere. Daut oame Wäsent docht, et wia Tiet optostone un jemolkje woare. See wiere vewert daut et noch dunkel wia. Werkjlich wiere see aule ruich, schleerprich un sea langsam to bewääje.

Waut noch väl wundaboaret passieet näakjst. Perrod, no daut ieeschte Blose vom Huarn, docht, de Musikj haud oppjehieet. Plazlich, aules schiend en väl jratren Omfank trigj to kjiere. De Jereische worde vedobbelt, aus auf dusent Echos sikj en dän Himmel enjemischt haude un de gaunza Himmel sikj en de Mellodie aunjeschlote haud. Perrod wia bejeistat. Hee schloot soogoa de Uage, doamet hee nuscht, wan see opp de framde Mana erauf blekjte, veliere wudd von daut waut am aus een Enjel Kua vääkaum.

Aus de latste Noot oppjehieet haud, muak Perrod de Uage op. De golt Hoaja Musikaunt haud daut Huskje wada

beträde, un sad sikj nu wada dol, opp däm Malkj Stool, rajchts vom Fia. De Jäaja stald dree Jläsa opp däm reiwen Holt Desch, ut woone Perrod siene Moltiede aut.

Aule dree Framde beobachte dan dän Kjätel fastlich, aus de Flissichkjeit jrod koakt, aus daut Schmaunt deit, wan Kjees häajestalt woare saul. De groota Maun rieed dit met sienen riesjen Lapel opp. En dise bestemde Tiet hoof de Ries dän Kjätel un goot dän Enhault en de dree Jläsa. Too de Äwarauschk von Perrod kaume doa, ut däm selwjen Jefäs, dree sea unjascheetliche Kaliere.

Em ieeschten, bat toom Raunt jefeldet Glaus, wia de Jedrenkj blootroot un schumd aun de Spetz. De Dreppe, dee oppem Brat erut fluage, leete bleiwroode Plakje.

"Drinkj, junga Frint," säd de Ries,
"von eent doavon."

De groote Maun klopt opp dän Kjätel met dän grooten Schap Läpel, un goot dan, en daut tweede Glaus, waut schiend de selwje Flissichkjeit to senne. Oba dit

Mol, wia et Graus jreen, oba zischent heet, un sprudeld.

Noch een luda Klopp met dan Schap Läpel opp dän Kjätel un dan floss een Stroom soo kolt aus Schnee Wota rut, un witt aus de Edelweiss Bloom. De Flissichkjeit rud em Glaus stell aus Malkj, schiend oba bowe frostich to senne.

Nu scheddad de Ries haufta Kjieedel sienen Riesen Schap Läpel en de rechte Haunt, un stald siene linkje aune Sied von sien Mul met eene Stemm von Donna: "Komm rauf, du Jung, un wäl eenem von ons Dree. Jieda haft een harlichet Jeschenkj fa däm, dee drinkje well. Komm schwind, wiels daut woat boolt dach Licht jäwe."

Perrod wist, daut hee entdakjt wia, oba hee wia een browa Jung. Wan siene Been zettade, wia sien Hoat groot. Butadäm gauf am de golt hoaja Maun een Nekje un een Uageplinkjre, om am to ermootiche.

Aulsoo stieech Perrod fuaz erauf un stunt verem Desch, opp däm sikj de dree Jläsa befunge.

"Drinkj, junga Frint," säd de Ries, "von eent doavon, oba weet mau, daut en de roode Flissichkjeit, een Jeschenkj fa dän Schweiza Maun es. Drinkj daut Glaus dol un dan woascht du Krauft habe, aus ekj." Hee buach dän Oarm, om siene majchtiche Muskle to wiese. "Du woascht en de Loag senne, dän stoakjsten Maun to striede, ooda wilde Tiere. Butadäm woa ekj die hundat fate Kjieej jäwe, von dee jiede väl Malkj jäwe woat, rikj aun Botta. Drinkj dit Glaus ladich, un dan sitst du Morje, aul de Kjieej, no mien Vespräakje."

Dan spruak de Jäaja: "Drinkj leewa ut mien Glaus. No disem jreenen Mosta woascht du aulet Golt habe, daut du welst, un jiede Menj Jelt. Un dan kaust die Kjaste un uk leicht dien oolen Voda un diene oole Mutta unjastette." Hee naum dan eene hauntvoll Golt Stekja un schmeet dee oppem Boddem, bat see bat de Kjee vom Jung kaume. Perrod reet erstaunt de Uage opp, wiels hia wia kjeen

Vesprääkje en Wieed, sonda de werkljiche Sach, dee hee fa sikj selfst seene kunn.

Hee wull jrod beid Henj utstrakje un von de jreene Flissichkjeit drinkje, wan de Maun met goldne Hoa saunft to Perrod spruak. Hee säd: "Ekj kaun die entwäda Kjieej noch Jelt vesprääkje, oba wan du de Flissichkjeit em witten Glaus drinkjst, met disem Huarn kaust du Musikj moake en de Boaj un diene Kjieej roope, aus ekj jedone hab. Aulsoo woascht du mien Jeschenkj uk met diene Häade deele."

Kjeene Minnut haft Perrod jewacht, om to entscheide. "Ekj intressia mie mea fa Musikj, aus fa Jelt, ooda Krauft," säd hee un hoof daut Glaus un sad et aun de Lippe un drunk et drieech.

"Waut wia et un woo haft et jeschmakjt," froachst du die. Daut wia waut am de Kjieej jieden Dach gauwe, reine Fresche Malkj, oba kolt aus Iesboaj Wota.

"Goot," roopt de Maun met de goldne Hoa. "Jiede aundra Wol haud dän Doot bediet. Hia es de Huarn. Blos et Morje, un see waut passiere woat."

Aus opp Flichte jehowe, to sienem Stroobad, oba met de Haunt faust opp dän Huarn, hieed hee de Däa too schlute un schloage, aus de dree Mana erut jinje, twee met een diestret Jescht. Dan kjeeld daut Fia to Ausch auf. Hee schleep en un dreemd von de Tiet, aus hee, en de Kjoakj siene Leefste Luquette, toom Aultoa brinje sull, om sikj to Kjaste. De beid sulle dan een grootet Hus habe un soo äa ieejnet Tus.

Hee wacht fuaz opp, aus daut roosiche Licht von de oppgonende Sonn opp daut Jesecht vom Boaj blenkjad. De Dole unje wiere noch en Dunkelheit, un lang ea siene Sestre en daut Darp, wiet unje, wach wiere, ield hee erut aun dän Raunt von de Weid. Dan hold hee dän Odem von een Maun en, feld siene Lunge un läd siene Lippe am Mul Stekj vom Huarn, un

blodt een langen Wint. Hee hieed jespaunt opp de Echos wiet auf. Eene aunjenäme dobbelde Äwarauschunk erwacht am.

Von aule Weide, en de Chalets vonne huage Jebirj un entlang von de Boaj, soogoa bat en de Dols hieed maun soofuaz daut Kjlinjre von de Kose Kjlinjasch, Koo Kjlinjasch un daut Jereisch soogoa von dee, waut en de Metol Kroages von de Burrasch un Pieed honk, bat de Kua von de Kjlinja Musikj wundaboa wia.

"Sea goot, oba es daut aules?" docht Perrod. Oba noch eene Äwarauschunk! Von jantsied vonne groote Schlucht ield siene Schauz Luquette rut. Schwind wekjeld see sikj waut om de Schulre, stunt boaft, un schmeet eenen Kuss opp Perrod un schrieech to am äare Freid.

Nu kaum daut kjreenende Wunda. Von de Huage Spetz, Kilomeeta wiet auf un nu roosa root, kaum de Musikj trigj, en miere wadaholde Echos, aus opp aule Schnee Boajes von de Alpe sunge. Rein, seet, lang aunhoolent, docht de Jung aun daut, waut hee en de Kjoakj jeläst haud, daut bie de Schepfunk, 'de Morje Stierns toop sunge.' Soo kaum et am nu vää.

Derch väle Joahundate un bat toom vondoagschen Dach, om de Kjieej toop roope, de Kose seene oppstone, un no Hus gone, om Schutz fa de Nacht sieekje, toom Owent Jebäd fa de Mana, un Dank Jesank, fa daut tieekjne fa de Veteidjunk jäajen dän Fient, fa dän Aunfank vom Fast Daunz, ooda, om de Kjast Freid to Kjlinjre, es daut Alpe Huarn de Freid von de Schweiza.

Daut es aus met daut Kjinja Späl vom Belgischen Volkj, daut Kjlinja Späl von Normandie, de Torm Musikj ut Hollaunt ooda de Duddelsakj von de Huachlenda en Schottlaunt. En een framdet Launt, en Dreeme, en sien Aundenkje vetalt et emma von 'Tus, seetet Tus.'

2. De launische Lawien

En de Schweiz kaun een majchtichet Mauss von Schnee un Ies, maunchmol soo groot aus de Capitol en Washington, von de Boajch Sied one Monunk rauf rutsche. Dise Mauss vestieet dan gaunze Welda, begroft Darpa, veritt groote Steena, schljacht Stekja vonne Boaj Sied auf, un brinjt dusende Mensche, Kjieej, Kose un Otboare om.

Oppwool entlich groot jenuach om eene Armee ooda een Schlacht Schepp to veschlinge, sent de Lawiene sea kjlien, aus see toieescht en de huage Alpe jebuare sent. Von eenem Schneebaul fange see aun, wausse schwind jieda Moment, un schlieslich woare see jewaultich groot. Dan rolle see äwa väle Miele, vestiere opp äarem Wajch aules, bat see äwa een Aufgrunt faule ooda läajet Launt daut plaut es, errieekje. Daut es de Grunt, wuarom see soo jenant woare, wiels Lawien bediet 'em Dol.'

Daut jeft väle Uasoake fa eene Lawien, un soogoa eene Kjlienichkeit kaun eene von dise Schrakje aunfange. Daut onräajelmässiche schmelte von Ies derch de Morje Sonn, Licht ooda Schaute, daut Faule von eenje Ies Taupe, eenen Steen, ooda soogoa daut scheete von een Jewäa, woont oppjehieeptet Schnee scheddat, kaun eene von dise dreiende Bala aunfange.

Verhää, habe aule Schweiza jedocht daut eene Lawien aum Läwe wia, un daut et eene lostiche Tiet haud, sikj Spos moake, aus et vom Boajch erauf jlitscht un äwa een Humpel rold, en äaren verekjten Wajch, vom Himmel batem Grunt. Dit wia siene Oat, en eenem korten Läwe sikj lostich moake. Daut woss schwinda aus irjent waut aundret bekaunt. Wiels een Iesboajch dusende Joare brucke kaun, om sikj von Schneeflocke en Miele von faustet Ies, aus een jefroarna Fluss to forme, dieet et bloos een poa Minnute fa eene Lawien vom Brostkjint to de volle

Grootheit sprinje, met eene Macht, dee dusende Riese äwa sticht.

De Lawien, de kjliena Sän vom Kjeenich von de Frost Riese, es, bie siene Jeburt, bloos eent ooda twee Zoll en Derchmäte. Et woat boolt een Kjint, woont schrakjlich schwind es, em oppwause. Daut moakt jieren Beem un Hiesa plaut un veschmitt groote Dinja. Em auljemeenen veenjst et schrakjlich de Mensche, Hunj, Kaute un uk de groote Tiere dee sikj woage, dicht bie de eewje Hecht von Ies un Schnee noda to kome, en dee de Frost Riese läwe. En oole Tiede zwoa, jinkj kjeena em Winta opp de Huage Spetze.

En de Rääjel, weet et kjeena, entwäda em Somma noch Winta, jrod wan de Lawien faule woat. Maun weet uk nich opp see von pulwaja drieaja Schnee senne woat, ooda von Schnee, daut schwoa un naut es. Doch jeft et eenje oole Mana en de Schweiz, dee Lawiene verhää saje kjenne, woo onse Weise vesieekje, daut met däm Wada to doone.

Doa wia eenmol, een Bäbe vom Frost Riese, von wäm wie vetale woare, daut jebuare wort un groosoatich Dinja von am erwacht worde, uk aul wan et bloos soo groot aus eene Schneeflock wia. Oba aus et oppwoss, om eene ajchte Lawien to woare, vehilt et sikj sea unjascheetlich von aule aundre. Daut enteischt sienen Voda un siene Onkels schrakjlich. De Frost Riese mäaje soo väl Onheil aus mäajlich aunrechte, oba disa wull Mana halpe, enne Städ an to velatse, un muak waut niet en de Jeschicht von riesiche Schneebala.

Daut wia een scheena Sommadach, aus de Frost Riese silk aule vesaumeld haude, bowe opp eenem grooten Boajch, om dän Jeburtsdach von äaren Kjeenich to fiere. Hee sull an eenen Blekj von een onjeweenlichet wundavollet Babe jäwe. Daut sull en de Form von eene Schneekugel senne, dee, wan see eene majchtiche Mauss wort, eenen grooten Woolt utrode wudd, un uk twee groote

Darpa met aul de Mensche un daut Vee benne vestiere, un dan em Dol rolle. Doa wudd et hundade Hekta Foarma Häw un Wien Boaj vewieste, un Gause too moake. Daut wudd soo väl Millione Dolasch vekwose, daut Joare vegone wudde, ea de goode Tiede wada trigj wiere. De Frost Kjeenich haud eene Koat vom Wajch, opp dee de junge Lawien reise sull, un hee wees dee frie erom. Daut wia waut de Frost Riese jieren deede, wiels see hauste Bloome un Sommavääjel un Kjieej un Mana.

Aus de witte Frost Riese toop jekome wiere, un aule aunjekome wiere, en äare hoade Äwarakj von Schnee un met lange Bäata von les Taupe, loot de Frost Kjeenich an en, sikj aum Raunt vom Aufgrunt to saumle, unja eene jezakte Spetz, dee väl Mol von Blitze veräte un vespellat worde wia. Dan bat hee an, äwa daut Launt erauf to kjikje. Hee wees opp de Spua han, wua hee erwacht daut sien Nowoss, de niejebuarne Lawien, gone wudd, von de Tiet, aus et aunfunk, bat et siene Oabeit von Woolt, Darpa un Wienboaj plaut laje jedone haud.

Dan met de groote Haunt aus Koat, un siene fief Finjasch aus Wiesasch - krakjt soo as een Woasaja ut finjt un eene Mejal vesechat, waut fa een Ehemaun see habe woat – vetald hee an bloos, waut hee secha wia, passiere wudd. Em Dol aunjekome, wudd daut groote Ball sikj äwa een Miel utbreede ooda twee, wäarent et daut Korn bedakjt un de Jeträajd Felda vedorf.

Doano, wudd et de Sonneschien un woama Sied Wint weinichstens twee ooda dree Joare dieere de Mauss to schmelte, wäarent dusende Mensche om äare Doode Kjinja un Frintschoft noch truade. Ooda, opp prachre jebrocht, wudde see jaumre äwa dän Veluss von aules, waut see opp dise Welt haude. Dän oolen Frost Kjeenich to hier, aus siene Tung weifeld, un de les Taupe von sien Boat han un dol flautade, aus de Chef von de Grupp, wudd sikj eena jedocht habe, daut dise Bäbe-Lawien daut

vondoag aufange sull, dee jratste un beriemste von jeemols senne wudd.

"Nu see Mol," säd de Frost Kjeenich.

Daut wia jrod Meddach em Huach Somma un de Hett wia groosoatich, aus hee eene Mauss nautet Schnee oppnaum, kaum mea aus een Läpel voll, oba aul wieekj von de Sonnestrole jemoakt. Hee drekjt de Mauss hoat toop, tweschen de Henj. Toom Frost Riese, schiend et kaum jrata aus eene Pell.

Dan naum hee eene Jesennunk, aus een *Baseball Pitcher* ooda een Maun, de Kjääjelkugel spält, un kort ver daut Rolle von dän Baul de Bon entlang, hilt de Frost Kjeenich ver an de dunkel greiwe, bakriche Kugel. Aus hee et strikjt un haujd, aus sien ieejnet Kjint, roopt de Frost King: "Ekj nan die, mien Sän, 'Vestieet-Aules' un ekj velang, daut du aul de Mote vonne Jeschicht brääkje woascht. Vedoaw gaunz de breetste Strakj, mien Sän, jeemols unja Mana bekaunt. De Sän, de kjliene Lawien, en een haulwet Miel vom Aunfank Punkt, wia, derch sien sprinje soo schwind jewosse, aul soo groot aus eene Schien to senne. Daut hupst opp un dol, enne Städ jrod to gone, aus et sien Voda, de Frost Kjeenich, jeplaunt un erwacht haud, un rold jääjen een riesjen runden Steen, daut no bowe un hinje oppjewept wia, aus daut Dak von eene Pagoda.

Fuaz buach et no Rajchtsch auf un sprunk huach en de Loft, aus auf een Frost Ries Footbaul späld un vesocht, daut Puat to trafe. Dan funk aules mäajlichet lostichet to passiere.

De Frost Riese wiere furchtboa enteischt aus see sage, woo äa Leefsta, aus een Footbaul wajch schwäwd dee von een Späla faulsch jetroffe wia, noch ver et haulf utjewosse wia. Soo aundasch sikj to benäme, aus sien Voda vetalt haud, rikjt aus onjehuarsom. Wiels, wia dise Lawien nich de Sän vom Frost Kjeenich? Enne Städ jlikj to rolle jrod utem Dol erauf un Krauft to saumle fa sienen latsten Sprunk,

opp jiedem Hoff, proowd et aunschient opp de Mon to klautre.

"Dise Junge es aulatoop too kluak," fuscheld een Oola Ries to eenem aundre.

Bloos eent ooda twee Zekunde, ver dise Bäbe Lawien schiend sienen Kopp un uk sienen Wajch to veluare habe, om to Sied to gone un en daut deepe Dol to späle, wia een Jäaja opp eene Sied vonne Schlucht, opp daut huaget Steen bestieeje, om eenen Schoss opp eene Hääd Gämse scheete, dee aun de aundre Sied stell fraute.

Biesied däm Bock ooda Papa gauf et mank de Gämse vea Muttasch, een jiedat met eenem Kjlienen, mau twee Moonate oolt, biesied äa. Nu wia et nich de Jacht Joarestiet, woont de Mutta Gämse un de Kjinja eene stelle Tiet gauf optowausse. Een Gämse Kjint mott je aus een Menschlichet Kjint oppjetrocke woare.

Oba dis Kjieedel, Nomes Erni, wia beid grausom un Jesazloos. Hee haud sien Spion Glaus metjebrocht, un hee trock et erut, un fäajd de wiet auf Jesechta von de groote Aufhenje, om sien Opfa to finje. Jenau aus dise väl vespräakjende Famielje - een Bock, met siene vea Kjieej, un soo väl Kjinja - en Secht kaum, wort siene Fantasie jekjittelt. Jesaz ooda kjeen Jesaz, hee wudd scheete. Hee stald sien Glaus opp, wees met däm Jewäa un naum kjeelet Ziel, en de Hopninj, twee von de Gämse opp eenen Schoss dol to brinje. Dan dreckt hee dän Aufdrekja. Met disen Jewäa haundelt et sikj om een 'Fia aun een Enj un een Domkopp opp daut aundre.'

Ach, fa menschliche Hopninj! Daut jeft väle Vefäl tweschen Schnuz un Wilt. En sienem Faul wia een Fälschlach soo goot aus een Miel ooda soogoa twee. En däm grausomen Jäaja Vestaunt haud et aul eene fekjse Secht von willa Gämse Brode

jejäft. Hee sach uk soogoa twee scheene Poa Hieena opp de Wenj von siene Grootte Stow henje.

Oba de Voda von de Gämse Famielje haud, een Moment verhää, de Näs huach jebrocht un funk eenen Frodem von een Mensch dichtbie. Hee sach nu krakjt een riesja Schneeaul en de Loft daut bowe am wia. Hee gauf de jweenlicha Oat von Piep, daut Gämse Wajchtasch moake, un de gaunze Famielje funk aun to rane, aus wan see met däm Wint enne wad fuare, om unja dän Schutz to kome von eenen äwa henjenden Steen.

Aul wia de Kugel loos jegone, un trotz äare Jeschwindichkjeit, wiere eent ooda twee Gämse mäajlich jefolle senne, oba de Bewäajunk von de Lawien haud de Loft soo vedicht, daut et aus een Schoss en Molasses wia, soo daut de Kugel sea langsam jinkj. Dit wia, waut 'De Wint vonne Lawien' jenant woat, de maunchmol Mensche un Tiere ombrinjt.

Aune Städ vom Hoate von eene Gämse, troff de Kugel dän Ojjeheia Schneeaul en de Medd, oba et deed de Lawien nich mea wee aus een Lus Biet aum Enj von een Eelefaunt Zoagel.

Wie kjenne hia nich saje, waut Erni de dolla Jäaja, säd. Hee haud dän gaunzen Dach biem Klautre veluare un nu, meed, hungrich un veajat, jinkj hee trigj. Aus hee no Hus kaum, bleef siene Fru stell, siene Kjinja muste sikj von am wajch hoole, un hee spruak siene Jebäda dise Nacht nich.

Em jääjendeel, em Wooltheim von de Gämse, gauf et väl Freid, wiels see haude daut Scheete vom Jewäa jehieet un eenen Blitz jeseene. En Werkjlichkjeit, wiere Lawiene bie Gämse sea beleeft, uk wan maun eenen Aunkomenden seene deed, kunn de Bock un de Ree dee leicht tosied kome.

3. De Jebirj Riese

Ver lange Tiet, aus de runde leed sikj noch formd, un daut les opp schmolt, om de jreene Wäse un Bloome to jäwe, wiere groote Ojjeheia, Boare, Wilw un aundra wilde Tiere de eensje Lāwes Wäsent en de Schweiz. Dan kaume de Riese opp de Welt.

Aus, no un no, uk Mensche en daut Launt kaume, säde see äare Kjinja, daut de Boaj wiere waut von de leed Kjarscht äwableef, nodäm et en Spetze un Launtrigjes, un Hempels un Lächte jeschrunk haud, aus een Aupel wan et em Owe jebakt woat. De Dole wiere vesunke aus de Riese rom jinje wan de leed noch wieekj wia. De Riefasch worde derch daut Hiele von de Frues un Dajchta von de Riese jeformt, aus see schljacht behaandelt worde.

Dise reiwe Kjieedels, Ehemana un Breeda, wiste nich, woo maun frintlich met äa fruesoatichet Frintschoft haundle must. De Riese, wan äare Frues an nich jehorchte, wan see schljacht jelaunt wiere, ooda too sea jescholle worde, wiere bloos fäich an met Schefle, Hake, un Reemes to behaundle. Dis onjeschekjta un grausoma Wajch, de Famieljes en Ordnunk to hoole, lach doaraun daut Riese noch nich jeliheet haude to leewe, un noch Tiere wiere un bloos äwa Jewault wiste.

Dise Riese, oppwool sea groot, wiere sea domm, en vejlikj to Mana. Äa Vestaunt wia mea aus daut von Bäbes, un see wiere nich haulf soo Schlau aus Junges un Mejales vondoag. See wiste nich eenmol jenuach, om dän Boddem to plieeje, un Weit un Rogge un Howa to brucke om Jrett to moake. Natieedlich wiste see nuscht von Broot un Kuake. See kunne nich Blei schmelte, ooda lesa beoabeide, ooda Jereetschoft häastale. See wiere bloos opp äare Muskle aufhenjich, wiels dise riesich un stoakj wiere. De Riese haude onjeweentliche Krauft, aus Stiere un Eelefaunte.

Oppwool äa Vestaunt soo kjlien wia, wiere äare Jlieda aus Stendasch, väl dikja aus Klawia Been, un äare Oarme wiere aus lesa. See kunne bloos Homasch un Beitels moake, un Massasch un Schropasch ut Steen, un Kjneppels ut Holt, wiels see wiste nuscht bäta, un jinje nie to School ooda Uniwersität.

Aus de Mensche entlich opp de leed aunkaume, un dän Boddem aunfunge to plieeje un Weit to heiwe fa Broot, un Kjieej fa Malkj brochte, wiere de Riese, un ver aules de Riese Frues, majchtich intressieet. Äa Nieschia wia groot to seene, woo de Dinja jedone worde un woo de Hiesa jebut worde, un Wieej fa Bäbes jemoakt worde, om doarenn to Schlope.

De Riese befoole äare Säns un Dajchta sikj nich met de Mensche enmische, oba bloos an to halpe. De Riese, langsam aus äa Vestaunt wia, ferchte daut aule Kjreatuare dee kjlanda aus see wiere, mea Vestaunt haude. See fruage sikj, woo Mensche soo groote Kjab jekjräaje haude, un see schluage sikj foaken jääjensiedich opp däm Schädel, om to seene, opp see benne holl wiere, soo aus eene Kokonät.

Nu wia de jratste von aul dise groote Kjieedels äa Kjeenich, met Nome Gargantuan, oba dee lied an, am 'Oola Gargie' to nane. Hee haud bloos eene Dochta Bertha, dee hee sea leew haud. See wia eene zimlich goode Riese Freilein, oba see wull emma aules opp äaren ieejnen Wajch habe, un daut muak foaken Oaja en de Famielje. Papa un Mama kunne sikj nich emma äwa äa stemme. Bertha wist, woo maun opp de wieekje Sied von Oola Gargie kome kunn, un siene Wutt seet moake.

Too foaken leet äa duldsauuma Voda äa entwäda äare ieejne Sach habe, ooda gauf, waut see von am bat, ooda hee plinkjad aun äare onveninfte Stricha.

Een Dach, aus äa Voda un äare Mutta schlope jegone wiere schlikjt see sikj von äare Heel opp Teee Spetze rut, un rutscht

eenen lesboaj erauf. Aus see opp fausten Boddem en dän Woolt Dol jekome wia, rand see aus een Ree, wua see eenen Foarma met twee Pieed sach, Foare opp däm Felt moake.

Vejnieecht, stunt see doa un kjikjt vewundat to. Dan bruak de junge Riese Fru en Lache ut.

"Woo lostich, Striepe un kjliene Growes opp däm gaunzen Boddem to moake," säde see sikj. Dan jinkj see to däm Maun un hoof am, sien Pluach un siene beid Pieed huach met eene von äare groote Henj, strakjt äaren Schalduak ut, wiet op un leet daut gaunze nenn faule, Maun, Pieed, un Jereetschoft. Dise naum see met äa trigj no Hus, om met an to späle, opp däm Heel Boddem.

Äare Mutta sach to un freid sikj aum Spos, aus äare Dochta de Zoagels von de Pieed trock un an utschloage leet. See dwunk dän Maun, opp äarem Dume Noagel to daunze, un benuzt daut iesane Enj vom Pluach, om äare Finja Näajels rein to moake. De Maun räd un jaumad un wull to siene Fru un siene Bäbes no Hus, oba de Riese Fru Bertha kunn nich een Wuat vestone, daut hee säd. Soo spruak see to äare Mutta: "Daut mott siene Oat senne, dän Stiern to runzle, aus een Wulf Jung. Ooda vielleicht pludat hee aus eene Op. Ooda hielt hee? Waut jleefst du?"

De Schaute von Oola Gargie vedunkeld nu de Heel Däa. Hee sach, waut jedone wort, un befool fuaz daut de Maun un siene Pieed frie jelote woare sulle. Dan hoof hee sienen Kjneppel om to bewiese daut hee jehorcht senne wull.

De lostiche Riese Freilein Bertha haud äaren Spos jehaut, un naum dän Maun un siene Pieed trigj em Dol. Siene Fru wia soo dankboa, daut see äaren Jast een scheenet Jeschenkj moake wull. Aulsoo hold see von de Akj enne Stow een brunet Dinkj rut. Daut wia vea Schoo lank un stunt doa, aum Enj, met aundre änliche. See sage aus Kjneppels ut, oba see wiere sea leicht.

Dit wia daut Schweize Rogge Broot, daut stunt oppem Enj, em Farjoa Hus, un wia de 'Stock vom Läwe' jenant. Een dikja runda Kjees, een Topp Honnich un een volla Ama Malkj wiere uk doabie, Bertha toom Jeschenkj jejäft. De Riese Fru aut hoatlich. See drunk eenen Ama voll Malkj, keiwd eenen Kjees un een Stekj Broot un dan bat om mea, om no Hus to näme; daut wia reedwellich jejäft.

Trigj en de Heel haud de Riese Famielje een lostichet Fast. Opp weinichsten haud jieda eenen vollen Mul voll. See klautschte aule opp de Leppe un murmelde: "Am, am, am," en äare Freid.

Unje em Dol, docht de Fru vom Foarma, oppwool de Himmel bleiw wia un de Sonn schiend, daut et donnad ooda daut eene Lawiene vom Boajch erauf jefolle wia. Oba daut wia bloos de Riese Famielje, dee wiese wull, woo jlekjlich see wiere, biem äte von de Noarunk von Mensche.

"See seene aulsoo, Dochta Bertha," säd Oola Gargie, äa Voda, "waut de menschliche Wäsent fa ons doone kjenne. Aulsoo, lot an toch. Un, enne Tookunft schod an nich, uk nich em Späl. Wiels see woare ons mea Broot un Kjees un Malkj jäwe."

De goode Dochta läd eenen von de groote Kjees, noch nich jejäte, opp äarem Dume Noagel, aus Tieekjen von de Woarheit. Dan erkjläad see daut see niemols wäm em Dol stiere wudd, Mensch ooda Tia.

Nu gauf et eenen aundren Riese, Nomes Hotap, dee sikj en siene Meenunk sea veschieden von sien Noba wia, un foaken schljachte Kjknife opp de Foarmasch späld. Hee leewd et, Lawiene aun to fange, endäm hee eenen nauten Schneebaul muak, un dän äwrem Schnee un erauf em Dol schmeet. Soo venicht hee väle Darpa, Hiesa, Schiene un Stauls. Hee brocht uk Mana, Kose, Schop, Äsels, Heena un Rinda om.

Äwa dit, wacht Hotap opp kjliene Junges, besondasch dee, de roosich wiere,

un mollich, om see to jriepe un see opp to fräte. Hee kjieed maunchmol to siene Heel trigj, met siene Fuppe voll von kjliene Junges. Soo vedorf hee väle Famieljes un brocht soo väle Muttasch toom hiele, daut see an maunchmol 'Oola Schoppe' nande, waut soo aus 'Jung-Äta' meent.

Oba Schoppe wia een Ries, dee väl mea kjliene Junges venicht aus jieda aundra Ries, un opp aundre Wies. No un no, worde Hotap un Schoppe, dee toieescht Jääjnasch wiere, Poatna. Enne Städ en Heele to läwe, muake see Jeschafte en de gaunze Schweiz op. See lokte junge Mana en dise Stuaere un gauwe an jeftje Sache to drinkje, dee see selfst jemoakt haude. Soo wia et, daut Owents un tiedich Zemorjes, de Gause volla Kjieedels wia, dee oppem Boddem schleepe, aus Schwien em Schlaum.

Dan muake et de beid Riese to auljemeene Mood, Schoppe Jedrenkj soogoa en Äte fa Kjinja to koake. Hotap stald faust, daut hee aus Poatna von Schoppe, kunn mea Junges en disem nieen Wajch jriepe un vestiere, aus opp de oole Wies.

Aulsoo läd hee sien Kjneppel to Sied, un hieed opp Darpa to vestiere, endäm hee Lawiene opp an rold. Hee trock sikj feine Kjieeda aun, un muak siene Stuaere sea auntrakjent, met Spieejels, schmocke Krucke un Jläsa. Oba schlieslich haud hee selfst soo jieren daut Jedrenkj, daut

Schoppe ut Joascht, Rogge un aundret Jeträajd muak, daut hee sikj Doot drunk, un opp eenem Kjoakjhoff begroft wort. Äwa sien Grauf wort een Denkjmol en de Form von een jeschniztet Faut, met een Tonneloch, Wotapiep un Kron, aus auf hee sien Jeschaft en de näakjste Welt wieda moake wudd.

Oba Schoppe bleef em Jeschaft. Hee mold Jeträajd opp, un veschwend soo väl, daut hee dän Pries fa Broot sea huach muak, soo daut de oame Mensche foaken hungre muste. Ut däm gooden Joascht un Rogge, muak hee Dinja, dee daut Vestaunt von de junge Mana vejeft un an en Dommejons dreid, daut see sikj domm aus Steena oppem Boddem läde. Hee feld de Mana, bat see kaum bäta aus Drank Tonne wiere. En dise Wies worde väle Junges en Oamoot jedräwe ooda en Domheit jemolt. De Kjoakjhaw worde schwind jefelt vom oole Schoppe. De Lied nande sien Jeschaft de Mäl. Entlich, storf uk de dikja Kjieedel met de roode Näs.

Soo sitt maun en Bern daut Denkjmol von Schoppe ooda Junges Fräta. Hee steit en Brons äwa eenem Borm. Hee haft Junges en de Fupp, Mostasch von Junges en de Henj un daut Mul, noch mea bie siene Feet, un een gooden Väärot toom Keiwe un oppschlucke.

Een jieda jeit de Statua vom Junges Fräta seene. Noch folje väle aundre sien Jeschaft un 'fräte' de Junges opp.

4. Daut Häselmenschkje un sien Konfakjt

Von aule Famieljes un Stam von de kjliene brune Lied dee bloos een Meeta huach sent, sent de Schweize Häselmenschkjes aum lostichsten un uk aum frintlichsten. See äwa trafe aule aundre doarenn, to jiede läwendiche Kjreatua frintlich to senne un Goodet fa de Mensche to doone. See kjemre sikj om de Gämse, om daut see nich von de Jääjasch beschote ooda opp grausome Oat omjebrocht woare. Ooda see fuschle de Fesch to, om an von drieste Junges wajch to hoole. See sieekje soogoa no veluare Rinda un Kose, fläaje de Häade, malkje de Kjieej, moake Kjees un doone väle goode Leeftolichkjeite fa de Mensche, dee see mäaje. Doa sent de frintliche Hoads un Hus Määkjes, dee an jelääjentlich eene Komm Malkj, ooda an een Glaus Schmaunt, to drinkje jäwe. See weete wua Schauz em Boddem licht, wua de baste Weid fa de Kjieej to finje es. De Jeheemnise von daut Graus un de Bloome sent opp daut Enj von äare Finjasch.

En Tiede von Storm un Wint, wan et too kolt es, ooda wan Lawiene dän Boajch erauf faule, hoole see sikj wiet vom Launt auf, un sent nie sechtboa. Deep unje en de Heele ooda Miene, schlute see sikj en, bat Jack Frost wajch jegone es, un de Storms un de jratsta Schnopp vebie sent. See schrumpfe wajch, besondasch vom Siedwint, jenant de Fon, dee fa säwentien Doag opp eenmol blost, doafää aus Jeft fa an es un äare Uage blint moakt.

To de Lied, dee an schlajcht behandle, ooda opp äare Schoo ooda Kjap Spos moake, ooda sikj äwa an lostich moake wiels see soo kjlien sent, sent de Schweize Häselmenschkjes sea booshauft un soogoa racheewent. See doone soone Lied en de Kjääkje un Stalunge grootet Schode. See schlone de Malkj Komme un de Kjees Kjätels entwei, dreie de Kaune om, joage daut Vee wajch, binje de Zoagels von de Kjieej toop, un laje Steena

un Stakja en äaren Fooda Troch. Jeweenlich doone see soo väl Onheil, daut de groffe ooda grausome Lied goot senne motte, un de Häselmenschkjes met jratre Heeflichkjeit behandelt woare.

Betrafs äaren Utseene un de Oat, woo see sikj Kjleede, sent de Schweize Häselmenschkjes mea aun de Mood aus aule aundre. See sent schwam-footich, aus de Jans, oba see bedakje sikj von Kopp to Teee, met lange jreene Mauntels. See droage bunte roode Metze opp äare Kjap, dee aus de Huwe von Menche utseene. Aum sondaboaschte sent äare Bääata, dee dikj un lank sent, un foaken witt aus Schnee.

Ver onjefää hundat Joare worde väl Jeschichte von oole Lied äwa de Häselmenschkjes vetalt. Eene von dise woat wiese, woo frintlich, veflichtend un nizlich ooda woo jnerrich un ommaklich de Häselmenschkje senne kjenne. Daut velot sikj aules opp woo frintlich ooda murrisch see von Lied behandelt woare.

Toom Biespel, Har Hilty wia een Malkj Foarma, ooda Hoad, dee emma reed wia, een Häselmenschkje met een Kokonät Schapkje voll Schmaunt to bejreesse. Doarom wiere de Häselmenschkjes emma reed wan hee an roopt, om opp siene Häad opp to pause, wan hee sien Chalet velote wull, opp de huage Wäs, un em Dol rauf gone, om siene Kjees to vekjeepe, ooda om Läwes Meddel to kjeepe.

Oba no un no, wort Hilty, oppwool hee een gooda Kjieedel wia, too nieschierich. Hee wull de Jeheemnise von de Häselmenschkjes weete un kjwäld an soogoa met Froage. Dan woarnde see am daut see nich saje kunne, un daut hee met Froage opphiere sull. Aus hee too miesom wort, docht de Chef von de Häselmenschkjes, daut et Tiet wia, am eene Lekzion to liere.

Eenen Dach wort Hilty von eenem oolen witt Boatja enjelot, en siene Heel to Besuach kome. Aus de Hoad, dee zimlich

dikj jeworde wia, sea meed wia, nodäm hee väl däm Boajch opp un dol jeklautad haud, met väl puste un blose, wia en de Heel aunjekome, must hee aunhoole un sien Odem hole. De Chef von de Häselmenschkje kaum erut un frinteld. Hee lood am hoatlich en de Heel enenn, wua hee sikj opp een Stool dol sad.

Hilty wia erstaunt, aus hee de scheene Stalaktite dee vom Dak honge bekjikt un beid siene Uage wiere wiet op aus hee de Stange ut Golt un Selwa sach, dee opp däm Boddem lage. Hupes von noch nich jeschmoltnet Selwa Metol un Steena Kristal, Topaz, Onyx un eenje Sapphires un Opal lage erom. Sien Wieet, de Häselmenschkje, bemoakt dit nich, sonda fieed am wieda en de Heel, wua een Soofa ut dikjen, wieekjen Moss wia, wuaropp maun am säd, hee sikj sull dol lote.

Ver Hilty gauf et eenen Desch, äwafelt met aule Oate von goode Dinja to äte, buta, daut kjeen Fesch ooda Fleesch en Secht wia. De Häselmenschkje erkjläad to sienem Gaust, daut aule Kuake un Schmenjsels un aundret Äte ut Dinja vom Plaunte Rikj häajestalt wiere.

Nodäm Hilty een goodet Owentkost vejnieecht haud, säd de Häselmenschkje sienem Gaust, daut hee am eent von de Jeheemnisse von sien Kjane openboare wudd, oba hee must am nich bedde, mea to erfoare. Am wudd jewäse woare, woo scheene Seetichkjeite un wietvolle Kendes ut eenem jeeenlichen Onkrut, daut de Gämse jieden Dach aute, jemoakt wort.

Oba daut jedone, säd hee Hilty wada daut hee darf opp kjeenen Faul no aundre Jeheemnisse froage. Hee sull uk nich vesieekje, waut nieet to liere, besondasch äwa aundret feinet Äte ooda soogoa tookjikje, wäarent maun koake deed. Wan jo, wudd de Häselmenschkje doll woare un dän Hoad ut siene Frintschoft schlute. Hee kunn am soogoa bestrofe, endäm hee sikj bie siene Trigj Reis no Hus veert.

Hilty gauf sien Vespräkje un muak uk daut Tieekjen vom Kjriez opp siene Brost.

Hee schwua eenen Eit daut hee nich seene, hiere, aunriere, schmakje ooda soogoa vesieekje to feelee, wudd, wieda aus waut am dietlich erlaupt un befoole wia.

De Häselmenschkje vetrud sienem Gaust voll un gaunz, un naum dan een Korf voll von däm, waut wie 'leslaunt Moos' nane, daut enne Huach Alpe soo rikjlich en de Weid waust. Dan wees hee woo, met Wota un Fia, hee daut feine Äte muak, daut unja ons aus "leslaunt-Moos-Kjliesta" bekaunt es.

Fuaz, no daut Äte von een Stekj von daut Konfakjt, schluach Hilty sikj met Bejeistrunk opp de Leppe un funk aun to dreeme, rikj to woare. Hee entscheid sikj doafäa een Jeschaft en sien ieejnet Darp op to moake un de niee Seetichkjeit doa to moake.

Oba dis Hilty wia jierich un muak foaken eenen Valfros ut sikj. Hee sach daut et Häselmenschkje aules reed haud, om wiedre Seetwoare von aundre Oat to moake, un entschied sikj, aule Jeheemnisse to liere. "Ditmol," säd hee sikj, "woa ekj kjeen Darp Jeschaft op moake, sonda een grootet Kende Stua en Luzern, de Groot Staut." Hee docht Nuscht mea äwa daut fromme Vespräkje, daut hee däm Häselmenschkje jrod jejäft haud.

Aulsoo gauf hee väa, sea schleeplich to senne un fruach daut Häselmenschkje fa Erlaubnis, opp däm Moos Soofa to ligje un Meddachsclup moake. De nata Gaustjawa stemd fuaz met un muak sienem Gaust maklich. En een poa Minnute, muak Hilty aus auf hee Schlope wudd. Hilty, dee een Butendarpa, en Maniere wia, leet von siene Näs un openen Mul ludet Schnoakje rut.

Daut aun sikj selfst wia aul schlemm jenuach un daut Häselmenschkje wia äwa soone Maniere äakjlich un vom Loarm jepiesakt. Oba schlemma aus daut wudd boolt kome. Dis schljacht ertrokna Malkj Maun, gukt stendich tweschen siene Uagelette, un wort sea zitieet, aus hee sach, daut et Häselmenschkje met de

wundaboaschte Dinja, met jeeenlicht Onkrut un Bloome muak. Doarut trock hee Saufte, Jeroch un Foaw Material, seet-rikkende Flissichkjeite, un Zocka, entwäda en Kristal, ooda en Gummi Form ooda Seetichkjeite. Von siene Toppe, Paune un Kjätels goot hee waut schiend aus de velockendste Dinja to äte. See rikjte soo auntrakjent, daut Hilty sikj gaunz vegaut, un gload met wiet oppjerätne Uage opp dän Häselmenschkje un waut hee muak.

To dise Tiet bud Hilty sikj aul een grootet Loft Schlott. Hee sach sikj en eenem grooten Seet Woa Stua en Luzern beschaffticht, wua feftich schmocke Mejales, en schmocke Uniforms, om de Kunde han to locke, wachte. See muste eene Spua moake om een Wajch op to hoole, derch dee de Menj von oole un junge Lied kome kunne.

Aulsoo, fa eene haulwe Stund ooda lenja, em Vestaunt von disem Hoad, späld een *Film Show* wieda, un siene Fantasie haud dän Bilt Schorm utjebreet. De hale Foawe, em Bilt, fa de Häselmenschkje Bonbons äwa troff jiedat Konst Jebied bekaunt en Paris, ooda jiedat Panorama, daut opp Leiwent jemoakt kunn.

Werkjlich wia de Malkj Maun sikj soo secha daut Goode Sache kome wudde, daut hee met wiet oppjerätne Uage, hee sikj freelich de Henj reef, krakjt ver däm Häselmenschkje. Daut näakjste, waut hee deed, wia daut hee soo wiet sien Vespräakje vegaut, daut hee siene Freid hiere leet. Enne Städ siene Tung faust to hoole, spruak hee lud to sikj selfst un säd: "Sie ekj nich een Jlekj Kjieedel? Derch Heilja Matäus, hab ekj dit Mol Jlekj."

Aus hee dit schnorriche Jereisch hieed, dreid sikj de Kjeenich von de

Häselmenschkjes om un kijkt erom. En eene Haunt wia siene Paun, un en de aundre een Läpel un een Zeich; un met beid hilt hee eenen sea heeten Kjätel, voll met Flissichkjeit. En Werkjlichkjeit, wull hee krakjt daut koakende Schokolade äwa een Jerecht ut Karamelle jeete, no sienem ieejnen Rezapt bereet.

Oba aus hee dän fulen Kota hal wach sach, aus hee docht daut hee Meddachscllop hilt, veeendad sikj daut gaunze Jesecht vom Häselmenschkje. Enne Städ to schmustre, en siene jeeenliche jlekkliche Oat, dachte siene Uage opp met Oaja aus Fia. Sien Jesecht druach een langet diestret Aunblekj.

Hee daunzt ver Wutt un schrieech: "Soo helst du dien Wuat, ooda? Du ondankboara Glomskopp! Nemm daut un daut!" Dan schmeet hee dän Kjätel met de heete Schokolade opp dän Kjieedel sien Kopp un vefoljd sien Aunjreff met dän Läpel un daut Zeich, bat hee am ut de Heel jedräwe haud.

Waut fuaz doano passieet es, kunn de Malkj Maun nie saje. Hee wia soo veduzt, daut hee miere Stunde bewustloos lach, aus hee docht. Daut Vebrenne von de heete Schokolade, muak sien Jesecht enjstlich schlau. Hee reet een Stekj von sien Hamd auf un bunk sien Kopp un Jestault soo goot aus hee kunn, un stolpad dan trigj no Hus. Daut dieed Wäakje, bat sien Kopp un de hasliche Noawe en sienem Jesecht jeheilt wiere. Entlich wees hee sikj opp de Gaus, en woone de kjliene Junges sien Läwe eene Belaustunk muake.

Von nu aun nande am de Nobasch 'De Gaust vom Häselmenschkje.' Hee haft nie een Konfakjt en Luzern op jemoakt.

5. Twee gootmeenent Droake

De gaunze Famielje von Droake, dee opp de gaunze Welt vestreit sent, habe eenen sea schljachten Roop. Daut woat jesajcht, daut see opp dikje Mejales foodre, un daut see nuscht aundret aus scheen-schmakjende, fiene, sauftje Mejales äte. Wan see vesieekje, oole Mensche to äte, kjriee see em Moag fuaz Weedoag. Dan brukt et väle Buddels Medizien, butadäm hoole see eene lange Tiet opp een Bäbe Noarunk ut Malkj un Broot, ea see wada jesunt sent.

Oba wan see wada Opptiet jekjräaje haube, trakje see derch daut Launt, un veschlinje Mejales bie de Dutz. Dan muste aule Vodasch, dee scheene Dajchta haude, sikj opp de Hut senne. See hilde äare Mejales Tus, ut Angst, daut kjeene von an äwa bliewe wudd.

Dise Aunjewanheit von de Droake, fa äare Kost, bloos scheene Mejales to jleiche, gauf de junge Mana moot de Ojjeheia to kjamfe, un see om to brinje. Wiels doa soo weinich Mejales äwa bleewe, ferchte see daut see mäajliche Wies nich en de Loag senne wudde, Ehefrues to kjriee, un zwoa one dise kunne see nich Hiesa habe ooda Ehemana senne.

Oba de oole Droake wiere sea schlaue Kjieedels, plietsch un lestich. Aulsoo hilde see sikj utem Wajch von de Rittasch un Helde met äare Schwieets un Spiesse un Feile un Boage Jewää. Uk bleewe see von de Fee wajch, dee an vezaubade. Daut wia bloos eenmol en een langet Stoot, daut een jlekjliche Kjieedel, woo de Heilja George sienen Spies frie en däm Hauls vom Ontia erauf stääkje kunn. Daut passieed bloos selden, daut soona aus Sigurd, de Nuad Maun, ooda Susanoo, de Japauna, eenen von de groote, dikje, krupende Wäsent met äare wirdiche Schwieets ombrinje kunne.

Toom Jlekj dukt han un wada een gootmeenenda Droak opp; daut heet, de rajchte Oat Kjieedel, freelich en de

Meenunk un frintlich to Junges. Een soon Droak wudd soogoa eenen browen Maun kjroage met am Owentkost to Äte un soogoa doaropp han wiese, waut et Äte opp däm Droake Desch aum baste schmakjt.

Natieedlich wudd de Maun nich emma jleiche waut fa am to Äte jebrocht wort. Een Mensch kaun jenich emma jleiche, waut ut de Droake Kjääkj kjemt, noch kaun hee secha senne, waut hee rauf schlucke deit. Kjeena aut jieren siene Grootmutta ooda siene Taunte ooda Fada ooda Sesta. Daut uk, wan hee kunn, et eenmol en eenem grooten Entweschen, Lost doatoo to habe.

Aulsoo, wan maun eenen Droak besieekje jinkj un nich selfst veschlukt wort, sull hee bäta een Sandwich ooda twee met am näme, un nich de Schmenjsels vom Droak proowe.

Kjeene schmocke Mejal, ooda dikje junge Fru, sull jeemols eene Droake Heel besieekje, wiels, woo nat un heeflich daut Ontia uk senne mucht, sien Opptiet, fa sienen Gaust, kunn too stoakj fa am senne. Doaräwa, bloos de Aunblekj von de leewe Mejal kunn sien Mul Wotrich moake, un dan wudd hee, nodäm hee 'am, am' jebrelt haud, sea jeieejent senne, om äa dol to schlucke, met eenem Schluck. Daut kunn soo schwind gone, daut see nich weete wudd, wua see wia, ooda uk bloos doaräwa nodenkje, waut äare Mutta saje wudd, wan see äa vemist, aum Wausch Dach. Aulsoo uk em Faul von eenen veninftichen Droak ooda eena, dee eenen gooden Wäsent habe sull, sull een jieda Mensch bäta opp pause opp eenen Besuach biem Droake.

Nu wia doa een Maun en de Schweiz, een Fautbinja, wää Waune un Amasch muak un trajcht muak, un eenmol en eenem grooten Doasenne uk eene Bodwaun. Sien Stua Schilt äwa siene Dää wia een goot jespaunda Faut. Hee wia besondasch goot doarenn, Malkjkaune opp

to fikse. Eenje von de Mejales flääjde to saje, daut de Botta schwinda kaum, un met weinja hoade Oabeit, en Kaune dee von am jemoakt wiere, aus en irjent woone aundre.

Sien Nome wia nich Rip Van Winkle, wäm sien Voda äwajens en Dietschlaunt jebuare wort, oba hee haud eene Fru met eene schljachte Jemietsoat. See haud eenen grooten Roop fa Schelle. Daut wort jesajcht, daut see haud "eene Tung, bloos dree Zentimeeta lang, dee eenen Maun ombrinje kunn, de twee Meeta huach wia." En Werkjlichkheit, eenje Lied behauptete, daut see kjeen Schwieet brukt, oba see kunn eenen Droak auleen met äare fieriche Tung bekjamfe.

Lot äa bloos daut Mul oppmoake, un eene Grupp von Mesbruck wudd opp daut Ontia jeschote woare, daut, endoont woo groot ooda woo hungrich hee wia, wudd hee sienen Zoagel toop rolle un rane ooda siene Flichte weifle, woo een veenjsta Hon, un loos.

Aus dis Fautbinja jefroacht wort, woo hee sikj feeld, eene soone Schell fa eene Fru to habe, flääjd hee Entschuldje to sieekje, un säd: "Daut wia nich emma soo. Eenmol, wia see soo seet un leew wirdich, ekj wull äa oppfräte."

Dan, no eent ooda twee Minnute, wudd hee noch saje, "Un von dan aun haft et mie emma leet jedone daut ekj et nich jedone hab."

Aus siene Fru doavon hieed, roopt see am 'De Sän von een Droake, un eene Fru-Fräta."

Een Dach erhilt de Fautbinja eene onjeweentlich strenje Strof, nich von de Henj, oba bloos von daut Mul von siene Fru. Dit haud hee oba werkjlich vedeent; wiels no däm drinkje met siene Kommarode, haud see am en de Gauss ligje jeseene. Nodäm see am omjedreit haud, aus eene Pankuak, om to seene, opp de bedrunkna Schlinjel äa Ehemaun wia, stunt hee opp un sach sea veläaje ut. Dan vespruak hee daut aun disem Dach hee hoat oabeide wudd. Aulsoo jinkj see

trigj no Hus, om sien Freestikj foadich to moake.

Oba enne Städ to sienem Hus ooda Jeschaft to gone, wua de Holtspeena soo seet ruche, beschloot hee, eenen Spaziagank to moake, om sien Kopp Weedoag loos to woare. Aulsoo klautad hee dän Boajch enopp, un plond, bie sien Trigjkjiere, siene Fru to saje, daut hee bute em Woolt jewast wia un Holt jesocht haud, om Kullasch un Fautbräda to moake.

Hee wist kaum, wuahan hee jinkj, wiels hee domm un haulf benome wia, von soo väl drinkje, en de Nacht verhää. Boot rutscht hee un foll dol. Emma wada rold hee, bat hee aun dän Raunt von een Aufgrunt stolpad un rutscht wiet en eene Mooa enenn. Daut kjeeld am auf un brocht am to Besennunk.

Hee vesocht lang, dän Utwajch to finje, kunn oba kjeenen Loch en dän Steengrunt seene. No eene Tiet, sach hee, waut aus een Tunnel utsach, ooda veleicht wia et eene Heel.

Hee beträd dee un kjikjt sikj erom. Hee sach vea groote runde Lichta aus Mons. Sien Hoat funk aun to schloage, sien Bloot en siene Odre to schwale, un sien Hoa sikj to erhäwe, daut meist sient Hoot aufnaum. Hee sach twee Streeme von Fia von unje un tweschen dise lichtende Kugels. No een poa Zekunde sach hee dietlich twee Droake, dee Fiastrole ut odemde, dee meist siene Uagbrone aufsenjde, wäarent de schwäwelhaufsta Jeroch am meist omjeschmäte haud.

Doabie muak de Fautbinja daut Tieekjen vom Kjriez, un bäd om Schutz. Doaropphan hilde beid von de Droake, dee äare Kiefer fa am oppschlucke reed haude, daut Mul. See kroope saunft met äare Zoagels no unje, un see gauwe am to vestone, daut see frintlich wiere, endäm see siene Henj un Feet lekjte. Daut muake see wieda, bat de gaunza Schlaum, en dän hee jefolle wia, un waut aun sienen Kjeleeda stuak, vellich veschwunge wia. Daut wia meist aus een Daumpbad.

Aus de Winta aun bruak, wort de Opptiet von de Droake weinja un see aute selden. Aus Boare un Murmeltiere, jinje see en äare Heel, un bleewe sea ruich, aus auf see schleepe. Uk em Somma, wan dise Droake kjeene Junkfrues kjriee kunne, veschlukte see een Wäsent, daut von eene Spool em Steen kaum, dee von eene Biee Kolonie jefelt wort, wiels Honnich rieseld rikjlich en de Wotaran enenn. Opp jieden Faul, mucht de Fautbinja schlieslich daut Winta Fooda vonne Droake soo goot, daut hee sikj fruach, woo hee jeemols Schwuat Broot un Kjees haud jleiche kunt. En eenem Moonat wort sien Moage rajcht aun de niee Kost jewant.

Hee haud kjeene Angst von de Droake un et schiend daut see siene Jesalschoft jleichte. Veleicht dochte see, daut, wan daut Farjoa kome sull, kunn hee an saje, wan siene Fru vom Hus erut jinkj. Un dan, wan an hungad, kunne see een Owent Äte von äa moake.

En de Tweschentiet wort de Fautbinja em Darp vemist. Aus de Lied wulle äare Waune trajcht jemoakt habe, klautade miere Gruppe stoakje junge Mana opp dän Boajch, om am to finje. See sochte en jiedat Boschkje un Woolt, äwa Hempel un Dol, en Lächte un opp de Boaj Siede, oba sien Kjarpa kunn nich jefunge woare. Soo wort hee aus Doot jedocht. Trotz siene Fälasch jeld hee aus een gooda Kjieedel.

Oba em Farjoa, aus de Sonn aunfunk hecha em Himmel to klautre, un de Sauft en de Beem stieech, de Bloome blieejde, un de Kjieej, met de Kjees Moakasch to de huage Weide jinje, dan worde de beid Droake onruich. Äare Opptiet kjieed met volle Wucht trigj. Met de Hopninj eene ooda twee nate dikje Mejales to finje, funge see sikj aun to strakje, un rolle, un kjrelle, un hanfaule. See flautade un rolde un entfolve äare Flichte, bat see sikj reed feelde, met aule to schwäwe un rauf to flieeje met äare verhäaje Fäichkjeit.

Nu funk de Fautbinja aun sikj no Hus to bange. Oppwool hee Angst haud, siene

Fru to trafe, sänd hee sikj doano, siene Kjinja wada to seene. Hee haud et sea saut, bloos opp Steena un de Wenj von de Schluchte to seene. Un uk, schiende et aus de Droake nich soo schaftich aus toieescht wiere, un see vejnieejde am nich mea. Hee wull uk siene Nobasch wada seene, om an von siene Schowanaks to vetale un sikj aus een browa Maun vää to stale. Hee fercht et oba, ver hee et vesocht doavon to kome, daut de Droake am noch oppfräte wudde. See schnautade un brelde un reiwde äare Moages met äare Väapoote, aus auf see hungrich jenuach wiere, om een Pieet met däm Säl Jescherr opptoschlucke.

Een woama Dach hieed de Fautbinja von wiet auf daut Echo von een Alpehuarn. Hee hieed met Freid to de Jodle Musikj, woo de Hoads äare Kjieej un Kose roopte. Aus hee sikj fruach, woo hee daut Dol velote kunn, un auf de Droake am daut lote wudde, sach hee dän jratren von de beid Ontiere siene Flichte entfolve. Dee wiere soo groot aus de Säajels von eene Wintmä. Hee fluach jrod opp en de Loft, un aus hee däm bleiwen Himmel nodad, kjreiseld he een poa Mol erom, aus de Breef Duwe, dee de Fautbinja Tus jeseene haud. Dan fluach hee wiet wajch un veschwunk en de muzhriche Loft wiet auf. Kjeen Twiewel, aun disem Dach wudd een oama Papa Nachts no Hus kome un eene von siene Dajchta vemisse. De Fautbinja foll et opp, daut beid Droake ver Hunga jebrellt haude, eenje Doag verhäa, un nu haud hee siene Ferchte.

Aulsoo beobacht de Fautbinja entschlote sien Schans dän aundren Droake nich entkome lote, one daut hee eene Foat opp däm Rigje vom Ontia to stäle wudd. Hee wist daut Jewicht von een Maun, fa dän Droake enne Loft to droage, soo leicht aus eene Fada senne wudd, un soo meist nich bemoakjt wudd. Dit es wiels een Droak haft de Krauft von een Schliesa, de Stoakj von een Näs Huarn, een Jebrell aus een Leiw, Täne aus een Tieja, Flosse aus een Fesch, Kleiwe aus

eene Faulkj, Flichte aus een Odlä un Scheepe aus een Krokodiel. Kort jesajcht, een Droak wia eene gaunze Saumlunk selfst.

Aulsoo beobacht de Fautbinja sien Schans, genau en däm Moment, aus hee dän tweeden Droak sach, sikj siene Flichte entfolde, un jreep aun sienen Zoagel. Oppwool daut ruksich wia, hilt hee doaraun faust, fa sien beleeftet Läwe. Wiet bowe en de Loft fluach daut Ontia ieescht sea huach un dan läaja, aus auf hee wist, wua de Fautbinja läwd. Dan, dichtbie sien Darp, foll daut Ontia opp de leed, un leet siene Laust saunft opp eenen Woage voll met eene Lod von Hei. Hee wia wada wajch ea irjent Jeemaunt eenen Feil von de Schnua flieeje lote kunn, ooda een Bolte ut eene Boagekanoone scheete kunn, ooda saje: "Biem Heilja Matäus."

Aus de Fautbinja vom Hei Woage erauf klautad, gauwe aule Ente, Jans un Heena een jerajchtet Konzert en Bejreesse. Äsels schrieje uk, de Kjieej senkjte sikj, Hunj balde un Kaute miaode. Enne Städ am to schelle, schmeet siene Fru äare Oarme om am un hield ver Freid. Siene Kjinja vesaumelde sikj un hilde soo siene Oarme un Been, daut de Kota nich noda kome kunn, om siene Siede jaaen am to riewe. Aul siene Nobasch un Frind gauwe am met Freid een woamen Welkom.

Aum näakjsten Dach wia sien Stua met ondichte Waune un Kaune jefelt, un Bottafaute dee äare Reife veluare haude, un Faute, dee niee Daube brukte. Butadäm to dise oole Oabeit daut opp am wacht, kaume de Oppdrachs fa niee Sache soo schwind enenn, daut hee tald boolt een rikja Maun to senne. Hee wia soo dankboa fa siene Radunk un sechre

Trigjkjee, un fa sien wieda jesada Woolstaunt, daut, enne Städ sien Jelt opp to spoare, beschenkjt hee de Kjoakj en sienem Darp, een wundascheena Selwana Owentmol Deenst, opp däm twee Droake eengrawieet worde.

Oba sien Jlekj dieed bloos fa korte Tiet, wiels sien Moage haud sikj veendat un kunn nich mea daut jeeenliche Äte von de Mensche, nich mol Bottamalkj dulde. Un Kjees haud am meist omjebrocht. Honnich un Droake Fooda fa soo lange Tiet äte, haud am vedorwe, fa de jeeenlich Kost to äte.

Vejäfs koakt siene Fru aules sea goot un brocht et to am en de velockendste Form. De Mäakjes vom Darp, dankboa daut see nich von Droake jefräte worde, vesochte siene Opptiet aun to locke, met daut feinste daut see met äare Henj moake kunne, en Form von Supp, Salade, Fleisch, Kuake, Aupel Kjielkje, Pudding un Fruchtkuake.

De Konfakjte schekjte daut Baste daut see kunne en äare Owes bake, ooda opp äare Descha wiese, ooda en äare Jeschaft Fenstre stale. Nuscht wudd halpe, un de oama Maun storf langsam aun Hunga; un daut aul mol ea aus de Hoafst jekome wia.

No soo eenem truarichen Vääkome naum de Beleewheit soogoa von goode Droake auf, soo daut et schwoa es, nu vondoag, om jeemaunt daut jleewe to moake, daut et soone Wäsent gauf, dee en de Bieekja jenant woare. Vondoag es et de fauste Meenunk von de meiste Schweiza oolt un junk, daut de eensja gooda Droak een Dooda es. Dee, dee entwäda Doot noch Lävendich sent, oba bloos jemolt, ooda en Mäarchen, sent bloos goot jenuach, om von an to weete.

6. De Fee un de Kuckuck Klock

En de Rääjel, met de meiste Fee, jelle Mensche aus sea domm. Em Mäarchen Launt es de Roop vom Mensche Wäsent, aus lankwielich un langsam, eene fauste Häakunft Rääjel.

Ea see waut nieet doone, motte Mana un Frues daut sikj äwalaje. See råde väl äwa "Uasoak un Wirkjunk." Met de Fee, jeft et kjeene Uasoak, sonda Dinja un Väakome passiere bloos. Wan nich, moake de Fee an.

Eenje Dinja, aus de Sonn un Mon, de leed un Himmel, Somma un Winta, kjenne nich veendat woare. De Fee kjenne oba väl Wunda bewirkje, dee Mana äwarausche. See kjenne Hinjalest späle, dee an äwa aule Mote vewerre.

Ver hundade Joare, ver de Doag von Reisende, Hotels, Ellektrische lesabone un aundra niee Enfierunge, jleewde de Fierasch un aul de Darp Lied, aun de Fee. See feelde sikj soo secha met Riese un Häselmenschkjes, Elfe un Droake, aus daut Volkj von vondoag, daut nie een Dodo ooda een Pterodaktylus, ooda een Auroch ooda een Pieet met fief Teee jeseene haft, aun daut jleeft un daut dise eenst rikjlich opp de leed wiere.

En Werkjlichkjeit gauf et eenmol eene Tiet, aus Mana kjeene Klocke ooda Uare haude. Uk kjlinjade groote Klocke nich von Torme de Stund, noch wiere de riesiche Numma Bläda, bie Dach ooda Nacht to seene. En de Schletta von de Schweiz, wua rikje Mana ooda Odelmana läwde, wiste see nuscht äwa de Stund un Minnut to tieekjne, met een rundet Jesecht, met Figure doaropp.

Een Wajch, om de Stunde bekaunt to moake wia een Taulchlicht to habe, met twee kjliene Messingkugle, opp jäajen äwaliche Siede vom Waus, un met eene Schnua toopjebunge.

Wan de Flaum vebrend, saj wie een Zoll, folle de Kugle en een Messing Schatel. Dit veuasoakt een ludet, kjlinjandet Jereisch, waut de Stund ut

roopt. Ooda, een kjliena Homa schluach een Kjlinja, un daut es de Grunt wuaron eene Ua, aus see aum Aunfunk heet, eene Klock jenant es. Opp Schöp kjlinjade de Klocke jiede Stund un haulwe Stund un dit es emma noch de Metood, met daut de Schepp Lied jewant sent. 'Acht Klocke' saje daut Enj aun von eenem von de drie Tiede von vea Stund, en dee de Oabeit Dach jedeelt es.

De Fee, un uk de Mana, kunne emma de Tiet von de Sonn aunwiese, oba see wiere mea intressieet aun de Mon un Stierns, wiels de Nacht wia äare Tiet von Freid. De eenfache Lied haude kjeen Wuat fa Minnut ooda Zekund ooda waut weinja aus eene Stund wia. See wiste, wan de Sonn oppjinkj un unjajinkj, un see rode de Dachtiet vom Uat vonne Sonn em Himmel - em Ooste, aus see em Himmel zemorjes oppjinkj, un Nomeddachs, aus et em Waste sunk.

No däm Alpe Jleie ooda roosichet Licht, woont de Boaj vekalieet aus daut Root von eene Junkfru, kaume de Fee erut, om opp de Wäs to daunze. See jinje emma bie Sonn Oppgone wajch un veschwunge, wiels de daunzende Fee wudde en Steen vewaundelt woare, wan de Sonnestrole an troffe. Daut wia noch schlemma fa an, aus fa een Mensch, dee soogoa en medden vom les un Schnee, wan maun de huage Boaj bestieech, kunne vom Sonneschloag jetroffe senne un stoawe. Eene Famielje von Bloome, nane see de Vea Uaje.

Oba no un no lieede de Mana, daut see kunne twee Stakja en eene Lienje vom Nuade toom Siede stale, un de Schautes Lienje von eenem Stock wudd dän aundren beriere. See nande dise Tiet twalf Ua ooda Meddach. De oole Mana bemoakjte daut, en de lange Doag vom Somma, de Schautes von de Sonn sikj velenjad, un en de korte Doag vom Winta, sikj vekjarte. See wiere dan en de Loag, de Doag to tale, ea de Bloome em Farjoa blieeje wudde. Dan wudd de Jodle Musikj

oppschaule un de Kjieej opp de Weid en de huage Boaj jedräwe.

Von disem Meddach Schaute von de Sonn kjrieeje de Mana de Idee von de Sonn Ua. See läde eene runde Schiewe plaut, ut Messing ooda Koppa, opp eenem Steen ooda Post, un sade opp eene Sied doavon eenen Metol Steft. See bemoakjte daut de Schaute von de Sonn see omgauf en een Kjreis. Oppen Kjreis tieekjende see de Stunde opp. Boott wort et to de auljemeende Mood, Sonn Uare en de Goades to habe.

Doch, de Fee lachte de gaunze Tiet äwa Mensche un säde daut, wan see opp de leed wäarent dän Sonneschien läwe kunne, wudde see de Stunde vom Dach weete kjenne, von de Bloome un däm Plauz von de Sonn aum Himmel. Aulsoo, bloos toom Spos, wan see eene niee Sonn Ua bemoakjte, ut Messing ooda Steen, en eenem Goade oppjestalt, hilde see onveendalich een Fast un daunzte de gaunze Nacht erom.

Auf un to, jinje see en eene Kjoakj enenn, wan kjeena doa wia un jinje un spälde erom de Stund Ua opp de Kaunzel.

Von de groote Dommheit von eenje Mensche, worde de Fee entlich gaunz secha, aus see sikj eene Nacht erom eene niee Sonn Ua vesaumelde, om to daunze. Daut wia bloos aun disem selwjen Dach en eenen Goade jelajcht, von een oola Maun, dee, aunjeseene von sienen Noba, een sea Weisa Maun wia. De Fee wiere unjabroake en äarem Plon, Rinkj-erom-de-Roos to späle, aus äa Wacht Post, dee toom wachte reed wia, eene schnorriche Secht jeseene haud un eenen luden Alarm ut roopt.

Nu dis losticha oole Kjieedel haud eenen Nome, dee, and em Dietsch aus 'Wieekja Pudding' äwasat wort. Hee wia een frintlicha Kjieedel, dee leewd de Väajel un siene Hustiere un Kjinja, oba hee wia een vejätsoma Kjieedel. Hee wist et nie wua sien Hoot wia, aus hee no bute jinkj. Soo bunk siene Fru dän Hoot met eene Schnua aun sien Knopp Loch, aus

see et met de kjiene Kjinja Haunt Schoo muak met Baund äwa äare Schulre. Troztdäm, wia hee een jeleefta Voda, un aule kjiene Lied leewde am.

Har Wieekja Pudding betold jieren de Rääkjnunk fa daut nieet Späldinkj, de Sonn Ua. Hee wia soo äwa jlekjlich von de Idee, de Tiet von eenem Schaute to läse, daut hee stunde lang doaräwa räd. En Werkjlichkheit, wia hee soo doarenn hanjejäft daut hee aules äwa de Sonn vegaut, un de Needichkheit von sien Schiene, ooda daut Dach Licht äwahaupt fa sien Brucke needich wia, biem Betrachte vonne Sonn Ua.

Aulsoo, en eene kjeele Hoafst Nacht, trock oola Wieekja Pudding sienen Mauntel aun un stekjt siene Latoarn aun, un jinkj em Goade, om to seene, woo lot daut wia! Noa, daut hee wia, funk hee ut daut aus hee de Stalunk von de Latoarn veendad, schmeete siene Strole jiedat Mol eenen nieen Schaute. Enne Städ daut et eene Tiet gauf, schiend et daut et miere gauf, derch dän Steft aun jejäft; un aus aules scheef jegone wia. Dan toom ieeschten Mol, kaum am en dän Senn, daut fa de Sonn Ua et bestemt wia, dee bloos em Dach to brucke.

"Wää oba haud daut jedocht?" roopt hee, aus hee trigj en sien Hus staup, un hopt daut siene Fru nich de Uasoak von siene Vewerrung weete wudd, un am utlache. Oba hee säd et äa nich, un see docht, hee wia rut jegone, om sikj fa de Kjieej to kjemre.

Oba de Fee wiere enjeoajat un en schljachte Laun, wiels see derch disen Endrinjlinkj vedräwe worde von äare Freid. See lachte äwa siene Dommheit, oba äa Oaja wia dietlich to seene.

"Hee haud genau soo goot eenen Holt Kopp habe kjenne, ooda eenen ut een Kjarps. Daut wiest bloos waut Dommkjarp dise Mensche sent," säd eene Fee to de aundre.

"O, sie nich beese ooda jniesrich äwa am," säd eene oole Fee, dee een beriemda Utfinja wia. "Dwautsch oppwool hee et es,

wiere hee un siene Fru beid emma nat to ons Fee. Äwalot am to mie. Ekj woa eene aundre Idee en sienem Kopp nenn stääkje. Fa siene Lied wääjen, woa ekj am bie brinje, daut Numma Blaut no bowe to dreie, daut Jesecht no bute to dreie, un de Henj un Finjasch em Jesecht to laje, met Rädasch benne un Jewichta unje. Dan kaun hee emma daut habe, waut hee aun disem Owent aufwacht, to doone; de Tiet saje, om Nacht un Dach.

Dan hilt de Fee Kjeenijin ver sienem Blekj eene scheene Kuckuck Klock.

"Un ekj woa daut niee Jerät toom Sinje brinje. Een Tiet Mäta woat nich mea eene Klock jenant woare, om de Stunde schlone. Ekj woa een Voagel enenn stääkje, daut rut flieeje un de Stunde ut roope woat."

Aulsoo, de nääkjste Nacht, berod de Kjeenijin von de Fee sikj met de UI, de kluakste von aule Väajel, un uk soo fair aus een Rechta, dee to aulem rajcht un de Leefste von kjeenem es. De UI entscheet daut de Kuckuck aum Baste deene wudd un kunn aum meiste aunvetrud woare, emma rut to kome, un siene Flichte

weifle, un de rajchte Aunzol von de Stunde zwitschre.

De Fee Kjeenijin wia äwarauscht. "Woo kaun see, Har Rechta, eenen Voagel met een schljachtem Wäsent nane? De Kuckuck es een Reiba. Lajcht et nich siene Eia en de Nasta von aundre Väajel? Woo foaken, äwajens stält see de Hiesa von däm rajcht mässichen leejendeema un schmitt de Eia rut? Un wääjen disen Reiba, stoawe de kjliene Väajel."

"Stemt, ekj hab doaräwa nojedocht," säd de UI, "Oba de Kuckuck es een Somma Voagel, de frät de hoaje Rupe opp, de aundra Väajel nich beriere welle. Opp dise Wies, halpt et de Beem to wausse un de Frucht, to riepe, doamet de Mensche een reinet Launt habe wua de Fee späle kjenne. Butadäm, see weete daut, enne Brutlied Tiet, daut et däm maunsoatichet Voagel siene Leew Bootschoft es, daut soo seet kjlinjt, em Aprell, Mai un Juni, un dit Leet, 'Kuckuck, Kuckuck,' daut wie aule aum leefsten hiere."

De Kjeenijin von de Fee docht äwa dise Froag no. See wia von de Weisheit von de UI beendrukt, un butadäm wull see, daut aule Fee sikj jääjensiedich leewde. Aulsoo beschloot see, dan maunsoatichen von de Kuckuck Väajel aus Väabilt fa de niee Ua to näme. Daut sull de Schweiz woolhabent moake. Sechalich, wudde soone Uare opp de gaunze Welt erwünscht woare.

Wiels daut Launt rikj aun Waulnät Beem wia, gauf et kjeene Mieej, väl Holt to kjriee, dunkel un goot utseenent, om jeschnitz to woare. Aulsoo, aus et to Wieekja Pudding kaum, vetald de Fee Kjeenijin am aules en een Droom.

"Wie Fee habe aule opp die goot jelacht, aus wie sage, daut du en de Nacht met eenen Latoarn ut dien Hus kaumst, om de Tiet von de Sonn Ua to seene. Soo vedorfst du ons Fast, oba wiels du emma soo nat to de Väajel wiescht, un ons Fee un de Kjinja leewst, woa ekj die wiese, woo du eene niee Oat Ua moake kaust. Daut woat nich bloos de Stunde opp

sienem Jesecht tieekjne, one de Halp vonne Sonn, oba woat uk eenen Kuckuck rut schekje, jiede Stund, om siene Flichte ver Freid to weifle. Dan woat dit heltane Voagel 'Kuckuck, Kuckuck' roope, aus wudd sikj een Ajchta en Fadre aus et met sien Poatna wia. Jleefst du nich selfst, daut de Leew, soo jewäse, vom leewhabendet Voagel, jäajensiedich Leew en dien ieejnet Hus brinje woat, un jiedat Schweize Hus, un väle mea Hiesa, jantsied vom Mää?"

"Ekj sie mie secha, daut et soo senne woat. Välen Dank," säd dee Wieekja Pudding.

Dan hilt de Fee Kjeenijin ver sienem Blekj eene scheene Kuckuck Klock ut schwotem Waulnät Holt met Henj un Jesecht Figure ut wittet Boakj.

Aus hee zemorjes oppwacht, ut sienem Schlop, strakjt oola Wieekja Pudding siene Henj ut daut Jeschenkj to kjrreeje, oba daut wia Dach Licht, un natieedlich wia de Fee wajch. Daut wia daut jweenliche Licht von de Sonn, oba hee wia sea jlekjlich, oppwool hee bloos jedreemt haud. Hee fua fuaz wieda, om sienen Droom, von de Ua, to vewerkjliche.

Benna eene Wääkj haud hee de Oabeit jemoakt. Dan stald hee see en eenen schwotem Waulnät Kauste, met Aulfenbeen Figure opp daut Numma Blaut. No miere Proowe, jelunk et am met de heltane Kuckuck, daut rutkome wudd, met de Flichte schloage un de Aunzol von Stunde schirkje, un dan enenn gone un de Dää tooschlute, wäarent daut Numma

Blaut uk dän rajchten Punkt tieekjend.

Dan brocht hee siene gaunze Famielje, eenen Morje krakjt toom Uage Blekj, en däm de Minnute Tieekjna dän rajchten Punkt opp daut Jesecht sikj aun nodad.

Woo see äwarauscht wiere, wan one daut maun daut kjliene schwote Hus aun ried, waut opp de Waunt honk, de Dää op fluach, un een Kuckuck rut fluach, dee siene Flichte weifeld. Daut schirkjt hee ut, tieen Mol, un dan neijd sikj, un jinkj trigj em Hus enenn, uk de Dääre schloote wada too.

De Kjinja klautschte aule en de Henj un de Mutta omoarmd äaren Maun volla Freid. No un no brukt Har Wieekja Pudding fa Aulfenbeen, waut sea dia wia, wittet Boakj fa de Ua Tieekjens.

Dan stald hee eene Fabrikj opp, un dit gauf Oabeit fa väle Darp Enwonasch, Mana un Frues, Junges un Mejales. Hee muake boolt een grootet Vemieeeje, un nu kunn kjeena am Wieekja Pudding nane. Een jieda bejreest am met eenem Tietel von Respakjt.

Aus hee storf, äwaleet hee sienen Rikjdom to siene Famielje. Bat vondoag schlone siene Kuckucks met de Flichte, un bejreese de Stunde en jiedem Launt. Wiels de Holt Ua un Voagel schwot wiere, wort de Tiet-vetalenda Kuckuck, dee maunchmol aun eenen Baromeeta jehenjt woat, ooda en een Späldinkj jesat, om daut Wada verhää to saje, de 'Räajen Krauj' jenant. Met disen Aunfank met de Kuckuck Ua, wort de Schweiz een Launt von de Ua un vom Musikj Kjiste.

7. Daut Schlott vom Faulkj

De Faulkj es eent von de Kjinja von Asien, daut Mutta Kontinent, en däm meist aule Mäarchen toieescht vetalt worde. Von Aunfank haft dit schoap uagjet Raup Voagel dän Roop jehaut, sea grausom to senne, un von kjliene Väajel opp to fräte. Daut haft eenen jeboagnen Schnowel, schrakjlich schoape Kleiwe un sea groote un stoakje Flichte. De junge Heena em Hoff habe Angst, uk ver däm Schaute vom Faulkj, un see rane schwind, om sikj to dakje.

De Faulkj kaun sea huach flieeje un dan opp kjliene ooda tome Väajel faule, see fuaz ombrinje un wajch droage. Kjliene Heena om secha to senne, sulle fuaz unja de Flichte von äare Mutta rane. Maunchmol sitt de oole Han de Faulkj soo brow aun, daut see äare Broot rade kaun un kjamft hoat, bat een Maun met een Jewäa kjemt un disen Loft Reiba vedrift. En de Schweiz, nane see dän grooten Faulkj dän Boaj Condor ooda dan Reiba Voagel. Daut jript soo maunchet Laum, Kjint ooda Huntje, un sien Nast es de meiste Tiet, en medden von Knoakes jebut.

Em Wietauf Ooste, ea de Jewäare entdakjt worde, worde Faulkje jehoole, jefoodat, utjebilt un unjarecht soone Väajel aus de Kraunkje, Duwe, Ente, Jans un Heena, un daut väle kjliene Fadavee, daut em Woolt un Sompe läft, to jäajre. Mana wudd unja de Beem un de Bescha gone un an vedriewe von äarem Vestäakj, soo aus de kjlandre aus uk de jratre. Bute, opp een Felt ooda opp een Hempel wudd de Jäaja doaropp wachte, daut siene utjebilde Väajel, met Schnowel un Kleiwe, opp see loos flieeje wudde.

Een Maun druach om siene Taille eenen wieden Reife, daut hee een Schoo ooda soo von sienem Kjarpa wiet auf hilt, daut von een Reeme von sienen Schulre honk. Opp disem Reife wiere eene haulf Dutz ooda soo utjebilde Faulkje met äare Uage bedakjt von kjliene Metze ooda Huwe, dee

äwa äare Kjar jehoole worde. Sooboolt een Voagel jeseene wort, wudd de Jäaja de Metz von eene utjebilde Faulkj aufnäme un et frie lote.

Daut fluach huach en de Loft, kaum dan schwind erauf, foll opp daut Voagel un schluach et em Jenekj met däm schoapen Schnowel. De Faulkj brochte äa Raup to äaren Har, bat de Jacht Tausch voll wia. Frues krakjt soo aus Mana, leewde disen Sport, un daut wia een bunta Aunblekj, aus eene Grupp von Frues un Hare, aus see von de Borj ut jinje un aule to Pieet, opp de Jacht reede, wäarent de Wilt Hoad met de Faulkje un Bosch Kloppasch un Hunj, an foljd. De Mana to Foot druage eenen Spies enne Faul daut see eenen Boa seene sulle, ooda een Wiltschwien trafe. Opp äaren Trigjkome, wudd de Jacht Jesalschoft een Fast en de Borj habe.

Nu wia et de Gloowe en Asien, daut eene goode Persoon, no sienem Doot, wort wada en eene aundre Welt jebuare, un wort eena noch Heiljet Wäsent ooda soogoa een Enjel. Oba een schljachta Mensch, no sienem Doot, wan hee een Lieej Vetala ooda Schwindla jewast wia ooda jeloage haud, wudd en eene Schlang vewaundelt woare. Wan hee domm jewast wia, kunn hee een Schop ooda een Äsel woare, ooda een Multia. Ooda, wan hee too sea stolt jewast wia, wort hee aus een Peihon wada jebuare. Wan hee grausom jewast wia, wudd hee een Tiejä ooda een Faulkj woare.

Daut gauf väle Mejales en Jaupaun, Nomes Taka, waut bediet, een Faulkj, wäajen äare schljachte Wutt, ooda äare Grausomkjeit jäajenäwa junge Hunj ooda Kaute. Maunchet Mol wia de Nome oba een Kompliment, wiels see wiere schwind un schlau aus Faulkje.

Nu, no dise Väastalunge, gauf et een sea hoda Maun Nomes Chicksha, dee siene Kjinja schluach. Wan hee doll wia, schmeet hee Jescherr no siene Fru un veflucht siene Deenasch. Een Dach, aus

hee een Aunfaul von schljachte Laun haud, foll hee Doot om. Kjeena deed daut leet, un eenje wiere soogoa froo.

No disem Väakome, wan emma Mensche een Faulkj, met schrakjlichet Licht en de Uage un een schoapen Schnowel aus twee Rasiere, un met lange Kleiwe, aus een Fleeschhake ut Stol, säde see: "Daut mott een Chicksha senne, wada toom Läwe erwakjt." Dan rande aule von äare Hiesa, om waut soo Wundaboaret to seene.

Nodäm see sikj aun dän Aunblekj jewant haude, bemoakjte see een Dach, daut de schrakjliche Kjreatua siene Flichte entfolt haud, see ut breed, un nom Waste fluach. No een Stoot wia dise Faulkj soo huach un soo wiet jefloage, daut wiet auf, nuscht mea aus een Fleck opp däm bleiwen Horizont wia. Dan veschwunk et hinja de Boaj. Doabie, klautschte aule en de Henj met Vejnieceje. En Werkjlichkjeit, eenje von de Fromme jinje toom Darp Tempel un dankte dän grooten Buddha, fa daut Befriee von de Nobaschoft von eene soone Ploag.

Opp Flichte, dee onmeedlich schiende, fluach dit Voagel vom Beesa wieda un wieda wajch, bat et en eenem framdet Launt kaum, wua et sikj opp eenem sea huagen Steen dol saut, meed un hungrich, unja däm eene Harschoftliche Borj lach. En dise Fastinj läwd een Odelmaun un siene Fru, en wäm sien Borj Hoff een jeschekjta Wilt Jäaja wia, wäm sien Faulkje Rinkj daut bekauntste em Launt wia. De framda Faulkj, de Seel von Chicksha, nu een Jacht Voagel, fluach mank dise Väajel. Hee feeld sikj fuaz to Hus unja dit jeflichte Wäsent, jenäat vom Bloot von äare Met Wäsent.

Wan opp Jachte erut jenome, weiniche, soogoa von de stoakjste Faulkje, wiere jlikjt, un kjeena bäta aus Chicksha, em dolschloage von dee, dee gooda Heilja Franziskus 'onse kjliene Breeda von de Loft' nand. Soo wort Chicksha de Leefsta von sien Wieet, de Odelmaun.

Oba een Dach, meed von siene Metz un

onaktiew en daut Klotje jehoole, em Borj Hoff ooda, wan opp däm Reife erut jenome un foaken, wan mete Metz, doavon aufjehoole, de Schans to habe, om Leide to brinje un to veuasoake, sprunk Chicksha, de Faulkj, auf un fluach wajch. Stolt opp siene Frieheit, hilt daut Voagel nie aun, bat et sikj opp eenem Boajch Nomes Wolfsberg, en de Schweiz, dol sad.

Opp dise huage Spetz, wiet äwa däm Fluss, em Äartol steit vondoag eene eensome Ruine, dee aules es, waut äwrich jebläwe es, von eenst een grootet un prachtvollt Schlott.

En de Tweschentiet de Odelmaun, dee et aufländ, sien bastet Voagel to veliere, muak sikj opp de Sieekj no sien veluarna Gonst. En de Hopninj, bie jiedem oppstieech sienen Pries to finje, stieech hee emma hecha en dän Woolt. Hee kaum utem Woolt erut un sach dän Faulkj opp däm zackichen Steengrunt rue. Hee kaum heimlich noda un strakjt de Haunt ut. Soo jreep hee daut Voagel un rutscht schwind de Metz äwa dän Kopp.

Biem omkjikje, om daut Bilt to äwaseene, haud de Odelmaun ver sikj eenen harlichen Blekj opp de groosoatichste Launtschoft, opp dee hee jeemols jeseene haud. Daut wia daut Dol von Äare met sienen wundaboaren Iesboaj un ieskolda Fluss, un siene romauntische wilde un steenaje Schlucht, wua nu Darpa un Hotels sent, met siene heelende Schwäwelbade dee mank de beriemste en de Schweiz tale.

De Odelmaun späad fuaz, daut hia de Städ wia, aun dee hee sien Schlott bue sull. Hee kjieed no Hus, roopt eenen Architekt, muak siene Plons, un funk met de Oabeit aun. Aus hee foadich wia nand hee daut harschoftliche Jebied Hapsburg. Daut bediet, daut Schlott vom Faulkj. Hia wort eena von de bekaunste firstliche Harscha Famieljes, doarunja Kjeeniche un Kjeisasch, dee Kroon opp däm Kopp jedroacht habe, jejrint.

See naume fa äaren Sennbilt eenen dobbel kopjen Voagel von Raup, aus

wudde see de dobbelde Menj Launt äwaharsche, un de dobbelde Aunzol von Mensche unjadrekje, jeemols von Kjeeniche rejieet. Daut es erstaunlich, opp dise Wies habe de Harscha en de Vegoneheit Väajel utjewält un Rauptiere aus Simboole von äare Rejierunk - aules soo aundasch aus de Goode Hoate.

Wäarent de Joahundade jewonn dit Hus von Faulkje eene jratre Menj aun Macht un vebreed äaren Kjeenich Stock äwa mea Lenda aus jiedat aundre. Oba dit passieed, ea derch Kjaste von äare Dajchta, Prinsesse, Kjeeniche un Firste, aus derch Sieeje em Kjrigh. Aulsoo wort dise Famielje von Harscha beriemt fa siene Kjaste, en woont de Mutta un Taunte väl to saje haude.

Aus nu de Tiet jekome wia, daut de junga Prins vom Faulkj Schlott sikj must eene Brut sieekje jinkj hee en daut Launt, daut nu Belgien es un socht en de Ehe de Haunt von eene schmocke Prinsessin Nomes Eleanor. Dan, wort de Meddel Ella Jewanheit jefolcht, betrafs de Prinsesse dee äaren ieejnet Launt veleete, om dän Prins von een aundret Launt to Kjaste, un unja Framde to läwe.

Uk en disem Faul, must de Prins, dee opp Jeschaft Reis no Rom jekroacht wia, daut nich Oppjeschowe kunn, ieescht derch eenen Volmajchta jekjast woare. Daut es, eent von siene Offiziere must de Reis no Belgium moake un naum sienen Plauz bie de Zerremonie en.

Wiels wäarent see, de vesproakne Brut, de scheenste von de firstliche Dajchta en gaunz Europa wia, doa see met Sechaheit de rikjste Erbin wia, hee, de velowda Briegaum, wia eena von de oamste Harscha met een Tietel. Daut gauf dan Pracha Firste, krakjt soo aus Rikje, un de oama Briegaum wull waut vom Jelt von äaren Metjeschenkj fuaz brucke, wiels hee wia hoat jedrukt, om siene Schulde to betole. Aulsoo schekjt hee eenen von siene huage Offiziere no Belgien.

De Zerremonie wia von groote Pracht, aus een Fastzuch. Daut wort en de jratste

Haul vom Paulaust aufjehoole, dee dach belicht wort von hundade Taulchlichta un de Wenj worde met henjende Teppiche en bunte Foawe jestraumt. Een Zuch von de Deenst Määkjes vonne Brut brocht de Prinsessin, en äare scheenste Kjleeda, un met Schmuck jestraumt.

Dan kaum de Offizia vom Prins en de Haule. Hee, aus sien Meista, wia en prachtvolle Kjleedunk Stekja aunjekjeet, een Uniform met Schmuck fa de Jeläajenheit. Hee haud opp däm Kopp eene Kroon, un aun siene Sied een Schwieet, Spuare opp siene Steewle, un Schmuck opp siene Brost. Hee naum sienen Plauz aune rajchte Sied, wiels de Brut mott emma dicht bie äare Ehemau sien Hoat senne.

En jiede Akj vonne Haul, wia een Wajchta en Schilt Kjeet un met sienem Schwieet jetieekjent. Dan kjeem een Ofkot. Hee wia en sien Wien rooden Aumt Jewant met de Jesazliche Dokumente en siene Haunt, om de Unjaschrefte to sechre. De Zeije wiere en Plauz rom dän Sol un de Prädicht wort jeläst. De Kjast wort derch dän truen Offizia jesazlich jemoakt, dee Auntwuat fa sien August Meista gauf, un de Ofkot muak Opptieekjnunge, von Zeije bedinjnt.

Aum näakjsten Dach, von äare Deenst Määkjes, Kjääkjemeistasch un Deenasch bejleit, reisd de Prinsessin en Luxus to de Jrens biem Rhein. En een grootet Hus, daut opp de Jrens Lienje stunt, haulf en Belgien un haulf en Frankrikj, worde Väabereedunge jetroffe, derch woone de First siene Dochta fa emma opp hieed, eene Belgien Junkfru to senne. No disen Zerremonie von Entkjluede, wudd see emma doano eene Eestareiche Fru senne, wiels to dise Tiet, harschte de Habsburgs äwa de Schweiz en woone Tiet uk de Jeschicht von Gessler un Wilhelm Tell vetalt woare.

En eene Stow leet see aule Kjleeda un waut uk emma Belgisch wia. See träd dan en de näakjste Stow, dee gaunz Eestareich en siene Meeble un Schaza

wiere. Daut wia voll von nate Kjeleeda, locka un loftich fa dän Somma, de Tiet von de Bloome. Oba et gauf uk mea, en Felle, von Kjeledunk Stekja, dee met Pelz utjefoodat wiere, fa dän Winta. Daut gauf uk Kjeledunk Stekja toom biesied de Hut to droage, dee witt aus een Edelweiss wiere, un dikjre Stekja fa äa Kjarpa, de Root un Purpur, aus de Alperoos wiere. See wort von een Schweiza Odelmaun un

de Deenst Mäakjes jetroffe. Dan träd see aus Brut verendach, reed fa de aundre Zeremonie von de Kjust. Dee sull en däm Katedral väakome, wua, met Kjinja un Buak, em Heilje Ehe schlute, see sull von däm Bischof befriet woare. Doa troff de Prins siene leefste Prinsessin un de beid wiere befriet, un see un äare Kjinja läwde doano emma jlekjlich.

8. Daut Kjinjaspell vonne Kjeej

See saje, daut de Seel von Belgien daut Kjinja Spell es. En maunchen Torm, wiet bowe en de Loft henje hundat Kjinjasch ooda mea, von aule Mote. Dise woare von Homasch jetroffe, dee vom Kjinja Spell Meista jeobeit woare, dee de Finjaspläte dreckt, aus auf hee Klawia spält. Sea beriemt sent dise Meistasch, un seet es de Musikj, waut en de Loft schault.

Wan wiet von Tus wajch, en eenem framden Launt, krijicht de Belgia unja Framde Heimjefeel, un es foaken doljeschloage, wäajen de Stell vom framdet Launt. Sull hee daut seete Kjinja Spell von eene Staut Kjoakj hiere, häft sikj een Bilt vom Heimat Launt met siene molarische Hiesa un huage Torms, siene Breef Duwe un Fluss Dam un Bloome Moakjte un jlekjliche Kjinja, dee oppe Gause späle, ver am opp. Dan denkjt hee aun de Joare von siene Kjintheit en sien oolet Tus.

En de Schweiz sent et nich de Torm Kjinjasch ooda soogo de Kjoakje Torms, dee daut truariche Kjinjre fa een Bejrafnis ooda daut freeliche Schelle fa eene Kjust utjäwe, ooda de Schläaj, dee to de Aunbädunk opproope, daut et Hoat vom Boajch Maun soo deep berieet, sonda de Jodel Musikj un daut Kjinja Spell von de Kjeej.

Lot maun aun een Somma Dach en de Hecht von eene huage Weid stone un äwa däm Dol ooda opp eenem Boajch Hang kjikje, un hee woat daut klirre, klirre, klirre, von Kjinja, Kjinja, Kjinja hiere. See kjinjre un schaule trigj von wiet un nod. See schwäwe en de Loft, von onjeseene Akje wiet, wiet auf.

Soogo daut Vee jleicht de Musikj vom Kjinja. Sooboolt de Hoads dän Alpe Huarn blose, ooda dän Roop aurfange, doamet de Häade aurfange no Hus to kome, bewäacht sikj jiede Kos verwoaz un de Kjeej hiere opp met daut Graus weide, ooda häwe sikj vom wadakeiwe. Dan kaun maun seene de lange Rieej von de Malkj

Jäwasch opp de Chalets marschiere. Doa malkje de Mana, en de Nacht un aum Morje, de Kjeej. Wan de Tiere fa de Nacht unjajebrocht sent, moake see Fia. See laje de Lab en, daut et Schmaunt dikj moakt un de witte un goldne Flissichkjeit en Kjees dreit, soo faust, daut maun see de Hempel erauf rolle kaun.

Jieda en Amerika weet von de kjestliche witte Schweiz Kjees. Wan opjeschnäde, schient et voll von Lajcha to senne, aus opp et goot beloft wia, ooda aun väle Uate entlank jeboat von eenem Augur.

Soo jieren droage de Kjeej dän Lada Kroage ooda Jenekj Baunt, un hiere see daut kjinjre von däm Kjinja, daut see maunchmol aun Heimwee Jefeel stoawe, wan disa wajchjenome ooda veluare es, ooda, wan äare Sestre soo utjesträumt sent, oba see kjeenen habe.

En oole Tiede, aus et woll de Mood fa junge Mana wia, om Soldot to senne un sikj en de framde Armee en to schriewe, von Frankrikj ooda Dietschlaunt ooda Italien ooda Hollaunt, dan kunn een Schweiza Maun soogo sien Launt vejäte, wan hee nich eenen Schauz to Hus haud.

Oba wan Jeemaunt daut Jodel Leet aurfange wudd, muak et am un siene Kommarode soo Bangrich, daut see fuaz gone wulle, trigj to äa Enjebuarnet Launt. Daut wort utjefunge daut soo väl Soldote wäajen dise Uasoak velote wulle, daut de Generole dän Befäl gauwe daut kjeena daut Jodel Leet singe ooda de Jodel Musikj späle sull. De '*Ranz des Vaches*' ooda daut 'Leet vonne Kjeej', es mea de Nazional Musikj vonne Schweiz, soogo aus daut Kjinja Spell von Belgien fa de Belgische Lied, ooda goa daut Schweiza Leet 'Sto faust, o Voda Launt.'

En disem Launt, en däm de Musikj Kaust utjefunge wort, es daut Jodel Leet Joahundate oolt. Daut es meist aus een Mäarchen to vetale, de Jeschicht von de Koo Karawan em Juni, aus et sikj toopsat

un bat de huage Weide bewäacht, de 'Alpe.' Von Juni bat Oktooba sent dise Huach Launt Wäse rikj aun daut seet-rikjende Krut, dee de Kjieej soo jleiche, en besondret de Plaunt Nomes 'Alpe Poa.' Meist soo wundaboa es de Koo Karawan, bie sien Trigjkome no unje, em Oktooba.

Wäarent däm langen Winta haft jieda Jung em Darp sikj jefreit opp de Tiet, de latste Doag aun siene Finjasch jetalt, wan hee gone kunn, met sienem Voda un aunjenome Mana, toop met de Hunj un Äsels, om dän Somma em Frieen em Huach Launt to läwe. Dan kaun hee aus een trua Indiauna ooda een moralischa Seereiba ooda een oola Hoad senne. En Werkjlichkheit, woare dee muntre Kose, oppwool see aule met Nome un Numma veschieden sent, am väl to doone jäwe. Hee wacht jeduldich, wäarent daut lange Hus Läwe von de kjeele Tiet, wan, enjemuat vom Wintasch Schnee, hee aun de lange, hale Somma Doag denkt, dee kome. Dan kaun hee noda aum Himmel läwe un bat de Sonn wada aunfangt tiedja unja to gone un de Schnee de Mensche un Vee no Hus drift.

De wundaboare Tautsach, en de Koo Karawan, daut maun aun een Mäarchen denkje moakt, es daut dise hieenade Wäsent sikj organisiere, von sikj selfst, un marschiere. See faule en eene Lienje un marschiere, aus opp see Soldote späle ooda eene Kompanie von ajchte Kjrieja ooda Kavallerie Pieed, dee en dän Kjrlich trakje. Jieda Malkja weet sienen Plauz un wan äwahaupt eene junge Stoakj vesieekjt, fresch to senne, un too väl to wiese, kjricht see eenen Hanwies von de Hieena von de oole Frues von de Häad, dee see bätä kjane un äaren Plauz hoole. Soone Bestrofunge sent nich vejäte. No eene soone Bestrofunk benemt een junget Schnipse von eene Koo sikj bätä, bat see erwosse es. Dan nemt un helt see sikj mea en äa Plauz en eene goode Rinda Jesalschoft.

De Häade, dee en de Alpe trakje, tale von twintich bat twee hundat. Dree

groosoatich Kjieej, striepich, brun ooda witt, leide de Karawan un see feele sikj jeieet, aus Offiziere, fresch ut de Uniwersität. Oppem Hauls von jiede es foaken een breeda Lada Reeme, foaken met Metol Kjneep jestraumt, aun dee een Kjlinja henjt, foaken soo groot aus een Ama. Sea stolt, met Kjap en de Loft, träde de Fierasch verwoaz. De aundre Kjieej, aule met Nomes, folje, een jiedat met eenen kjlandren Reeme un een Kjlinja aum Hauls. Hia sent eenje von de Nomes toom Utdruck jebrocht opp Plautdietsch: Stiern, Krauj, Witte Stremp, Junga, Spieejel, Wittet Huarn un Daum.

De Jung, dee toom ieeschten Mol met de Häad jeit, en siene baste Kjleeda anjetrocke, fieet de Häad von Kose, dee unja siene Belaustunk jestalt sent. Jieda haft eenen Nome un hee weet dee aule. See woare am väl to doone jäwe, wiels see sent groote Launt Strikjasch. Kjeena weet woo eene Kos sikj benäme woat.

Hinje enne Karawan es de groote Brood Säaj met äare Brood von kjliene Schwien, aule von an. See sent froo jenuach, om to gone, un see seene opp de gaunze Sach aus een Pkknick. Von nu aun, enne Städ von driejet Fooda to läwe woare see daut sauftichet Graus un Krut von de Somma Weid kjrie. Fru Schwien es sechalich stolt opp äare junge Schwien, oba äare Musikj likjent weinich de Kjlinja Spell Rääjel, wiels et besteit hauptsechlich ut Grunse, un dit es de eensje Sproak, en dee daut Optrakje von Schwien jemoakt woat.

Sikj soo wichtich aus emma feelent, un emma bosich, es de Hunt Tiejä. Dit Hustia von de Famielje un de Angst von de Kose, dee am eent Hinje jäwe welle, wan hee too läwhauft woat, sitt ea ut aus een *Mastiff*, aus een *Collie*, ooda aus eena von siene Fadasch, de stotlicha St. Bernard Hunt.

Schlieslich es aus Nowachta de Voda von de Famielje. Hee fieet daut Pieet, opp dän de Kjees Kjätel jepakt un jeschnalt woat, toom Malkj un Schmaunt Koake. Von siene Stalunk ut kaun de Voda von de

Hääde, Kjieej, Kose ooda Schwien, dee Wadaspanstiche, dee too väl Jeist habe, bedwinje, Rääjle to folje. Jenau soo foaken, en eene marschierende Armee, de Nowachta es em leare Plauz, jemeenlich een groosoatich Tia, drajcht dän Malkj Stool tweschen de Hieena.

De Koo Karawan tieekjent een Heljedach fa daut gaunze Darp. De Mejales sent aule rut un en äare baste Kjieeda. De meiste von an woare äare Breeda, äaren Leefsten nich bat däm Hoafst wada seene. Soo moake see daut Baste ut däm Spos fa eenen Dach.

Em Somma un bat Oktooba woare bloos weiniche vom maunsoatichen Jeschlajcht, buta oole Mana un kjliene Junges, en de Dols ooda Malkj Darpa trigj jelote. Väl sent de Aufscheets un Haunt Bewääjunge, bat de Karawan rom de Akj vom Boaj veschwint. Dan woat de Jodel Musikj, daut '*Ranz de Vaches*', daut Leet von de Schweiza, seit Joahundade erhowe un schault tweschen de Hempels. De Wieed sent en de meiste Fauls sea oolt un en eene Oat Fraunseesisch, daut nie en Paris ooda en de Uniwersitäte jehieet woat. De Noote sent sea änlich aus äare Schweiza Väafoare see jesunge habe, ver Amerika entdakjt wort. De Wieed sent en väle von de Leeda, zimlich sposich. Dee lowe de Oabeit un daut Hauntwoakj vom Vee, ooda de Malkj Mana.

De Jodel Musikj woat niemols stoawe. De Hääde kjenne sikj en Bloot, Form ooda Aunzol endre, oba niemols daut Leet. Wan et dichtbie jehieet woat, jeft doa too väl Jingle met väl Oneenichkeit, oba met Aufstaunt jeft et Klank to de Mellodie.

Wan wiet auf, veschmelte aule Noote sikj to seete un eenstemmunge.

Enmol daut hee en de Jääjent dichtbie däm Himmel es, wua de Echos dee von de Spetze trigjkome seete Harmonie moake, haft de Schweiza Jung eene scheene Tiet en Oabeit uk friee Tiet. To kjeene aundre Joarestiet sent de Wäse scheena. Hee finjt oba boolt dän Unjascheet ut, tweschen Kjieej un Kose. De jratre Tiere bliewe opp de plaute Städe, folje de Rääjle un sent tru, pinkjlich un goot utjebilt. See bewääje sikj emma no Hus, wan de Huarn roopt, ooda de Jodel Musikj erteent.

Em Jääjensauz, sent de Kose foaken hoatnakich un benäme sikj aus auf see Kobold un Elfe wiere. Dan jleiche see uk to klautre un waundre. Daut es met an een Späl, soo zimlich de gaunze Tiet. See sprinje un krupe von de Wäse, un huach äwa de Steena, dusende Schoo en Rechtunk von de Boajch Spetze un en de schwieerichste Uate, aus opp see jieren Vestääkja späle un de Hoads sieekje to ploage. Daut jeft de Junges väl to doone, om see to joage, wiels et schwoa to hiere es, wua äare Kjlinjasch kjlinjre, wan de Wint groff blost, ooda en de faulsche Rechtunk.

Em Hoafst, wan Jack Frost trigj kjieet, oba ea Storms väl un ieremol sent, un de Schnee schwoa es, woat de Marsch trigj jemoakt. Dan kome aule Darp Enwonasch wada erut, de Hoads to bejreesse. Aus de Mana, Kjieej, Kose, Schwien un Pieed trigj kjiere, sent de latste goot belode met Kjees. Dise woare vekoft woare un en de Städe em Utlaut jeschekjt, un besondasch äwa daut Mäa no Amerika.

9. Daut Jeheemnis vom Häselmenschkje

Hia es eene schnorrliche Sach von de kjliene brune Kommarode vonne Boaj, Häselmenschkjes jenant, daut ons sea koomisch vää kjemt. Enne Städ sikj selfst aus weinja aus Mana to betrachte jleewe see daut see vellich soo kluak aus Mensche sent. En Werkjlichkjeit, eenje von an stolziere erom, schlone sikj opp de Brost un saje: "Wää well een Maun senne?"

Enne Städ Mana aus jrata aus see to seene, sent see ea jeneicht, äwa Mensche aus langsome un lankwielich Wäsent to råde. De Häselmenschkjes erkjlääre, daut see Jeheemnisse habe, de kjiene Junges ooda kjliene Mejales, ooda soogoa Weise Mana, nich ut finje kjenne.

De meiste Häselmenschkjes läwe en Heele ooda unje en de Miene. See sent sea erfoare em Omgank met Brende, Schmiedje, Blossboulj, Aunbolt, Homasch, Tange, un daut Jereetschoft von Schmette un Maschieniste. See moake foaken sea scheene Jewääre, Schmuck, un Jääjenstend un soone Dinja aus Jewääre, Plieej, Schwieete, Schilt Kjleeda, Malkj Paune un Kjees Kjätels.

Nu gauf et eenen Jääja Nomes Walter, dee läwd en de Alpe. Dis Maun jinkj jieden Dach rut om Äte fa siene Fru un siene groote Famielje Junges un Mejales to kjriee, dee aule goode Opptiet haude. Hee schoot niemols opp eene Kjreatua ooda jeemols brocht waut om, daut Läwe haud, aus reinet Sport. Hee wia uk de Häselmenschkjes emma aunjenäm.

Aulsoo habe aul dise Lied en de Heele un Miene disen Jääja to mäaje jekjrääje. Soogoa de Gämse, dee hee joagd, wiste, daut hee nich grausom wia. Butadäm, von de Vääjel hieede see Goodet äwa am. Dee kjande de Sproak von Kose, Steenboks un Gämse.

Jelääjentlich schoot de Jääja Walter eenen Boa, un dan haud hee eenen grooten Pelz Mauntel, ut däm hee een Bad haud, butadäm Knoakes, doamet aul siene

Hunj doaropp gnoage kunne. De Darp Enwonasch sage am aus een browa Maun, un siene Säns feelde sikj sea stolt opp äaren Voda.

Oba daut wia nich soo eenfach, woo maunche veleicht denkje, siene groote Famielje to feede, wiels een jiedem von dise Junges schiend eene Heel em Buck to wausse, dee aunschient dreemol aum Dach vejratad, aus de Moltiet noda rukst. Bloos een poa leedschocke un Komst kunn en äarem Goade jewosse un jieda Spua Hei, un aule drieetje Bläda, muste bewoat woare, om sikj woam em Schweizen Winta, dee acht ooda näajen Moonate dieet, to hoole.

Botta Malkj un leedschocke un Korn Mäl, jekoakt en Kose Malkj stunt opp de Rääkjnunk fa Walter siene Famielje de meiste Tiet. See wiere too oam, om en däm Dol ooda de Darpa to läwe, wua aul daut Launt to Woolhabende Mensche jehieed. Aulsoo wia de gaunze Famielje, oolt un jung, jieden Moment vom Dach Licht bie de Oabeit em Somma, wan de Schnee vom Boddem wia, beschaffticht. Daut gauf väle Dinja to doone, Krauft Stoff to kjriee, om daut Lakje vom Dak to vehindre, un sikj reed moake fa de schrakjliche Kold von Septamba bat Mai.

Walter sien Haupt Probleem wia met sien oamet Jewää. De Loop wia eene glaute Boarunk, dee nich eene Kugel jrodot sea wiet scheete kunn. De Jääja kunn sikj doawääjen nich secha senne, waut to trafe, daut mea aus feftich Meeta wiet auf wia.

Maunchmol vebrocht Walter väle Stunde, ooda soogoa eenen gaunzen Dach opp de Jacht, äwa Steenagrunt un Boajchhenj to klautre, bloos fa eenen wiet auf Schoss opp eene Gämse to kjriee, om sien Ziel to vepausse. Ooda, waut noch schlemma wia, fa disen goot hoatischen Jääja, de Blei Baul, dee natieedlich bloos utjinkj un daut oame Tia vewunde deed, soo daut et wajchrane kunn, oba no

langet Leide un Weedoag storf. Opp dise Wies velua Walter sea foaken een Owent Äte fa sikj un siene hungliche Kjinja, wäarent hee doaräwa truad, opp een onschuldichet Wäsent Weedoag to brinje. Mea aus eenmol schmeet hee en siene Wutt daut Jewää rauf, un nand et Nomes, aus wan et een Tia wia.

Nu haude sikj soo väle Gämse loamentieed aun äare Frind un Beschitza, de Häselmenschkjes, äwa de Grausomkjeit vom Jäaja un daut Leide von äare Lied, ver aules daut Ree un Kaulf. Aul dise kjliene Lied hilde eenen Mietinj auf, en eene Heel, om to seene waut jedone woare kunn. Meist hundat Häselmenschkjes vesaumelde sikj biem Trafe, un Greiw Bäata un uk Jugentliche worde jebedd, äare Sennunk ut to dreckje. Aule wiere sikj eenich, daut Mana domme Kjieedels wiere un muste jeholpe woare, en aul äare Bederfnise un Plons. Uk sulle see äaren Vestaunt jeschoapt habe, derch de Häselmenschkjes.

"Hia es een werkjlich gooda un frintliche Jäaja, Walter. Hee benutz een ooltmoodschet Jewää, wiels hee nuscht bäta haft. Wie sulle am halpe, sien Jewää to vebätre. Oba waut kaun jedone woare?"

"Wie motte toiescht dän Grunt doafää utfinje wuorum dis Kjieedel Walter un aundre, soo väle Gämse vewunde. Wie weete daut hee ons Frint es un daut hee voll Metleet fa de Tiere es," säd een leawirdicha oola Kjieedel, dee de Väasetta vom Trafe wia.

Daut Jespräakj dieed Stunde. Entlich stunt een goot utseenenda Häselmenschkje, met eenem grootem Kopp un sea langen witten Boat, langsam opp, om to räde. Jeweenlich säd hee nie een Wuat, hieed oba oppmoakjsom too, bat jieda aundra sien Wuat jetroffe haud. Dan, wan jefroacht, wudd hee siene ieejne Meenunk aufjäwe, woont emma dän Senn vom gaunzen Trafe wees. Jieda fruach sikj, woo sien Kopp aules waut hee wist droage kunn, un woo hee sikj aun aules

erindre kunn waut jieda jesajcht haud. Aulsoo wia hee auljemeen derch eent von twee Nomes bekaunt, dee en de Häselmenschkje Sproak, bediede dee "Jedanke Deelnäma," ooda "Oppkloara von Idee."

De Väasetta erkjand am fuaz un roopt sien Nome ut, un bat am, vääre to kome un doa räde, wua aule am hiere kunne. Hee wia sea schuchta toiescht, un hilt sikj eenen Moment trigj, oba hee wist daut eenje von de Häselmenschkjes sikj dän Hauls auf dreie kunne, endäm see sikj too wiet erom dreide om eenen gooden Blekj opp am to kjriee, un daut eenje von de oole Kjieedels meist Doof wiere. Hee schräd verwoaz un träd oppem Plautform, wua aule am leicht hiere kunne. Dan funk hee soo aun: "De Oaja met onsem Frint Walter un met aule aundre Jäaja, goot un schljacht, besondasch met deejansje, de schljachte Schosse sent, es daut met aul äare goode Oppsecht, see domm sent. See brucke de Halp von ons Häselmenschkjes."

Hia wort hee von Biefaul unjabroake, un Schriee von "goot jesajcht" un "moak Wieda."

"Nu," fua hee wieda, "von daut, waut aul jesajcht es, von de leawirdiche Rädna en dit Trafe, schlo ekj vää:

"1. Daut wie de scheenste Fee en de Alpe bedde disen Maun Walter en eene von onse Heele nenn to locke, soo wiet bowe bie de Spetz, daut wan hee sea meed es, hee schwind enschlope woat.

"2. Dan, wäarent em Schlop, eena von onse baste Woasajasch woat am von een Jewää dreeme lote, daut niemols daut Fia vepaust, ooda siene Kugel nom Ziel nich aufjäwe kaun.

"3. Schlieslich, daut ons basta Hauntwoakja eene niee Oat von Jewää met vebätadem Loop un Schlott utfinjt un häastalt. Aus Walter oppwacht, schlo ekj vää, saul hee jewäse woare, woo maun daut Jewää benutz."

Aus see dit hieede, klautschte aule Häselmenschkjes äare Henj un daut Trafe

leesd sikj. Jieda feeld sikj secha, daut Mana bloos daut Vestaunt von Häselmenschkjes brukte, om sikj to vebätre. Nu, erkjläade see, wudde bloos weiniche vewundete Gämse Weedoag leide motte.

De Väasetta wäld dan ut de Häselmenschkjes de rut jinje, eenen straumen Kjieedel, dee dise Bootschoft näme wudd un opp de heeflichste Oat un Wies opp rajchte Sproak, to de Fee Mejales. Dise sulle eene von äare wäle, aus de Kjeenijin von Scheenheit, om dän Jäaja en de Heel to locke, en woont de Plon von de Häselmenschkjes utjefieet woare sull.

Eenem aundren wort de Oppgow äwadroacht, dän Droom fa dän schlopenden Jäaja reed to moake.

Dan wort een veakopjet Kommitee, von de kjlieekjste Häselmenschkjes ernant, om daut niee Jewäa ut to finje, un daut däm Jäaja to wiese, woo maun et benuzt.

Nu, de utjewälde Heel, to dee de Scheenste von de Fee dän Jäaja fiere wudd, wia eene dee bloos eenje Doag verhäa von eene Lawien op jemoakt wia. Em Faule von däm Hang erauf, von dit riesichet Baul von Schnee un Ies, goot belode met Steena, haud et eenem Poat vom Boaj aufjeheift, daut sikj utjebult haud. En eenem Moment wort de steenaje Krust opjebroake.

Dan, aus wia een Väahank huach jetrocke worde, wort eene groote Heel, aus eene Haul met Kristal Lichta bedacht, plazlich op jemoakt. Aus de Sonnestrole jäajen de Wenj schluage, kunn maun seene daut de groote Stow von Topaz voll wia, dee opp dusende Punkte oppem Bowaflekj blenkjade, aus jeschläpte un jewikjste Damaunte.

De scheene Fee, dee jewält wia, om dän Jäaja to vefiere wort von dise niee Heel von Schmuck vetalt. See wia sea froo de Oppgow, dee äa jestalt wia. See troff dän Jäaja, dee opp sienem Wajch no bowe kjamft to de huage Spetz, no eene Gämse. See kaum toieescht opp sienem

Wajch un bejreest am met eenem Schmustre. See fieed am dan to de Topaz Heel. Äare Scheenheit veblend am soo, daut, wäarent see ver am jinkj, un met am spruak, hee de Miele schwind vegaut, dee hee jereist haud. Jeläajentlich sunk see een seetet Leet fa am.

Boolt haud see am en de Topaz Haul von de Heel jefieet. Kaum wiere see enenn jekome aus hee meed opp dän Boddem foll, opp de plaute Flua. En eenem Moment wia hee en eenen deepen Schlop, ut däm hee fa miere Doag nich oppwakje sull.

En de Tweschentiet wiere de Meista Häselmenschkjes en de Schmied beschachticht, eene niee Oat von Jewäa to moake. Enne Städ daut Faut benne glaut to lote, muake see äwa de gaunze Lenj jeboagne Rane dee sikj erom dreide. Ooda, woo see säde, muake see et *reiffelin*, daut dän Blei Baul gaunz jrod opp däm Wajch hilt. Wan see foadich wiere, bat de Meista Häselmenschkje de Fee, äwa de Schlucht to flieeje no eenen Steengrunt, hundat Meeta wiet auf. Doa sull see een flachet rundet Stekj ruakichet Steen Kristal, bloos soo groot aus een Dola Jeltstekj, oppstale.

Toieescht lod de Häselmenschkje daut Jewäa, un dan met een Homa, schluach hee opp dän Lodestock, om daut Blei en de Grow to driewe. Dan, zield hee, un drekjt dän Aufdrekja. De Kugel schluach dän Kristal un bruak et en Stekja.

To dise Tiet schleep de Jäaja noch emma en de Heel. Hee funk aun to dreeme, un de Fee fuscheld Jeheemnise en sien Ua. Met Secht un Hiere, sach un vestunt hee aules.

Aus hee oppwuak, funk de Jäaja sien oola donna Jewäa wajch. Aun siene Städ lach daut niee Jewäa, daut eene Scheenheit wia, leichta to droage, schekjlicha en Form, un daut weinje Pulwa un Blei brukt. Fa Jeemaunt, dee de Boaj oppstiee must, wia daut een groota Väadeel. Aulsoo, lod hee fuaz sien nieet Jewäa, om reed to senne fa daut ieeschte

Gämse, daut hee seene sull. Hee docht, daut wudd Spos moake, een Pries, toop met sien nieet Jewää no Hus brinje.

Hee wia kaum ut de Topaz Heel erut jegone, dee sikj aus eene Dää hinja am to schloot, aus vea Gämse en Secht kaume, een jieda utjewosse un met prachtovolle Hieena. Hee brocht sien Jewää aun siene Schulla un zield väasechtich, oppwool de Aufstaunt groot wia, un schoot. Fuaz foll daut scheenste von de Tiere, wäarent de aundre wajch hetste.

Walter hold sienen Raup un jinkj dän Boajch erauf, met däm Bock oppem Rigje. Aus hee no Hus kaum, omoarmd am siene Fru, un aule siene Kjinja vesaumelde sikj om am, wäarent sien Hunt erom rand aus bezeibat. Dan vetald hee siene gaunze Jeschicht.

Aum näakjsten Dach jinkj hee em Darp un wees däm Flint Moaka daut Jewää Loop, woont hee benne jeschieet un jereinicht haud, bat, wan vonne Loop auf jeschrowe, schiend et aus een Spieejel. Toiescht lacht de Hauntwoakja äwa am, oba aus hee en de Loop blekjt, troff eene Sonnestrol daut Berieerunkssloch un dacht de gaunze Lenjd opp. Dan reet de Flint Moaka de Uage opp äwarauscht. Biesied, dän Aunblekj doavon, läd hee sien kjlienen Finja enenn un entdakjt fuaz daut Jeheemnis. Siene Uage jlensade un sien Jesecht dacht opp to eenem Schmustre von Freid.

Hee bat dän Jäaja, am daut Jewää to proowe lote. Walter erlaup et am jieren, wiels de Flint Moaka een Erfoarna wia. En hundat Meeta wieda Aufstaunt schluach hee een Loch en eenen Pluach Jreff. Opp eenem tweeden Schoss schnitt hee dän Stenjel von een eensjet Blaut daut von eenem Zockaboom äwa bleef. Bie sienem Erfolg breld de Maun zimlich bezeibat. Von don aun wort de Jäaja Har Walter Reiffler jenant.

De Flint Moaka, met de freeliche Erlaubnis vom Jäaja, stald opp, aus Tieekjen äwa sien Stua, daut Bilt von eene Schiewe ooda een Kjreis met acht Punkta

dee de Rane vom Jewää weese. Von dise Tiet aun, kunn hee nich jenuach Jewääre moake, om de Gämse Jäaja to besorje. Jieda Maun wull daut niee Jewää habe. Daut wia eene Freid, uk unja de domme Tiere, wiels de Häselmenschkjes an vetalde waut passieet wia, un wuarom et soo wia, daut kjeene bie an mea unja Weedoag litt, ooda en Kjwale storf vom schljachtet Fia vom Jäaja.

So kaum eene niee Freid en daut Läwe von Walter däm Jäaja. Doano kunn hee emma jenuach Fleesch kjree, om de Needichkjeit von siene Famielje to dakje. Von de Hut un Fal, de Hieena un de Kjap, jefelt un oppjestalt, met hale Uage ut Glaus, un en de Darpa un en de Hotels vekoft, haud hee väl Fuppe Jelt. Fa siene Fru koft hee eenen Schiltkjrät Kaum, biesied eene Leine- un Spetzemetz un Selwakjäde fa äare Kjnap. To jiede eene von siene Dajchta gauf hee Jelt om aul de schmocke Dinja, dee see brukte, to kjeepe, un uk een Hupe Leiwent wajch to laje fa äaren Metjeschenkj.

Siene Säns, dee tiedich fa daut Jebruck vom Jewää utjebilt worde, jewonne Priesie bie Scheete Spell Stried, dee nu soo beleeft worde, daut see met de Tiet nazionale Aunstaulte worde. Dit ermääjlicht et däm Schweize Volkj, kjeene von de tieraunische Harscha von Europa to ferchte, dee Republikje hauste. Wan een stolta Kjeisa de bie Besuach wia, eenen von Walter siene Säns, dee een Dooda Schoss wia, waut de Schweiza en de kjliene Schweiz doone wudde, wan eene Armee ut Frankrikj äa Launt äwafaule wudd, auntuwad hee: "Wie sulle, jieda von ons, tweemol scheete, june Majestät," auntuwad de browe Jung.

Aul de aundre Jäaja wiere uk froo äwa daut Jewää. En jiedem Chalet gauf et rikjlich Gämse Fleesch. Troztdäm wiere soo väle Häade met de Tiet soo ladich, un de jesaumte Zol en de Boaj so jerinj, daut Jesaze äwameddelt worde, Jäaja, opp jung ooda oolt, un endoont woo beriemt, von mea aus Hundat to scheete wäarent

ääre Låwes Tiet. Doch, uk dan doa, gauf et väl Fleesch fa aule, un noch väl mea aus en de oole Doag.

De gaunze Welt freid sikj uk, wiels bewafnet met däm nieen Jewää, kunne de wilde Tiere, soogoa Leiw, Tiejä un Grizzly Boare, dee fa soo lange Tiet dusende von Mensche veschlunge haude, nich mea en de Loag senne Mana to vedriewe. Soogoa woagde sikj Mana en dän Dschungel to gone un de schrakjliche Tiere doa to

jääjre.

Met de Tiet wort daut Jewää leichta jemoakt, scheena aun to seene, un leichta to haundle. Mana entdakjte, daut de oole Oat vom Lode bie daut faulsche Enj wia un benuzte dän Woawel, enne Städ de Loopenenj, om de Patroone nenn to sate. Aulsoo, wort de schwoara Homa un Lodestock trigj jelote un vejäte, un Jääjre wort leichta un weinja schrakjlich.

10. De Fee vom Edelweiss

Jiedat Kjint en de Schweiz haft von de goldne Tiet jehieet eene Tiet lang, lang trigj, aus kjeen les ooda Schnee de Boaj bedakjt. Dan woss Graus, un Bloome blieejde gaunz opp de hechste Spetze. Dise onfruchtboare un steenaje Hechte, aus wie see nu seene, wua nuscht läwe kaun, buta de groote jehieenade wolliche Steenboks wiere onbekaunt. To de Tiet wiere see met Welda un jreene Plaunte bedakjt. Maun kunn dän gaunzen Wajch bat to de Spetz gone, en medden von wundascheene Beem, wundaboare Bescha un blieejende Plaunte un seet-rikjendet Krut.

De Somma rejieed dan weinichstens tieen Moonate em Joa. De Kjieej grosde opp daut kjestliche aromatische Graus, daut dän Odem von Kjieej soo seet muak. Wua nu bloos noch Schnee Mause un les Riefasch, de lesboaj jenant woare, sent, wiere bunte Wäse voll Väajel un lichte Sommaväajel, un Musikalisch met Biee, Schirkje un Jesank Onjezeffa. Dan wiere de Kjieej soo groot un fat, daut see äare Malkj gauwe, dee rikj aun Schmaunt wia, dree Mol aum Dach. Aulawäajes gauf et Weid, un kjeena hungad, wiels daut Äte soo billich wia aus Bläda ooda Kjies Steena.

De oole Lied vetale ons daut noch emma, en dise Tiet, aules waut maun doone must, wia de Malkj ut de Tanks to schape, soo groot aus Wotalajcha, ooda groote roode Kjoasche plekje, endäm maun bloos siene Henj utstrakjt. Dan freide sikj de Fee. Bie jiede Mon-Licht Nacht, hilde see Daunz Gruppe en de Wäse.

Oba no un no hieede de schrakjlliche Frost Riese, dee runt om dän Nuadpol läwde, von daut Launt von dusende Boaj, wua de Heiptlinj Flissa von Europa jebuare sent, un äare Wieeje habe. Dan säde dise jieriche Kjieedels, dee em Winta aule Dinja schwind opp bunge, ooda an faust fruare, buta fa een poa Stunde aun

woame Doag, wan de Sonn schient, to eenaunda: "Komt met, Kommarode, lot ons raufgone un dit Boajch Launt ennäme, daut soo rikj aun Honnich un Schmaunt un Bloome es. Wie woare de Schneeflocke opp hiepe, Miele huach un daut faulende Schnee un daut koldet Wota faust friere. Wie woare dise en lesplaute waundle, daut et Launt dusende Meeta dikj bedakje woat, un aulet Lävrens Wäsent ombrinje. Wie woare aule Bloome vedriewe, daut Graus wajch blose, un de Näse von de Kjieej friere, soo daut see nich jräse kjenne. Daut woat Mana doavon aufhoole von Hiesa habe, un Malkj Kaune un Jeschafte von Kjees. Wie motte uk de Heena vedriewe, daut de Lied kjeene Eia habe kjenne. Wan de Sonn onse Oabeit prooft opp to hoole, woa wie äwa am lache, aulsoo soo woa wie et doone."

Soo spruak de Frost Kjeenich, wäarent de Näwel en Wolkje ut sien Mul rand, aus hee prold, waut hee doone wudd.

"Jo, jo, werkjllich woa wie daut doone," roopt de groota Frost Riese un eene Dusch von Schneeflocke un les Stekja felde de Loft, soogoa äa iesicha Odem wort faust un wia de Doot fa aule Plaunte.

Aus de Nuadwind de Norecht rauf blodst to de Schweize Fee, gauf et väl Trua un soogoa Schrakj. Wua kunne de Fee daunze, wan de Wäse wajch wiere un de Bloome doot?

Woo kunne see en de Loft schwäwe, bloos en frodem denne Kjleedunk Stekja jekjleet? Woo kunne see enaunda seene, wan Näwel un Storm un Dunkelheit de Loft feld un les dän Boddem bedakjt? Un woo kunne see one de Bleechsels läwe? Eene Fee hield werkjlliche Trone, ut Metjefeel fa de Oame Kjieej, dee secha vehungre wudde. Un betrafs de Kjinja, dee de Fee leewde, wua kunne see späle, wan et kjeene Felda toom späle gauf, ooda Roose ooda Veilchen toom plekje?

Eene browe Fee kjikjt trotzich aun un spruak lud ut en de Vesaumlunk: "Ekj hab

kjeene Angst ver dise Frost Riese vom Nuad Pol. See sent nuscht aus groote Tieraune. Lot onse Fee Kjeenijin mie en eene Bloome endre, un mie woam jenuach kjeede, un ekj woa mie soogoä däm Frost Kjeenich jäajenaun stale."

"Bravo, Bravo!" roopte aule Fee em Kua.

"Oba woo kaust du de gaunze Tiet doa bowe bliewe, one Läwe Wäsent un gaunz auleen? Du woascht kjeene Nobasch habe, buta de Steena un Boaj Kaunte, un selfst dee woare gaunz kol senne, un von dän groffen Wint jeblost. Kaunst du daut ut hoole?" fruach ää eene oola Fee met Twiewel.

"Jo, wan fa Nuscht aundret, aus to wiese daut wie Fee kjeene Angst ver dän Frost Riese habe. Ekj sull reed senne, auleen to läwe. Butadäm onse Fee Kjeenijin woat seene, daut no un no, et aundre jäwe woat soo aus ekj, un dan woa ekj Jesalschoft habe. Je mea von ons, desto bäta, doavon sie ekj mie secha. En een poa dusent Joare woa wie eene Armee moake, un eene Armee de jewenne woat."

Aus see dise browe Fru en äare Jesalschoft soo reed un wellich sach, sad de Fee Kjeenijin äare Denkj Metz opp. See vebrochte eene gaunze Nacht en plone, woo maun dise friewelliche Fee en eene Bloom vewaundle kunn. Dan wudd see ää en Pelze bonsle, un ää soo woam aunkjeede, daut selfst de jratsta un de kolsta von de Frost Rieses ää nich, met sienem iesjen Odem, ombrinje kunn.

Un soo wort dise Friewelliche, von de Fee Rieeje jekjeet, un reed jemoakt to kjamfe, em langen Kjrigh met Kold un Storm. Fa de Eewichkheit es dit kjlienet Dinkj jeschaufft, wiet opp de Hechte von de Boaj to läwe, un de gaunze Tiet frintle un freelich senne, un lache en de Jesechta von de Frost Rieses. En Werkjlichkheit es see nu soo jlekjlich, unja de Steena Spetze un Sonniche Winkjels un soo vejnieecht äwa sikj selfst, äwa furchtboare Aufgrunts to kjikje, to de Steena, dusende

Schoo unje, daut see ää Plauz nich endre wudd, soogoä met de Näajelkjes un Moschotnät. Nä, uk nich met de Teeroose un Koffe Bliechsels en de Jewerz Insle vom Sied See wudd see tusche.

Nu es et en aule jlekjliche Famieljes jeweenlich, wan Voda un Mutta wachte daut de Wieej boolt jefelt woare woat, om eenen Nome fa daut Bäbe to wäle, un siene Kjeeda reed to habe. Daut es aules soo jedone daut et oame Kjliene, wan et en de Welt kjemt, kjeen Vekjille kjree woat, ooda een Hooste, un stoawe. Butadäm, wan et eenen Nome haft, woat maun een Bäbe nich met eenem aundren vewakjsle, sonda wan see aus Zwillinje aunkome.

Aulsoo stuake de oole Fee äare Kjar toop, om eenen Nome fa de niee Fee Bäbe finje, daut unja däm kjeelen Boaj läwe sull un sikj stiepre, veschrocke ooda enjefroare to woare, ooda rauf jejoacht woare, ooda sikj en Wäse kuschle lote, dichtbie de Mana Hiesa, wua et woam es.

"Waut saj jie?" fruach de Kjeenijin, de kluakste von de Fee, dee aus eene Oat Profet betracht wia, un dee eenen wundaboaren langen Kopp haud. Woon Nome jäw wie ää?"

Met eene lude Stemm, meist aus een Jebrell, roopt dise Fee, de Kjeedunk druach de Foaw von däm Boat von een oolen Maun, "Anawphilis Margarita."

Doabie sach sikj jiede Fee aun, aus opp to saje: "Waut fa een Mulvoll." "Woo schnorrich een Nome," ooda "Soo groot fa eene kjliene Fee!" ooda "Wuarom rät see Latien?"

Daut gauf uk Froage en äare Uage, oba kjeena fruach "Waut bediet de Nome?" wiels aule Fee sent sea schuchta, wan et doarom jeit, Onweeteheit to jestone.

Oba de Fee Kjeenijin, dee meist aule kjand, fruach de Weise one Zerremonie, opp see jieda Dach opp Latien räd. See wull oba nich heiwtänich senne.

"Wuarom wurscht du mie 'Parliche Leewe' nane, wan ekj mie friewellich väastald?" fruach eene kluake junge Fee.

"Ut twee Jrind, Majestät," auntuwad de oole Weise, dee nich de junge Friewelliche aunräd, sonda de Kjeenijin, woo et rajcht wia.

"Ieeschtens, om Browheit un Fromheit to beloone, endäm wie een ädla Nome jäwe. Un tweedens, om de Frost Riese, de drieste Kjiedels utem Nuad Pol, weete lote, daut wan uk bloos eene von ons Fee sikj waut aun nemt, es et aus bie eenem Leiw. Kjeena kaun et bewäaje ooda häwe ooda schuwe ooda wajch fiere. Wie schuwe dise Fee Bloom verwoaz, aus onse Flag, un saje to däm Fient: 'Wie woare ons nich erjäwe, un wie trotze die!'"

De Fee Kjeenijin auntuwad, voll Bewundrunk, "Wie veneije ons ver diene Weisheit, un soo saul et en onse Bieekja jeschräwe senne. Oba, Mensche un Fee motte uk een korten Betieekjnen fa jieden Dach bruke. Woo wia et met daut Tweede, ooda perseenlichet Poat, Margarita?"

"Soo aus see welle, Majestät, oba doaf ekj väaschlone, soogoa noch een bätren Utdruck, en de Räd von de Mensche von dit Boajch Launt. See woare aules leewe waut jie kjleede ooda utstraume, daut sie ekj secha."

No disem Enj von äare Räd kjnekjt de Weise oole Fee aum heeflichsten.

De Fee Kjeenijin sach sea schmock, soo jeschmeichelt derch de Takt von de feine Räd von dit elste Famielje Metjliet. Un, butadäm leewd see de browe Schweiza Nazion, säd see.

"Du best emma Weis. Bitte jeff see mie een Nome, daut von de Schweize Mensche beleeft woat."

"Nu, Majestät, wan et an een Vejnneeje es, woa wie äaren Hustia en reinstet Witt kjleede, aus Hamelin, daut met däm Schnee methoole kaun, one Plakje, ooda dunkle Foaw Teene. Wie kjenne et aulsoo to rajcht Edelweiss nane."

Doabie schrieenje aule Fee ver Freid. Soogoa de Kjeenijin selfst frinteld un muak de Auntuwat. "Du hast goot jesproake; Edelweiss saul et senne."

Nu, daut de Nome foadich wia, roopt de Kjeenijin no de Deenasch von de browe Fee Friewelliche un dan un doa wort de Jebruck aunjefonge, däm de Mensche emma nohää foljde. See trocke eene Prinsessin aun, dee eenen Ehemau en eenem framden Launt Kjaste sull. See must aul äare verhäaje Kjleeda bat opp äare jlensende Hut auflaje. Dan, wan see en eene aundre Stow em nieen Launt en jeit, must see sikj en de Kjleeda kjleede, dee en äarem nieen Tus enne Mood wiere. Een Biespel wia, bie de Belgische, dee lang doano aus Brut en daut Hus vom Schlott vom Faulkje kaum, em Launt von de Schweiza.

Von aule äare schmocke, derchsechtiche Rakj, äare Schnieeweeste un äare Hamd frie, un soo splintanoakt aus eene Bäbe en de Bodwaun, bedd de Kjeenijin äare browe Fee opp äare niee Kjleeda kjikje, dee oppjehupt un witt aus eene Schnee Dien lage. Dan, ver aule aundre Fee, stald de Kjeenijin de Froag vää: "Best du reed, de Jesalschoft von diene Kommarode em Fee Launt to velote un eene Bloome to woare, en de Steena vewekjelt to bliewe un fa emma en de Kold to bliewe?" "Jo, werkjlich, von gaunzem Hoate," auntuwad de Browe.

"Un woascht du jiedat Joa Sot schmiete un diene Famielje vemiere, dee dienen Odel Nome droage woat?"

"Secha, je mea daut et von ons jeft un je mea wie däm grausomen Fient, de Frost Rieses, wadastone un de Mensche froo moake kjenne, desto jlekjlich woa wie senne."

"Du hast kluak jesproake," säd de Kjeenijin. "Wie woare die sea dikj en witte Kjleeda bekjleede, daut sitt ut aus Poajchem, es oba noch woama. Aulsoo, kjeen Ries kaun die velatse, wan hee die met Frost bitt, kjeen Schnee Storm die kolt moake ooda les die warje ooda Nuadwint die zetre lote. Wie woare die Wartle jäwe, dee deep en de Growe wausse un die dien Läwe näare woare. Butadäm hab wie opp de gaunze Welt

jesocht, un von Hoa ooda Pelze hab wie een Kjeledunk Stekj jewäft, daut soo woam es, daut et daut jratste von de Riese, met däm iesichsten Odem Trakj un eenem Boat ut Iestaupe, kaun maun nich eenmol een Aufkjeele jäwe. Met diene lange Hoa, dienem Woll Mauntel un Wartle, dee Kold wadastone, kaust du siene Näs kjitle, wan hee too dichtbie kjemt, un soogoa en sien Jesecht lache."

"Un werkjlich woa ekj," auntuwad de Fee trotzich. "Un woascht du noch mea doone?" fruach de Kjeenijin. "Woascht du diene Uage opp de Riete un Spoolle hoole, dee de Sonn oppwoamt, doamet diene Kjinja jiedat Joa hecha krupe kjenne?"

"De Sonn em Himmel halpt mie, daut woa ekj," gauf dise 'Fee vonne Väahaunt' trigj, aus eenje von äare Sestre aul von äa spruake.

Dan hoof de Kjeenijin äaren Zauba Stock, met eenem Stiern utjstraumt. See berieed dän Stiern von de Fee vom Leiwe Foot, daut äa Kjrichsnome wia. En de Sproak von de Mensche, wort see Edelweiss jenant, oppwool noch emma de Fee dän Nome Margarita foaken brukt.

Dan stalde see de Fee Edelweiss opp eenem Steen Hupe, met Saunt un leed jefelt, om de aundre to wiese, wua un woo Edelweiss en de niee Welt läwe un wausse wudd, un äaren Kjeenichrikj vejratre.

Daut wia eene schnorrliche un wundaboare Vewaundlunk, aus de schmocke Feet von de Fee to Wartle veendade, dee sikj schwind deep no unje schoowe, un daut reiwe Steengrunt un de Feichtichkkeit un Sauft vom Boddem aunjreepe. Groosoatich wees de Edelweiss äaren Stolt, äa Velange no de groote Famielje, dee een beriemda Maun toieescht no de kjliene Pogge nand, wiels see feichte, daumpe un wieekje Uate leewd.

Un daut aules wia doarunja. Bowe hoof sikj toieescht een Stiel, een poa Zentimeeta huach, bat et een haulwet Schoo errieekjt. Dan vevälfachte sikj de Oarme un strakjte sikj ut. See wiere dicht

bedakjt, aus Meiwe von Äwarakj, met dikje Bedakjunk, dee je wiels eenem witten Poajchem änelde, ooda Saunt, un soo woam aus daut Fal vom Hamelin wia.

Un doch gauf et bat nu kjeene werkjliche Bloome, oba bloos eene Veteidjunk, aus een Schilt Kjeleet jäajen de schlemste Fiend von eene Plaunt, Kolt un Frost.

"Nu fa de Scheenheit un fa de Harlichkkeit," säde de Kjeenijin.

Ut von, un äwa, de dichte Stiernoatich Mauss von Woam un Jemietlichkkeit, aus wia see toom Skifoare ooda toom Schlätschoo Fast aunjetrocke, blieejde väle runt kopje Scholms ooda Rosette, dee Parl Witt wiere.

Nu nich bloos dikj bekjeleet, oba uk scheen un stoakj, de Edelweiss wort fuaz een Tus jejäft opp eene Steena Heel. Aus een Niejebuarnet Bäbe, daut, sooboolt et aukjemt, sienen Dume en sien Mul stakjt, soo väl aus to saje: "Dise Welt es gaunz rajcht; dee woat mie jefaulde," warteld sikj de Edelweiss fuaz un funk aun to wausse.

De Joare vejinje, un de scheene witte Bloom, jedeid, wua bloos de Gämse un de Steenbock unja Tiere läwde, ooda de roode Alpe Roos blieejde kunn. Aus eene browe Armee bewäajd see sikj stendich verwoaz, un jiede Retz, Spoolunk un Hollinj besat. Dise hilde de Plaunte, aus Fastinj, jäajen aule kjeele Akje; jo, soogoa jäajen de Lawiene, dee vesochte, dise kjliene Framde to schode.

En een poa hundat Joare habe Dusende von ädel witte Plaunte, de kole Steena jepunkt ooda scheen jemoakt, ooda sent äwa de Aufjrind jehonge. Vejäfs proowd de iesicha Odem vom Pol Wint, ooda daut bloose von däm groffen Frost Riese, ooda soogoa de Lawiene daut Edelweiss to vedriewe. Uk kunn de heeta Siedwint de Plaunt nich vedrieeje.

Schweize Mejales muake dise Bloom toom Tieekjen von äare ieejne Reinheit un uk daut aunhoolent bliewe von een trua Beleefta. Biem rautze un scheete druage

de junge Mana äare Bloome en äare Heed, ooda vedreide see äwa de Strenj, dee de Jrens von äaren Späl un Kaumf Rinkj aufjrenste. Fa de Helde wia et daut Simbool von Aunhole un de ruiche Krauft daut dän Siech brinjt. Patriote habe et soo jeleeft, wiels siene Wadastauntskrauft - de Jeist von Väätrakje nich Trigjtrakje - daut wudde see jieren to de nazionale Bloom moake. Schweiz - de Edelweiss unja de Nazione - haft sikj faust jehoole fa denkjes Tiede, un haft jesocht äa Läwe un äare Onaufhenjichkjeit to bewoare. Trotz de Macht von framde Endrinjlinja un Tieraune, sinje de Schweiza noch emma äa Nazional Leet, 'Sto Faust, o Voda Launt!'

So blift uk de Edelweiss, daut Odel Witte fa emma aus daut Schweiza Tieekjen von äare Republikj, un von siene Scheenheit un Dua. Om dise Bloom to vestiere moake de Frost Riese vejäfs äaren stendichen Aunjreff. Jenau soo aus Majchtiche emma wada vesochte de Frieheit von de Schweiza to äwanäme, aus bie de Invasions Lawiene, habe see emma vesajcht, soo de Edelweiss jeft nie no. Siene witte Flag henjt emma noch opp de Hechte. Fa jieden Jung un jiede Mejal, es et aus een läwendet Motto daut droacht, en medden von Schnee un Ies, de Bootschoft von Excelsior – Noch hecha, un emma Wieda!

11. De Lawien, dee Fräd schoof

Maunchmol berode Rechtsch un Aunwault Lied, dee eenen Striet habe, äaren Faul butahaulf vom Jerecht to leese. Wan eene Persoon aulsoo entscheit tweschen twee, dee sikj nich eenich sent, saj wie, daut see Jerechtlich jemeent sent. Nu gauf et eenmol en de Schweiz eene Lawiene, daut deed, waut Fräd Stefta un opprechtiche Rechtsch nich errieekje kunne. Soo heet et de 'jesazliche Lawien.'

Nu, oppem Wajch von dise Lawien, aus see aunfunk to rolle, wia een aufjeranda Steen, jenant Pagoda Bieejunk. Dit wia, wiels et een Omkjia opp un wajch haud, aus een Schläde Rana. Opp eenen Aufstaunt sach et aus eent von de Däkja, dee see en Peking, Shenyang un aundre Chineese Städa bue. Han un wada, hilde de Frues vom Darp unje, Tee Gruppe aum Hang, un drunke ut Eia Schale China Tause. Dan gauwe de Mejales vää, kjliene Feet to habe, un aute vezockaden Enjwa un stuake Bäare Blieechsels en äare Hoa. De Junges druage äaretsied Zoppe aus Rosshoa, hinja äare Metze un schoote de Fiakraka, om to jleewe, daut see Chineesische Hare vonne oole School wiere!

Een scheena Somma Dach, rold dise jewaultje Lawien däm Boajch erauf, un de Pagoda Bieejunk wia direkjt em Wajch. Aus et daut runde Steen troff, wia doa nich jenuach Bieejunk, om de Lawiene opp to hoole, sonda et bloos een Stoos no bowe jäwe, un et fluach opp, däm Himmel optoo. Dan, honk de groota Baul, fa een Moment, huach en de Loft äwa de Hiesa, fief hundat Schoo unje.

Dit Darp haud een Nome daut 'Tell sien Apel' meent. De mieeschte von de Hiesa stunde opp eene plaute Städ, tweschen de Boaj, woone as Wajchta en les Veteidjunkt erom stunde. De Lied dee et jebut haude, lang trigj, bewundade dän beriemden Flitzboage Scheeta, dee een Apel von sienen kjlienen Sän schoot. De Plauz wua see de Schwien Hocks haude wia Gessler

jenant, no däm grausomen Harscha.

Nu, opp dise Städ, un to dise Tiet, stunt doa een sea haslichet un vekomnet oolet Jebied, daut aus Kjoakj deend, woont ver miere Joahundat jebut wia. Daut wia nu meist reed dol to faule.

Fa lange Tiet, daut Probleem, von daut oole Jebied dol to trakje, un een nieet, en nie moodsche Wies to bue, haud de Jemeent jeploacht, un een schentliche Zank wia utjebroake. De Lied von eene Sied wudde nich råde ooda haundle, met de aundre Sied. Un aules bloos wääjen dit Jebied. De junge Lied wulle jieren een nieet Jebied habe. See hopte een Bumeista von Zurich to kjriee, dee von daut Darp staumd, un siene Plons reed haut, woone de junge Frues aus 'sea scheen' nande.

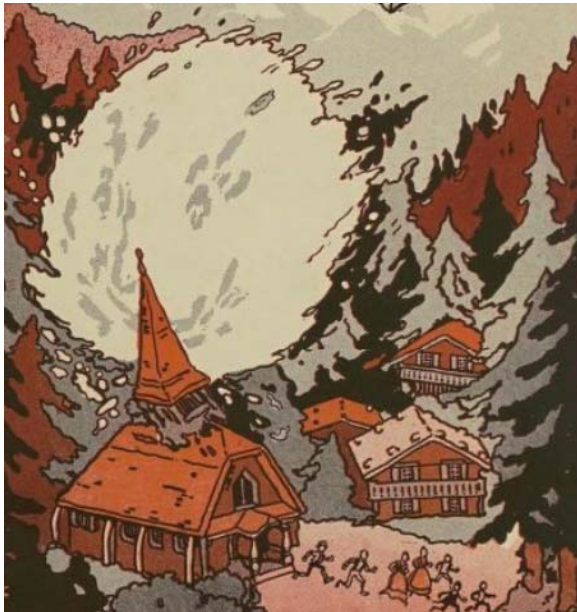
Jääjen dise wiere de oole Lied, dee daut Jebied noch een bät lenja hoole wulle. De Oolasch wulle partu daut de leawirdicha Torm nich berieet worde sull. Un see wulle et nich foawe, woont natieedlich de Jinjre wulle.

Aun disen selwjen Nomeddach, haud de Kua sikj vesaumelt om de Leeda fa Sindach to eewe. De Orjel Späla haud sien Foot jrod opp de Peddels jestalt un de Finjaspläte jetrocke, un de Soprano haud jrod äa Mul op jemoakt, aus de Lawien dol donnad.

Dit wia väl schlemma aus wan een Juni-Onjezeffa eenmol en äa Mul jefloage - aus et een Sindach Owent passieet wia - een poa Wäakje verhää. See hieed opp un daut Jesecht vom Tenor wort witt, aus auf daut Knaule vom Schekjsol jehieet worde wia.

De Kjoakje Deena saut bute opp de Trap un schmieekjt siene Piep, aus een les Klompe de Piep ut sienem Mul klopt, un Fia un Tobbak äwa siene Wast un äwa siene baste Bekjse streid. Dan foljd een Schlach, aus Steena un Tieejel un de Blitzaufleida opp de Steena von de Gaus folle.

Aule dochte de Welt wia unjajegone, oba aus see äare Uage opphoowe, om dän Schode to beseene, behauptete see aula, daut dise Lawiene de väakomende un achtungsvolle wia, dee je dise Jääjent besocht haud. Daut schmeete eenfach dän oolen Torm äwa un jenuach Kjoakje Wenj, om daut Wada Oppbu needich to moake.

Daut schmeete eenfach dän oolen Torm äwa.

De majchtiche Mauss rold aun eene Akj vom Darp vebie, dreid eene Foarma Schien om, oba brocht kjeen wieda Schode, buta aun eene jäle Kaut met beesoatichem Wäsent. Dit Tia haud met väle Hunj jekjamft, un eent, dee et zimlich schwoa vekrauzt haud, haud sienem Zoagel aufjebäte, soo kort, daut selfst een Kanienkje sikj schäme wudd.

Nu wia dis oola Kota, bekaunt aus 'Stumpy' en dise Minnute kort verhää, jrod reed sikj aun eene Voagel Kjist to schlichte, en dee vea sea hungliche kjliene Väajelkjes wiere. De Voagel Mutta wia unjawääjes un socht no Warm fa daut Owent Äte von de kjliene Lied.

Stumpy wull jrod eene Väapoot, derch daut kjliene runde Loch, en daut Voagel Kauste stääkje, en de Hopninj, de vea Väajelkjes no enaunda to kleiwe, rut to

trakje un opp to fräte aus de Raunt von de Lawiene erauf kaum, aus tieen millione Tonne von Tieejle. Daut striept bloos daut Voagelnast, one Schode to moake ooda de Junge dee benne wiere to velatze. Oba et leet dän Kota plaut, soo daut et läwendich doavon kroop, oba hinkjt un aum erboarmlichsten miaod, un met een Ua aufjeschlitst met een schoapet les Stekj. De Voagel Mutta, de jrod trigj kjieed, sach de Kaut, daunzt erom et un schiepad, waut soo aunhieed aus 'haft die rajcht jedone.'

De Lawien wort tolatst biem Rolle jeseene en Rechtunk Wienboajch, aanscheent met däm Ziel see aule en eene Jemeensome Ruine äwa waultiche. Oba opp sien Wajch troff et wada Medd em Jesecht de Sied von een Boajch, woont am opp eene aundra Rechtunk schekjt.

De Kjoakje Froag wort oppjekloat. Daut must een nieet Jebied jäwe un et gauf eent boolt, waut, wan et foadich wia, daut gaunze Darp oppfrescht. Bie eenem lotren Trafe schluach een leicht foadicha Jugentliche väa, daut maun de Lawien danke sull, oba daut wort aufjelänt. Dan rieekjt dis Kjieedel eenen Väaschlach en, daut maun de besondere Väasennunk, dee de Sach jeendat haud bedanke sull. Dit wort von eene Meaheit Wol jedroacht, aule junge Lied wiere opp de positiewe Sied.

De Oat un Wies, woo sikj de jesazliche Lawien vehilt, wia eene Schaund mank de Frost Riese. De oola Stiel wia jewast, Äsel un äare Fierasch no unje to schmiete, en de lesboaj Spoolen een Kjeel Hus, dusent Schoo deep. Uk wia et Hiesa to vestiere, Vee to venichte, un mea Mensche aun eenem Dach omtobrinje aus de Unjanämasch en eenem Moonat Soakje moake kunne. Butadäm dit, vedorwe de ooltmoodsche Lawien de Frucht Goades un fruchtboare Felda un Wienboaj.

Daut Benäme von dise Lawiene, schiend sikj met daut Rääjle von Probleeme to beschafftje, jlikj met däm von eene Nonne, Mench, Prädja ooda oole

Grootmutta. Toofalich wia et aun de Tiet, daut de groota Napoleon de Welt aus eene polietische Lawien stieed, un de Kjeisarin Josephine de roode Oarme von Foarma Määkjes too dakjt, nu de Frues von Generole, met lange witte Kjinja Haunt Schoo dee bat to de Oarm Winkjels jreepe.

Nu, en eenem bestemden Hus em Darp, scheld eene ooltmoodsche Mutta äare leichtsenniche kjliene Dochta, Nomes Angelette, de Parise un Napoleonische Moode no to ope. See bemoakjt daut de Dinja to eenem scheenen Tietpunkt jekome wiere, wua de junge Fru daut Lada von eene gaunze Kos brukte, om äare Oarme to dakje. Papa wia uk doobie em Jespräakj, oba bloos om de Beharschunk to veliere. En sienem Tieekjen, foll de Dakj von siene Piep auf, un de heete Ausch foll äwa siene Dochta äa Läch-Jenekj Kjelet. De Funke muake äa oppsprinje, aufjeseene doavon, daut see de Hut von äa Jenekj root leete, noch mea aus äare Oarme.

De Mejal Angelette trock sikj fa dän Owent aun. See wull opp de Jreen daunze un wia zimlich derch dän Onfaul jestieet. De oola Maun haud de Spetz von Angelette äaren Meddel Finja von äare Haunt Schoo aunjejräpe, un haud dän haulwen Meeta ooda mea von wittet Kose Lada aufjetrocke, aus de Lawien vebie fluach. Daut schmeet een kjliena Steen, aus de Bolte von een Katapult, jlikj derch daut Fensta, un schekjt de Haunt Schoo, gaunz Schlaumich un veräte, ut daut aundre erut.

Wiels hee docht, daut sien latsta Dach jekome wia, foll de oola Voda opp de Kjneee, om to bäde, oba hee wort schwind toom Senne erwakjt, endäm hee een Rääjelmässichet Kontsert em Staul Hoff hieed. Bute brelde de Äsels, de Pieed wiehade, de Hons kjreide, de Jans koakelde, de Heena klukte un de Hunj balde - un daut aules volla Freid. Aus fa de oola Kosebock, hee stunt opp de Hinja Been un wort soo wilt, daut de gaunze

Famielje von Kose sikj aunfunge opp to rääje, endäm see sikj om am em Kjreis rande.

Wua, eene ooda twee Minnute verhää, daut gaunz Stell jewast wia, wia groote Freid enjeträde, en een Moment, een Schlach von Freid en de Tia Welt. Daut wia, aus auf de Reisende en Nooa siene Arkj loosjelote wiere un een Kontsert haude. Opp dise Wies weese de Tiere äare Freid, met eene Oat von Musikj, gaunz fa sikj, dee see moake kjenne, wan de jeferchte Jefoa vebie es un Radunk jekome es.

Daut gauf uk eene Brut, de Dochta vom rikjsten Maun em Darp, dee sikj fa de Kjast reed muak. Aule aundre Mejales von äare Grupp vesaumelde äare oole Schoo un een Hauntvoll von Riess, reed, dee no de Kutsch vom junget Poa fa väl Jlekj to schmiete.

Dee ut Paris bestalde Kose Steewle vonne Brut haude vieetieen Dolla jekost. De Post Woage, dee met de Breew un daut Solt, jrod bie de Post Buro aunjekome wia, haud jrod ver daut Hus von de Brut stell jestone, un daut lang jesände Pakeet jebrocht. Daut Deenst Määkje brocht de scheene witte jeknopte Schoo no bowe, wan, entlang un unje, donnad de Lawien.

No de Jewanheit von Lawiene, schmeet dise Steena, Felse, Kjliess, Ies un Schlaum erom. Aus Kanoone Kugel en eene Bombardierunk, eene groote Mauss von Schnee, nich gaunz soo groot aus een fata Eelefaunt, schluach daut Määkje. Daut schluach äare Hake äwa dän Kopp, leet äare Kloffe flieeje un äare Schoo en de Loft, bat maun de Foaw von äare Strep seene kunn, von de Teee bat to de Kjneee. Betrafs de Doos von Paris, dee wort aus von eene Pistol jeschote en dän Schwien Staul. De Brut schrieech, oba kjeena wort velatst, un daut Määkje muak sikj schwind de Hoa un daut Kjelet glaut, trock äare Hus Schoo aun, un wia boolt wada moakhauflich.

Daut wia Wääkje no de Nokjast Reis,

un trigj Reis vom Poa, daut no daut Sieekje han un hää, daut Äwaje von de eensje Poa von witte Kose Steewle ut Paris jefunge worde, en de schwöate Somp, tweschen de Schwien. Nich weetent waut et wia, haud daut Schwien et unja äare Heefta veschrode. No däm Proowe met de Täne, onfäich to Äte senne, ooda wäajen daut schljachte Jeschmak, dochte de Schwien daut wia kjeene Wruck wheet. Een Schwienkje, one keiwe, haude werkljich vesocht, et opp to schlucke. Nich jeieejent fa de Noarunk von een Schwien, haud daut Tia et met eenem Grunse faule lote un haud met de Feet doaropp jetrad. Aus et met de lang stieliche Gaufel ut jefesch wort, wort et aus eene Paris Schoo aunerkjant, von de twee witte Kneep, dee daut Schwöat vonne Somp derchjegone wiere.

To disem Tietpunkt wia daut Vefoare von dise Lawien, woont aunjefonge haud Striedichkjeit bietolaje, positiew leichtfoadich jeworde. Erom waglent, hia un doa, aus een Maun met een Lieta von Schnaups en sienem Moage, rold de groota Baul dän langen wajch delenjd, dee to een jratret Darp fua.

"Nu," stald sikj de Frost Riese vää, dee von bowe betrachte, "woat et met Sechaheit daut Aunseene von de Famielje opprecht hoole un sikj aus aundra Lawiene benäme, endäm see Darpa en Kjoakjhäv vewaundelt, un Foarmasch Häw un Wienboaj en Wiltnis."

Oba vejäfs jedocht! Dise leewhaufte Lawien foljd de Gaus, wiet jenuach, om sikj plaut en een Growe to schmiete, opp eenje bedrunkne Kjieedels, de jrod ut daut Gin Hus erut kaume, un no Hus schwääkjte. Daut wia, aus wudd maun Kjieedunk unja daut Prassiesa laje, om to

seene woo de Lawien dise Kjieedels plaut läd. Daut leet an Stunde lang am Gause Raunt ligje, Näs oppem Boddem, un see schleepe äare Benäwlunk auf. Wan see opp wachte, wia et aus see ut von eenem kjeelen Bad kaume. See zettade daut Schnee auf un knoojde no Hus, bloos om to kjree, von äare schoap tungje Frues daut Schelle daut see vedeent haude.

Väle andre Väakome haud dise jesazliche Lawien, ver et aun andre Darpa vebie jejlitscht wia, oba et velatst soo goot aus nuscht. Daut vemeid de Welda, Foarm Hiesa un Wienboaj, bat et eenen lesboaj errieekjt, äwa dän et rold.

Krauze, knacke, Steen un Kjiess rutschmientent, wirkjt et aus eene Schlapschleep Kjist. Daut streid sienen Enhault rut, om de deepe jreene Retze em les to felle, bat et entlich bat eene lange Strakj von Broak Launt kaum. Daut haud nuscht doaropp, sonda Steena un Bescha. Dan met een Brelle, aus wudd et sikj selfst utlaje, leesd et sikj opp, un breed sikj op, un leet dän Plauz met mea Steena un les Klompes aus verhää.

Dan kaum eene Grupp von Fee opp däm heeten drieegen Sied Wint jeräde. See blosde met äarem Odem opp de Schnee Mauss, un schmolt et schwind em Fluss, soo schwind, daut sikj de Mana wundade äwa daut huage Wota en de framde See un Flissa en Frankreich. En de scheene Schweiz haud et nieen Boddem jemoakt, wua vondoag Foarmasch Häw un Wienboaj sent. En de Tiet worde Milliarde von violette Druwe jeplocke, un welliche Touriste naume de Druwe aus Heelmeddel. See wiste nich daut see äwa dän Uat jinje, wua eenst, eene Jesaz jesende Lawien soo jelacht hoat, daut et plauzt.

12. De Kängeuru Poa

Wäarent millione von Joare wia doa eene Schlacht tweschen de Frost Riese un de Bloome Fee. Jelääjentlich, fa dusende Joare wudde de Ies Riefasch un Schnee Lawiene von de Boajch Henj erauf rolle, un aule schmocke Bleechsels vestekje ooda vekjwatse. Groote un kjliene Steena en de Iesboaj wudde de Bläda toop drekje un de Wartle erut riete, doamet nuscht wausse kunn. Dan wudd daut gaunze Launt een Kjoakjhoff ut Ies woare, ooda een Frädhoff met Schnee bedakjt, wiels aule Plaunte von jiede Oat wiere Steenhoat jefroare un wiere Hopninsloos doot.

Maun kunn nuscht seene buta jezakte Steena un schoape Spetze dee ut de leed opp ragde. Kjeen Voagel, Tia, Onjezeffa ooda Fesch kunn en soone Welt läwe, wiels et gauf nuscht fa an to äte, un opp wausse. Oppwool et rikjlich Wota gauf, gauf et kjeene Fesch. Kjieej kunne nich Weide, un Kose ooda Hersche kunne kjeen Graus ooda Mooss finje, un Hunj wudd fuaz stoawe, ut Noot aun Fleesch.

Oba de Sonn aum Himmel wia emma de Frint von de Bloome Fee, un hee kjamft wieda, met Jack Frost un de Iesboaj Riese, aus et daut Ies un Schnee schmelt, un Flissa muak, dee daut koldet Wota toom Mäa brochte.

Aulsoo, aus een poa Millione Joare vebie jegone wiere, vesaumelde sikj de Fee, dee niemols en oole Tiede von Ella storwe. See hilde eene Mietinj un nodäm see de Sache derch jesproake haude, beschloote see sikj, eene Bloome to habe daut de Frost Riese bekjamfe kunn. Dise sull en äare Jesechta lache, un wieda wausse, endoont woo stoakj de Wint weifeld, ooda woo deep de Schnee wia, ooda woo foaken de Lawiene jefaule wiere, ooda Iesboaj jebilt. Biesied de Fäichkjeit to läwe un sien ieejnet Äte to finje, endäm et sikj deep en de Spoole von de Felse warteld, sull soone Bloome seet senne, un de Kjieej goot schmakje.

Opp dise Wies wudd Wäs to de Felda von de huage Alpe jebrocht, met äare jreene Harlichkjeit, to dakje, met Bleechsels to äwasate. Dan kunne Mana Malkj kjrieen un Botta un Kjees moake. De Fee muchte goode Junges un Mejales un wiere emma froo, äare Vodasch un Muttasch to halpe, un see leewde uk Wäse, met väl Bloome un Graus, fa äare Mon Schien Daunze. See freide sikj niemols, met dit, äa Lieblinkj Vejnneeje, soo aus em Farjoa, aus de Felda ooda de Hechte beid duftent un scheen wiere.

Oba woo kunn eene schmocke Plaunt, aus see wulle, Kjeedunk jenuach kjrieen, om nich dän gaunzen Winta äwa zetre? Woo kunn eene Bloome stoakj jemoakt woare om äwa Jack Frost to lache, wan hee kaum äa to biete?

De Fee, jung un oolt, aule dochte doaräwa no, oba kjeena kunn saje, woo maun aurfange ooda wieda gone sull. De Junge hilde väl von Haunt Schoo un Haulsbinj, Huwe un Uare Schitze, dikje Strep un lokre Haunt Schoo. Doch woo kunne dise paussent fa eene Plaunt jemoakt woare?

Daut wia fa an selfst vestentlich, soo to denkje, wiels aul äare Sache toom Auntrakje opp de bute Sied wiere, soo aus fa Erwosne un uk fa de Fee, dee aus groote Junges un Mejales wiere. Opp de aundre Sied, de Fee Muttasch dochte de gaunze Tiet äwa daut Läwe von Bäbes un nich bloos doaräwa, woo daut junge Dinkj to dakje wia, oba uk, et woam enjepakt to habe, aus et noch sea kjlien wia.

See brochte Biespels von Papoose en Erinnerung, goot bemummelt en Pelze fa Wieeje un aun Asta jehonge. Eenje vetalde von Eskimo-Bäbes enjewekjelt en Pelze, dee eenen Klompe Wal Fat kjrieen, enne Städ von Seetichkjeite, daut opp eenen Spies oppjespekjt wia, doamet et dän Schmakjssel nich veschlukt, aules opp een Mol, un vestekje wudd. Aundre vetalde von Italieenische Bambinos, faust

enjewekjelt, un Jaupaunische Akambos, von äare groote Sesta oppem Rigje jedroacht, oba kjeent doavon schiend de rajchte Idee to jäwe von waut maun wull.

Entlich, muak eene oola Grootmutta Fee een Tieekjen, daut see räde wull, un aule hieede too wäarent see räd.

"Jie Fee sulle bäta opphiere von Mensche nodenkje, wiels kjeena von an kunn läwe, wua wie welle, daut dise Bloom waust. Daut es too kolt, un de Frost Riese besett aul daut Launt. Paust leewa opp de Tiere opp, om ons to wiese, woo. Nu hab ekj von een twee beendjet Kjreatua jehieet, daut es doch entwäda een Maun noch eene Fru; un noch eenen, met vea Been, dee siene Bäbes droage, soogoa eene vea- ooda fief kopje Famielje en eenem Biedel, vääre en sienem Kjarpa, bat de Kjliene sikj selfst kjemre kjenne. Opp dise Wies woare see frie jehoole von Jefoa, bat see erwosse sent un fa sikj selfst sorje kjenne."

"O, vetal ons waut äwa dise wundaboare Kjreatuare," roopte aule junge Fee opp eenmol. Un, oppwool de oole Lied stell bleewe, wiere see krakjt soo jespaunt doavon to hiere.

"Nu, daut vea beenje Kjreatua es de Opossum, un läft en Amerika. De Mutta drajcht de gaunze Famielje von äare Junge en eene Tausch, dee see ver äarem Kjeet droacht. See kaun soogoa met äare Famielje opp eenen Boom klautre.

"Wää kaun daut jleewe?" fuscheld eene Fee toom aundren. "Un de aundre?" fruach see, kaum doaraun to jleewe daut et Määjlich wia.

"Lot mie junt dan waut äwa de Kängeuru vetale, dee en Australien läft. See haft eene Tausch ooda Reistausch, wua see äare kjliene Lied wajch stalt, un doa sent see soo jemietlich aus foare see en eenem Woage. Doch aul daut Mol kjenne see kjikje un seene, waut opp de Welt loos es. Opp dise Wies, woare de junge Opossums un de Kängeurus woam jehoole, un woare jefoodat, bat see opp jewosse sent. Kjeene Wilw ooda Boare

ooda Fosse kjenne an jriepe un met an wajch rane."

"Kaun een Kängeuru opp eenen Boom klautre?" fruach eene Fee, dee sea oppjenome wia met de Väästalunk, von eene gaunze Famielje opp eenmol opp eenem Boom stieeje.

De oole Fee feeld sikj beleidicht ooda docht, de Froage kjeene Rolle späld un gauf kjeene Auntwuat. Soo wia et dree Minnute lang stell.

"Na dan," fruach noch eene Fee, "kaust du ons eene Jreens Kängeuru vesorje?" Dit wort en eenem Toon von Veachtunk jefroacht, aus auf see jleewd, daut wia nich määjlich, waut von Jack Frost un de Riese to schitze, oppwool de Sonn met aule äare Krauft metholp.

"Nu, nich jrod dän Amerikaunische Boomklautra ooda dän Australischen Sprinja. Oba wan wie de Sonn äwaräde kjenne, om ons to halpe, kjenn wie eene Plaunt doatoo brinje mea Muttalich to woare, un äare Bäbes to Hus hoole, bat see aufjewant un woam jekjeet sent. Wan see dan erwosse sent, woare see en de Loag senne, Äte to finje, un dan eene Huswirtschaft fa sikj selfst oppsate."

Soo passieed et dan, daut Sonn un leed un de Fee sikj eenich worde. See lode eene Plaunt, jenant Poa, en äaren Launt to kome, to läwe un Kjinja to opptrakje, dee de Kold vedroage kunne.

Soo schwind aus de Iesboaj ooda Iesflisse jeschmolte wiere, rode de Fee de Famielje Poa, sikj to vemiere un hecha to kome. Daut deede de Plaunte emma, un see worde aus eene groote Armee. See klautade hecha un hecha, bat see Akasch un Akasch von Wäse Launt fa de Kjieej un Kose formde, dee dän kjestlichen Jeschmak von daut riepjet Graus haud. Aus de Iesboaj wajch jeschmolte wiere, dakjt de Poa daut Launt. Dan vemieede sikj de Kjieej. See wiere fat un glaut, wääjen daut rikje Äte, un Mana jewonne Woolstaunt derch daut Häastale von Botta un Kjees. De junge Fee beobachte, woo de Poa woss un met daut Sot wirkjt, un

see nande et de Kängeuru Plaunt.

Un dit wia de Grunt, wuarom et von de Fee de Kängeuru Plaunt benant wort. Opp paussent fa eene Jeläajenheit, funk daut *Poa Alpina* jiedat Farjoa aun, von de unjre Wäse, no de Boaj Spetze to stiee, de Stierns noda, rajcht Tiedich to wausse, aus eene Armee. Enne Städ sien riepset Sot opp dän Boddem to faule lote, ooda see vom Wint vestreit to habe, ooda see aus Popcorn erut sprinje lote, ooda an Flichte lie, aus Bottabloome habe, ooda sikj opp Väajel ooda See Lied ooda Mana to vetruue, dee Saut Goot aun Foarma vekjeepe, haft de Poa een nieen Wajch jefunge. Daut Mutta Stiel helt äare Bäbes, daut es de Sot, aus lang un dichtbie, aus een Opossum äare Junge helt ooda een Kängeuru äare Kautjes.

Enne Städ see ieescht to entwane un dan an wajch gone lote, om em Utlaut to späle ooda striepe, behelt see an aule bie sikj, bat see gaunz opp jewosse sent, daut heet, bat see beid Bläda un Wartle habe. Dit sent je de Been un Oarme von eene Plaunt, opp et een 'Lady's Slipper' ooda 'Four O'Clocks,' ooda waut es. Aulsoo, ver Jack Frost see hoat biete kaun, ooda de Riese an veschorde, ooda een Schnee Storm an begrowe, ooda eene Lawien äwa an rolt, ooda eene Koo an oppprat, vestäakje see sikj selfst wua emma Saunt ooda Moos ooda Feichtichkjeit es. Doa lat sikj eene gaunze Famielje von Junges ut de Poa Famielje dol, un aule wausse opp, un sorje fa sikj selfst.

Nu sent see en Werkjlichkjeit aus eene groote Armee. See lache äwa dän kjeelen ooda iesachen Winta, ooda Schnee Räajen, un soogoa opp dän drieegen Sied Wint, de Fon, daut fa twee Wäakj em Farjoa blost, un wada fa vieetieen Doag em Hoafst. No un no, en korte Tiet, no de Mäarchen Ua, aulsoo en een Million Joare ooda soo, haud de Kängeuru Poa sikj äwa de gaunze Schweiz vebreet. Twintich dusent Kjieej worde jlekjlich jemoakt, wiels see daut leewde, opp de Poa to grose un muchte Nuscht bätret. Nu meist

twee Millione Schweiza Kjieej jleiche daut Somma Fast, wäarent äare Kjlinjasch aun de Boaj Siede kjlinjre.

Wan de Kjalwa too groot fa äare Mutta Malkj sent, un de Koo et saut haft, een Restaurant fa äaren Kaulf to senne, schift see et wajch un sajcht en Koo Sproak: "Go un ät Poa." Maunchmol jeft daut Kaulf nich jieren siene Bäbe Jewanheite opp, enne Kjijnastow jeliieet. Dan benent et sikj aus een onjetrokna Jung, dee säd, "Ekj sie hungrich un well nich Broot. Ekj well Kuake."

Dan vesieekjt de Mutta eenen aundren Plon. See jeft däm Koo Hoad en siene ieejne Sproak Bescheid, daut see äa Poat jedone haft un well am, sikj om äa driestet un schljacht jelaundet Kaulf kjemre. Dan woat de Maun een Lada Reeme met schoape Noagels, äwa daut Kaulf sien Mul trakje, soo daut, wan daut Kaulf äte well, de Notels en siene Mutta stäakje. Dan schift de Koo daut Kaulf wajch un et lieet, Poa to äte.

Oba eenmol jebäte, well daut Kaulf nuscht wada waut aundret äte. Daut schmakjt soo goot aus Seetichkjeite fa eene kjliene Mejal. Aulsoo es de Schweiz eent von de jratste Lenda enne Welt fa Botta un Kjees. Uk de Fee freit sikj wiels de Poa moakt met siene scheene Bleechsels de Felda, dee äare Daunz Haule sent, scheena, un fa an es et aus opp eenem Waulz opp een Duak ut Golt. Uk bat vondoag es de Alpe Poa, unja Plaunte un Graus, aus daut Oppossum un Kängeuru mank de Veabeenja sent.

De Fee, dän et jelunge wia, de Edelweiss, dee tweschen de Steena läft, soo to bekjeede daut et däm Frost un de Kold wadastone kunn, wiere nu sea jlekjlich äwa äaren tweeden Unjanäme. Aus een browa un muntra Wajchta, hilde de niee Bloome Wacht. De Poa wia bekjeet, om daut Vee to freie, wäarent de Edelweiss fa Scheenheit aunjetrocke wia, un de Mensche to jefaulde. Aulsoo, Maun un Tia worde jesäajent.

Un et sent uk noch de Bloome, dee met

Omsecht un Browheit, de Schweiz jään
de Aunjrefs von Ies Riese un de Frost
Armee bewachte. Dise wudde daut Launt
vom Edelweiss aus de Jääjende vom
Nuadpol moake, wan et nich fa de Bloome
un daut Graus wia. Daut es de Grunt

wuarom de Schweiza nich aus Eskimo
sent. Äa scheenet Launt helt de Gämse,
un de Steenbok un de Väajel, aunstaut
Walrosse un Iesboare, un de Lied habe
Broot, un Honnich un Schmaunt enne
Städ von Seehunt Fleesch un Fat.

13. De Alpe Jäaja un sien Fee Wajchta

Daut jeft eene Sort von Schweiza Fee dee et schaufe, met sea weinich KJleedunk ut to kome, un dise sea denn. De scheenste unja an schiene opp de hechste Boajch Spetz to läwe. Doa es et kolda aus irjent wua aundasch, oba dise Fee habe nuscht doajäajen. Pelze sent nich en de Mood, oba bloos sea denne KJleeda. Opp äarem Rigje sent schmocke Flichte, wuamet see von eene Spetz to de aundre flieeje kjenne. See schwäwe uk äwa de Wäse, dee em Somma met Blieechsels von jiede Teen un Foaw funkle. See jleiche et, Jack Frost to ploage, un de oole Boaj Riese, de Bäata von Ies Taupe habe, un Hoa von Schnee Strole, un dee sikj soo sea aunstrenje de Bloome uttofriere.

Dise Fee kjane aule Jeheemnisse von de Boaj. See finje ut, wua de jratste un de baste Boaj Kristale sent, un wua de onbetolboare Minneralen to finje sent. See kjenne et eenfach saje wua sikj de Heele met funkelnden Topaz befinje, oba see lote kjeene Mensche weete, et sie wiels, hee äa Leewsta es. See kjenne eenen Jäaja to de Städ brinje, aun dee sikj de Gämse vom Mooss ernäare. Wan see eenen browen Maun beloone welle, dan brinje see am Kugle, dee secha sent, daut Raup to schlone, un fa däm Jäaja een scheenet poa Hieena to jewenne. Om sienem Fee Wajchta to jefaulde, mott de Jäaja vesprääkje, emma to doone, waut see am sajcht, ooda sonst woat äare schljachte Laun jewakjt. Dan scheld see un äwalot am to sienem Schekjsol, daut no dise Tiet niemols goot es. Daut es nich secha, sikj met eene Fee to striede.

Nu gauf et eene von dise scheene Wäsent, benant Selwa Kraunz, wiels see scheen utsach aus de Morje Näwel bie Sonn Oppgone, wan derch un derch jeschote von daut sprinjende Licht. Dan schwäwe see en de Loft aus jlensende Kjrens ut Golt Flajcht ooda Schauls ut Selwa. Maunchmol, wan see derch de Sonnestrole belicht sent, erinre see aun

Hauls Kjäde von Parle. Ooda, wan väle toop sent, sent see aus witte KJleedunk Stekja ut Selwa, besat met kostboare Ädel Steena.

Selwa Kraunz, de Fee, wia bekaunt fa äa Läwe unja de huage Spetze, wua bloos dee aum hoatlichste Bloome aus de Alpe Roose un de Edelweiss Bloome, wausse kunne. Kjeen Tia ooda Voagel, kjeen Hermelin ooda Schneehan kunn witta aus äa Kjarpa senne. Daut funkeld aus Schnee Kristale ooda Riep, wan see von de Sonnestrole jetroffe wort. Aus see root worde, wia äa gaunza Kjarpa root aus daut wundaboare Alpe Jleie, daut no de Sonn Unjagank, de Boajch Spetze bedakjt, un beid fa däm selwjen Grunt. De Himmel woat roosa root, wiels de Sonnestrole vom Schnee trigj jespieejelt woare, uk no däm dol gone. Aulsoo daut Kjarpa von dise Fee dacht nich bloos derch sien ieejnet Licht opp, sonda maunchmol spieejelt de scheenste Foaw Teens von de Sonn wieda. Daut wia een Wajch, daut de Sonn haud, om 'Goode Nacht' to saje to de majchtichste Boaj. Aulsoo, uk, de Fee Selwa Kraunz wort root, aus see en daut Morje Schemma een Aufscheets Kjnekjs to äare Kommarode muak, wiels no Sonn Oppgone veschwunk de Fee.

Nu gauf et eenen browen Jäaja Nomes Jan, dee en eenem Darp von Uri läwd. En siene Jacht von de Gämse, haud dis trua Jung kjeene Angst dit schmiediche Tia äwa de dieslichste Aufjrind to folje un wiet äwa de huage Schnee Jrens. Hee schluad nich, de steilste Boajch Wenj to klautre, om eenen gooden Schoss to kjrie. Doahäa wia hee foaken jedwunge, eene Nacht mank de Steenjrind un Iesboaj to vebrinje.

Een Owent, wäarent eene Jacht Reis, sach Jan de Fee Selwa Kraunz, aus see opp äare kole Flichte flautad om eenen Boajch Spetz erom. Fuaz veleewd hee sikj en äa. Toom Jlekj fa am wia see no miere Trafe veleeft von Jan, un hee wort äa

Leefsta. Wan see sikj bäta kjane lieede, fieed see am äwa onbekaunde Wäaj un woarnd am foaken ver Jefoa. See wees am to de Gämse Häade han un foodad am met de feinste Howa Kuake un Kjees. Wan to meed, om opp sien Wajch trigj to kjiere ooda no Hus gone, wacht see äwa am fa de Nacht, wäarent hee schleep. Doa huach Bowe, wua de Odlä fluach, bewacht see aaren Leefsta von Steen Schläaj ooda Ies, schitzt am von jiede Jefoa, jeseene un onsechtboa.

Opp dise Wies passieed et daut fa väle Moonate de Jäaja Jlekj haud un wort de Aufgonst von siene Darp Kommarode. Hee rutscht nie ut ooda velua sien Jlikj Jewicht un foll nie äwa eenen Aufgrunt, ooda wort von eene Lawien jetroffe, ooda velua sienen Wajch. Bie jiede Jeläajenheit kaum hee trigj no Hus met eenem faten Bock opp de Schulre ooda een Poa fate Väajel ooda eenem grooten Boajch Kristal. Hee sach emma roosich un Jesunt ut; aule junge Mejales bewundade am, un de Junges wulle aus hee senne. See hopte, dän Grunt fa sien Jlekj ut to finje, daut hee jeheem hilt.

Selwa Kraunz funk boolt ut, waut Jan aum leefsten aut. See wia eene Fee, oba Jan een Mensch dee een Moage haud, un, emma, eene läwhaufta Opptiet. Hee wia sea besondasch un zimlich frensich en de Oat von Kjees, dee hee aut, un hee koft emma daut Baste, waut hee oppem Moakjt finje kunn. En Werkjlichkjeit, jinkj hee foaken väle Miele, un vebrocht sien latstet Zent, om eene besondasch goode Moakj von Kjees to kjeepe, endoont to woonem Pries.

De Fee funk dit boolt ut, äwa dän Jeschmak von äaren Leefsta, un aus Jan hungrich wia, doano opp de Boaj enopp to stiee, ernäad see am meistens met eene kjestliche Oat von Kjees. Hee behaupt daut kjeen Mensch, Maun ooda Fru, kunn waut bätret moake, auf em Jeschmak ooda en Noarunk ooda en Jeroch. Aundatsieds vejnieejd hee äa, endäm hee sunk, ooda äa Jeschichte von Mana un

Frues vetald. Eent doavon äwa 'Peter, Peter, Kjarps Fräta,' schiend äa daut aum lostichste von aule to senne. Doano, aus hee äa fruach waut hee äa aus Jeschenkj brinje kunn, wia hee äwarauscht, to hiere 'Kjarps Schale.' Dan lacht hee hoatlich. Aus hee et fa äa brocht, hilt see de Kjarps Schal en eene Steena Retz ut groote Nieschia un nand et äa 'Popp Hus.'

Jan wia soo jlekjlich en siene Leew to de Fee Selwa Kraunz, daut hee äa siene Ehefru moake wull. Aulsoo, een Dach kjneed hee ver äa han un bat äa, siene Brut to woare. Hee docht et wudd sea eenfach fa äa, siene Leewe un Sorj aun to näme, wiels see haud am soo jeholpe un vää jetrocke.

Oba Selwa Kraunz, oppwool see Jan leewd, bejreest de Idee nich, entwäda äare Natua to endre, ooda äare Boajch Heimat to velote. Beid bediede väl fa äa, oba weinich fa am. See wudd Frues Kjeleeda auntrakje motte un sikj met Veendrungen en de Mood beschafftje, met dee de Fee sikj nich beonruiche must. See wudd en eenem Hus too jeschlote woare, unja Mensche, dee oolt worde un storwe. See wudd von de huage Spetze vom Himmel aufreise motte, von witte un riesiche un harliche Dinja, un dan unja Klautsch un Pluda Miela wone. Un see kunn nich saje, opp Jan emma en äa veleeft senne wudd. Eenen Dach erinnad see sikj en de Jeschicht, dee hee äa toom Spos vetalt haud: "Peter, Peter, Kjarps Fräta," un et veenjste äa, aus see aun Peter siene Fru docht. Aulsoo, docht see lang un hoat äwa de Sach auf see "Jo" to Jan saje sull, un siene Fru woare. Wudd hee een Peter senne un äa en eene Kjarps Schal hoole?

Doch de Jäaja wia soo schmock un soo mootich! Butadäm leewd hee de Boaj un de Alpe Bloome! Jiedat Mol, wan hee to äa kaum, haud hee eene Alpe Roos en sienem Mauntel aus Simbool von siene Freid, dee oba bloos fa sien Läwe senne kunn. Oba en siene Haunt hilt hee eene Edelweiss, aus Simbool vom Gloowe aun

de eewje Dinja. Dit wees, daut hee aun de Sache von daut Kjarpa un daut Läwe von de Seel sikj kjemmad, em woaren Schweiza Stiel. Butadäm, vesechad hee äa soo strenj, daut wan emma see Heim Jefeel kjrieech, wudd hee äa to äare oole Städa brinje. Jiedat Mol daut hee jinkj, om de Gämse to joage, sull see met am kome. To gooda latst, dreckjt hee siene Bedd soo leidenschöftlich vää, daut see schlieslich too stemd sikj met am to Kjaste, un en sienem Hus wone.

Oba see gauf äaren Vespräakje, opp bloos eene Bedinjunk. See wudd eene true un leewvolle Fru senne, un werkjlich aus een Mensch läwe, wan hee to äare Rääjle too stemd, dee see äwa daut Äte muak, un wan hee de Desch Maniere beobachte wudd, woone see toostemd. Doa see siene Schwakheit fa Kjees wist, vespruak see de Koma emma reed to hoole, met de selwje Oat von dit Feine Äte, met woont see am opp siene Jacht Reise jefoodat haud, aus hee met äa wia.

"Ekj woa mie met die befriee," säd see, "wan, jiedat Mol, wan du Kjees atst un jleichst, du eene kjliene Schnäd äwa latst, opp diene Schiew."

Dis eenselna Toostaunt von de Ehefru schiend soo eenfach to senne, daut hee Lud lacht, un hee met siene Veleewde doaropp spost, wiels see am soo Kjinrich schiend. Oba see sach sea iernst ut, oppwool see kjeen Wuat spruak. Fee sent kjeene Dommkjap, un et kaun senne, daut selfst Menschliche Frues mea weete aus Mana äwa maunche Sache. Butadäm haud de Kjarps Schal fa äa soon Jespanst jeworde, daut see een Dach et met eenem Steen veschmatat. Dit wia uk nodäm hee äa vesproake haud, äarem Jesaz von Desch Maniere to folje. Dan gauf hee äa eenen Kuss un aulet Iernst wort en de jääjensiediche Freid von Leew vejäte.

Aulsoo, läd de Fee eene menschliche Form aun, behilt äare Scheenheit un Harlichkjeit, oba one äare Flichte, un druach äare Brut Kjeeda. Dan befriede see sikj en de Darp Kjoakj. Bie de Kjast,

bewundade aul de Junkfrues äa wundascheenet Kjeet un Schleia ut selwane Gaze. Aus de Nokjast Reis äwa wia säde aule, daut kjeene aundre Fru soo deemootich, veninftich un schmock, jeemols unja an jekome wia, wäarent see sikj fruage, wua Jan äa jetroffe haud un soone scheene un goode Fru jewonne haud.

En äarem nieen Tus schiend de Fee jiede Stund jlekjlich to senne. De Doag worde en Wäakje, de Moonate en Joare, en daut däajlichet Läwe em Darp. Met äare Bloome un äare Kuckuck Ua un äare jeschnitzte Holt Läpels, un äaren goot jedakjten Desch, un een Bloome Goade un Wien Ranke aun de Hus Waunt, äwatroff see aul äare Nobasch.

Met äare Biee Stakj un Duwe Schien, wia daut Heim von Jan un Selwa Kraunz een Uat von Scheenheit un Freid. See wia fuaz de Freid un Aufgonst von aule Darp Frues. De blieejende Plaunte schiende to jedeie un scheena to wausse, wiels see soo sea leewd. Opp äaren goot jedakjten Desch wort de rikjsta Schmaunt jesat, daut kjestliche Honnich un de witste Tweebak. Äare Kjees äwatroff em Jeschmak aules waut von de Mana en de Somma Huach Weide jemoakt wort, woone Enj Septamba em Hoafst trigj kaume, un äare Kjees brocht, dee see seit Juni en de Chalets jemoakt haude. Em Heim von Jan un Selwa Kraunz schiend et emma Somma to senne, un daut Äte haud daut bejieede Juni Jeroch daut gaunze Joa äwa.

Entweschen wiere siene Botta, Eia, Honnich, Malkj un Schmaunt daut Baste. Kjeena wist, von wua see soonen wundaboaren Kjees kjrieetje, dee aule äwa troffe haud. Daut wia opp däm Desch, to jiede Moltiet un daut gaunze Joa äwa, von Nie Joa bat Heilich Owent un wäarent de Ferien. Äa Maun wia nich sea nieschierich un stald kjeene Froage. Soo lang aus hee väl to Äte haud, wia hee tofräd, wiels hee eene goode Opptiet haud un hee leewd siene Fee Fru sea. Hee jleicht äa foaken

aun to kjkje met woare Bewundrunk.

Wäarent daut Äte rikjlich wia, erinnad Jan sikj emma von sien Vespräakje, daut hee jejäft haud, un hilt siene goode Desch Maniere. Hee gauf siene Seete un Leewe nie Uasoak to schelle, ooda soogoä dän Stiern to runzle. Auf Grunt sien aktiewen Läwe wia Hunga de baste Menjsel dän Opptiet to schoape. Troztdäm leet hee emma eenen grooten Poat vom Kjees onjeschnäde, fa goode Maniere. Uk bie de Trigjkjee von eene Gämse Jacht, hungrich jenuach - soo erkjläad hee lachent – eene Koo opp to schlucke - hilt hee opp sien Vespräakje un siene Heeflichkjeit.

Oba en eenem Joa, aus de Medd vom Winta kaum, un de Kold soo groff wia, de Storms soo väl foakna un de Lawiene soo väl jrata un schätlich aus sonst, dan wia de Jacht ommäajlich. De Wint wia soo stormich, daut de stoakjsta Maun sikj benne oppbewoad. Auf jeseene von däm, waut siene Fru gauf, kunn Jan weinich opp dän Desch brinje. Bie soon schrakjlicht Wada kunn Jan sien Jewäa nich brucke, kunn kjeen Fleesch opp leewre un soogoä Selwa Kraunz kunn bloos Kjees oppem Desch stale. En eenem soonen Faul wia de Ehemauun foaken utjehungat, un met een ladicha Moage, wäa kaun dan lang vedroage? Uk wan Wilw un Leiw tom un halploos worde, derch Hunga, woon stoakja Maun wudd nich schwak woare?

Een Dach, nodäm hee väle Stund lang vesocht haud, een Gämse to vefolje, un dicht jenuach to kome, fa sien Jewäa, kjieed Jan ladich un deep en Jedanke, trigj no Hus. Hee wia soo hungrich, daut hee sien Hoot rauf schmeet un vegaut, nich bloos waut de Edelweiss un Alpe Roos am biejebrocht haude, oba soogoä waut hee vesproake haud.

Aus hee de Däa op muak, jinkj hee en de Koma un sach, daut doa nuscht wia,

aus eene Striep Kjees, dee von de latste Moltiet äwrich jebläwe wia. En Werkjlichkjeit wia doa kaum mea aus eene Rind. Hee docht aun nuscht aus om sienen gnoagenda Hunga. Hee jreep un beet en.

En disem Moment kaum Selwa Kraunz, siene Fru, en daut Hus enenn. See sach am met de Kjees en siene Haunt un schrieech: "O mien Leefsta, erinna die aun dien Vespräakje, du wurscht emma eene Schnäd Kjees behoole. Bitte wacht bat Meddanacht, un toom Freestikj vespräakj ekj die, du woascht aules von daut baste habe. Oba nu, bitte, bitte, lot noch eenen kjlienen Stekj äwa."

Oba de hungricha un meeda Maun kunn daut nich too hiere. Von eenem denkjendet Wäsent wia hee een wildet Beest jeworde. Hee veschlukt daut latste kjliene Stekj.

Kaum haud hee daut Bietskje oppjeschlukt, aus siene Fee Fru schrieech: "Du hast dien Vespräakje jebroake un de Rääjel vom gooden Benäme en de Mäarchen Welt. Ekj kaun nich met eenem Vålfrät un Vespräakje Bräakja läwe. Ekj mott no mienem Boajch trigj kjiere, to miene Fee Frind."

Doaropphan folle aul äare Kjeleeda auf. Äare Metz un Kaum, un äare Schoo, Stremp un äare schmocke Kjeledunk Stekje folle eenseln opp dän Boddem. En noch eenen Moment, bedakjte äa, äa denna Bleiw un Roosa Jewant von verhäa, een poa Flichte wosse ut äarem Rigje, aus een Sommavoagel, oba jrata, un Näwel oatich. See weifeld toom Aufscheet un fluach derch de Däa, dee sikj von selfst op muak. Boot, em Schlott opp de huage Boajch Hecht kaum see wada met äare Fee Famielje toop, wäarent de Jääja-Ehemauun auleen velote wort, en Älent un Hunga, un, schlemma aus aule, met eenem Aunkloag vom Jewesse.

14. De witta Gämse

De Häselmenschkjes un Gämse sent emma goode Frind jewast. Daut licht hauptsechlich doaraun daut see beid soo änlich kjlien sent. De kjliene Häselmenschkjes seene aus kjliene Mana ut. See habe Bäata un droage Metze un Kjeleeda, oba see sent kaum soo huach aus een Meeta Stock. See mäte bloos to de Kjap von gaunz kjliene Junges. Eenje von an errieekje en äarem Jewicht kaum een Kaulf. Betrafs de kjliene Häselmenschkjes, eena von an kunn en eene Serviette enjewekjelt un en de Mauntel Tausch von een Maun enenn jstekjt woare.

Nu es de Gämse aus de Häselmenschkje en dit, daut hee too kjlien es, om eene Kos to senne, un nich groot jenuach fa een Ree. Hee es een schnorja Kjeedel. Siene Hieena sent bloos soo lang aus von dienem Alboage to diene Haunt, un sent omjedreit aum Enj, soo daut see aus een Poa groote, schwoate Angel Hake utseene. Hee haft eenen jülen Kopp, met eene dunkle Bung doaropp un opp jieda Back es eene schwoate Striep, aus hee wudd met een Toom faustjehoole woare. Siene Hoa es brun, oba sien kjliena Zoagel es schwoat, un woo dach siene Uage sent!

Oba wan et aum sprinje jeit, von Steen to Steen, de Gämse es de Steefmutta, unja aule aundre Tiere, wiels hee woat eenen Aufgrunt von feftieen Schoo breed äwa sprinje. Dan launt hee opp eene bitsje Kaunt von Steen, soo enj, daut maun sikj kaum väastale kaun daut et am fausthoole kaun. Hee stalt siene hinja Been toieescht faust en eenen gooden Staunt un sprinjt dan no vääre.

Dise Wäsent sent soo schmeissich, daut maun meist doamet rääkjne kaun, daut de stoakjste von an Beem oppstiee kjenne, endäm see äare Hieena aun de Asta hake, oba see nich. See kjenne väle schnorje Dinja doone, oba dit nich. Daut wundaboaschte es, daut de Frues, soo wie de Mana, Hieena habe.

Dise Gämse Frues un de kjliene Lied

von de Famielje, daut heet daut Ree un daut Reekaulf em auljemeenen en dän läajren Woolt läwe, wäärent de Vodasch un stoakje junge Bocks de meiste Tiet tweschen huage Steena un Spetze bliewe. See äte aul de scheene Bloome, un daut Graus, Mooss un duftendet Krut, daut eenen schoapen Jeschmak haft, un daut an benne woam helt.

De sea oole Gämse met Bäata läwe foaken auleen un sent auleen unjawääjes. Aulsoo sent de Häselmenschkjes un Gämse en dise Hansecht sea änlich, daut see beid Kjenn Hakasch sent. Äa Hoa waust en een Scholm unja äare Kjenn, un beid kjenne piepe. Wan sikj een Jäaja nodat un de Wint blost von am to an, jeft de Wajchta von de Häad Alarm met eenem korten schrillen Toon. Dan huscht de gaunze Grupp wiet wajch.

Väle dusende utjstopte Gämse Kjap, oppjestalt, met äare Hake Hieena un dache, kunst Uage sent aun de Wenj von Hotels un Hiesa en de Schweiz to seene. No daut Utfinje vom Jewää, worde soo väle Gämse omjebrocht, daut Jesaze bestunde wiere, waut jiedem Jäaja daut Scheete von mea aus eenhundat en sien Läwe Tiet vebode es. Dan, aus de Gämse Häade dan wieda un wieda wajch jinje, sade Mana Farnrua opp äare Lang Strakj Jewääre, un kunne see soo bie groote Strakj ombrinje - soogoa een Miel wiet auf.

Nu unja dise Vea Footiche Enwonasch von de Hechte aum Himmel, es de witta Gämse de Kjeenich von de Häade un daut Hustia von de Häselmenschkjes. Kjeen Jäaja kaun disen Fiera ombrinje, wiels hee daut leejendom von de Fee es. Nodäm een Maun siene hundadet Tiere jeschote haft, dukt de witta Gämse opp, am to woarne, doamet opp to hier, siene Met Kjreatuare omtobrinje. Dis Kjeenich von de Hake Hieena kaun sprinje, aus wan et flieeje wudd, äwrem Aufgrunt. Daut bewäacht sikj derch daut deepet Schnee

väl schwinda aus de stoakjsta Maun em Launt.

Fa de goode Mensche, es de witta Gämse een Botschofta von Freelichkjeit, dee von de Sechaheit von de Häad vetalt. Dee kundicht uk aun, daut et väl Sport jäwe woat fa de browe Jääjasch un väl Fleesch fa de Mensche, näakjsten Somma, un fa väle Joare mea. Oba fa dän beesen Jääja, dee daut Jesaz brääkjt un mea aus hundat schitt, opp Bock ooda Ree, es de witta Gämse de Boote vom Doot.

Nu wia doa een sea beesa Maun, een Jääja jenant Erni, dee bloos "poo," säd aus een oola Maun am metdeeld, daut buta däm Darp, maun een witten Gämse jeseene haud, aus auf hee de Jefoa jetrozht haud, wan hee soo dicht to de Hiesa jekome wia, om de Woarnunk to jäwe.

Oba de Maun, enne Städ sien vetrudet Jewää opptohenje opp sienem Stifte, strolde sea tiedich eenen Morje erut, wan määjlich, dise selwje Kjreatua to scheete, dän witten Gämse, von däm hee jehieet haud, oba nie jeseene. Em Dol wia et noch dunkel aus hee aunfunk, oba de Maun wist, daut et dach senne wudd, wan hee bat de Spetze kaum.

Un soo wia et. Huach äwa de Steenjrind un äwa de bloomiche Felda, dee bunta wiere, met väle Foawe, dee jieda Goade jeemols jeplaunt haud, muak de Jääja sien Wajch. Aus hee aum Raunt von eene deepe Schlucht kaum, läd hee sien Jewää äwa dän Rigje un rutscht dol. Dan stieech hee opp eenen huagen Launtrigje. Hee baulanzieed sikj am Raunt vom Aufgrunt, un kjikjt äwa de schrakjlich jefäadliche Klufft. Met sienem Farnrua fääjd hee daut Felt von Aunsecht, oba enne Städ waut Brun to erkjane, met eenem schwouten Zoagel, sach hee sea dietlich eenen witten Gämse.

"Nu fa eenen gooden Schoss," docht hee. "Ekj woat dise oole Oomasch un domme Kjieedels unje em Darp wiese, waut fa Schlopmetze see sent."

Hee trock daut Jewää ut de Haunt un dan fa een Moment bloos, kjikjt dusent Schoo no unje, om daut jezakte Steen, sikj froagent, woo hee daut Kjarpa vom witten Gämse kjreee kunn, wan de Kugel to sien Hoat prald un sien Kjarpa toom Boddem foll.

Oba daut wia bloos fa eene Zekund. Dis browa Kjieedel, dee sikj von siene Jugent aun met de Boaj kjand, lacht äwa aule Schwierichkjeite en sienem Stich. Hee wull jrod sien Jewää rechte un Ziele, aus hee eene lude Stemm hinja sikj hieed schrie: "Erni, trakj diene Metz äwa diene Uage."

Erstaunt to hiere, woo sien Nome bie soon Uat jeroopt wort, un nieschierich, dreid hee sikj om, om to seene wää et wia.

Doa stunt een Häselmenschkje, eene Metz, een Boat un aules met een strenja Utdruck opp sienem Jesecht. Opp daut witte Gämse wiesent, schrieech hee: "Du hast jenuach Woarnunk jekjrääje, nu rauf met die!" En disem Moment rutscht de Schoo met däm Noagel vom Jääja opp een Stekj Steen, un hee foll, äwrem Steengrunt, rauf, rauf, rauf, foll de grausoma Maun. Een poa Minnute lota jachte sikj de Alpe Kondore om sien Kjarpa. Lota, plekjte de Wilw siene Knoakes, dee lang opp de noaktje Steena lage. Eene schrakjliche Woarnunk!

Doano, wäarent de Somma Joarestiet trocke de Gämse Mutta äare Kjinja en Ru opp un aules wia jlekjlich en de Hechte, wua de Häselmenschkjes un de Gämse aus Frind toop läwde.

15. De Ziereen vom Rhein

De Voda von de Fee, de verhäa entlang un unja däm Rhein läwd, wia nich emma en de Loag, siene Dajchta to kontrolliere, nodäm see erwosse wiere. Eene von an, dee Lorelei heet, ver lange Tiet trigj, dukt opp, äwa de Streemunk vom grooten Stroom, aum Uat, aun däm daut Wota äwa de Felse sprezt un huach schumd. Daut wia sea schwoa, aun disem Uat, ooda dichtbie, fa de Schepp Lied äare Boote to lenkje, daut see nich en Stekja bruake. Bloos met kjeele Kjap un stoakje Oarme kunne de Schepp Lied äare Schöp en Sechaheit derch fiere.

Oba wan see no bowe seene sulle, sikj de schmocke Junkfrues auntokjikje, ooda dän Kopp dreie, om bāta de scheene Musikj to hiere kjenne, dee see bowe spälde, dan wia et secha daut see dän Kopp veliere wudde, un daut et Boot faulsch foare un opp dām Steengrunt rane wudd. Dan wort natieedlich een jieda äwa Bord en de koakende Wale jeschmäte un vedrunke. De Eewasch sent soo schoap un haksich, daut, wan daut Boot äwadreit, woare de oame Schepp Lied jewaultichj jājien dise jeschmäte, un, uk wan von de Wale an veschoone, kome see sechalich om. De Fee Nomes Lorelei acht nich opp äare Schriee, oba lacht bloos ut, aus see em Wota kjamfte.

Dise Lorelei, de Heiptlinj von de Fluss Fee, wia dach äwa nie jeseene, wiels bie Sonnelicht jleicht see et, en äare utjestraumde Heel to sette, un wiet unje en de kjeele Deep von daut Wota bliewe. Wan bie Dachlicht een Mensch vesocht soogoa eenen schwinden Blekj von äa to kjriee, socht hee vejäfs. Soo kaum et, daut eenje Lied un soogoa Schepp Lied opp dām Wajch no Rotterdam, lachte äwa de Vāastalunk, daut et eene Lorelei gauf, ooda jiede aundra Fee tweschen de Eewasch.

Oba aus de Mon voll wia un aum halsten schiend, un siene selwane Strole schiende to een mārchenhaufftet Flor to

dreie, ut Näwel un Mon Strole jewäft, wia de Lorelei en äare jlekjlichste Stemmunk.

Sooboolt de Sonn unjajinkj un de Schemma opp de leed bowe enbruak, roopt see äare Mejales doatoo om Kjleeda un Schmuck opp äare scheene Forms to laje. See flochte een Poat von äare goldne Hoa, un flochte et huach äwa äaren Kopp un hinje erom. Dit muak eene schmocke, Metz oatiche Aunordnunk, wäarent hinje, un dän Rigje rauf, de aundra Locke en Wale volle. Em schwaksten Owent Wint, wudd et ut schwāwe un jlense, un opp un dol faule, un wada golden schiene, en de Mon Strole. Een golna Kaum, besat met seldne Ädel Steena, gauwe de Harlichkeit von äaren Koppschmuck to, daut enne doffe Licht vom Nacht Himmel, aus een Hupe Stierns jlense wudd.

Kjeen jeweenlicha Mensch kunn eenem soonen Lockmeddel wadastone, soogoa aufjeseene von de han rietende Musikj, wudd hee sechalich nieschierich senne, to seene, waut dise prachtvolle Figua opp dām huagen Felse senne kunn.

Aulsoo, aus Lorelei en äare prachtvolle Kjleedunk oppdukt, daut äare Scheenheit soo väl hecha muak, wudd dise Fee ut dām Strom stiee. Dan schwamd see äwa toom Foot von daut hechste Steen, daut dich biem Fluss Eewa oppstieech. See brocht emma äare Hoap met äa. Bowe dan, opp de Notel hukt see, un wudd de Baunde drekje un de bezaubrende Musikj moake.

Wan emma see een Boot voll Schepp Lied sach, aus see dän Rhein enopp- ooda eraufjinje, trild see de Stemm to besondere Seetheit. Dan kunne see äa tweschen de Mon Strole met äare goldne Hoa streement en de Owent Loft, ooda leicht oppjehowe un met Walkjes, wan de milda Wint saunft aus een Odem Trakj wia. Daut schiend, aus opp äa Leet un äare Musikj aum scheensten wiere, wan de Nacht Wint aum stelsten seifzt.

Endoont woo stoakj uk de mootichste

Schepp Lied uk vesproake haude, ooda soogoa jeschwuare, nuscht to beachte aus see opp de Stromschwinde schoote, wia et secha daut see wudde Roodel un Stang faule lote, too horche, wan de Melodie derch de Loft schwäwd. Dan wia de Maun, dee aum ludsten jewast wia, daut to sage daut hee siene Haunt äwa de Uare klautsche wudd un doof senne fa aule Noote, endoont woo seet, emma dee ieeschta to schwache. Hee wudd stell stone, aus auf hee derch jeschote wia, met eenem Feil, un aules äwa siene Oppgow am Roodel vejäte. Dan, sea schwind, wudd daut Boot jaajen de Steena schlone. En eenem Moment mea, wudd de gaunze Maunschoft kjamfe, boolt unja de Wale sinkje, wäärent daut Boot driewe wudd met däm Boddem no bowe. En äare latsten Moment hieede, dee doa vesepte, de Fee lache, aus opp see gooden Sport jleicht.

Nu wort et jesajcht, daut de eensja, dee jeemols sikj em Gonst von de Lorelei sond, wia een junga un sea goot-utseenenda Fescha Sän, jenant Ulric. Hee wia de Leefsta von siene Mutta un daut Stolt von sien Voda, doch kjeene Breeda wiere aufjenstich opp am.

Wan emma hee Nachts oppdukt, wudd de Lorelei von äarem Steena Troon erauf kome un entlang däm Fluss gone, om dän schmocken Jung to bejreesse. Hee wudd niemols, äa oba finje ooda jriepe en eensjen Blekj, opp däm Dach. Oba wan emma hee äa bie Nacht troff, wia hee bezaubat äwa äare Scheenheit.

Maunchmol sunk see fa am, soo daut hee et nie wist, woo schwind de Stunde vejinge. Daut wia foaken Meddanacht, ea Ulric no Hus kaum. Han un wada wia et uk aul meist Dach Aunbruch em Ooste. Emma ver däm Aufscheet von am, wudd Lorelei äaren Leefsta opp dän Plauz em Fluss wiese, wua aum näakjsten Morje de Fesch aum rikjlichsten jefunge woare.

Ulric wudd dan sienem Voda un siene Breeda saje, wua Maun sien Nat schmiete sull, un dan emma wudde see eene goode

Schepp Lod Fesch trigj brinje. Dise vekofte see opp däm Moakjt to eenem huagen Pries, un soo haude scheene Kjleedunk un väl to Äte. Aulsoo niemols fruage see Ulric, wua hee en de Nacht soo lang jewast wia, un wuarom hee no Hus kaum aus aule aul em Bad wiere, un bloos äa Hunt Fritz Wacht hilt.

Siene Mutta woarnd äaren jinjsten Sän doavon nich too foaken to de Lorelei gone, oba hee Lacht bloos, kust äa un säd, hee kunn opphiere to gone wan hee wull. Daut es de Wajch, daut väle Junges un Mejales råde, one de Macht von de Jewanheit to kjane, woont aus eene Kjäd binje kaun.

Oba eene Nacht kaum de Sän vom oolen Fescha nich trigj, un aum Morje, wan siene Mutta en siene Stow kaum om am opp to wachte, funk see et ladich. Daut Bad wia en volkomne Ordnunk, aus kjeena doarenn jeschlope haud.

Fuaz roopt see äaren Ehemaun un äare Säns. See naume äaren truen Hunt met, un fuaz muake sikj opp de Sieekj no däm Jung. Dän gaunzen Dach, sochte see em Schalp, entlang vom Fluss Eewa, entlang de Steenagrunt un soogoa em Woolt un wieda oppe Hempels. Kjeen Tieekjen vom Sän un Brooda wort jefunge. Daut wort jedocht, daut de Ziereen Lorelei, wonsennich veleeft en dän schmocken Jung, un, oppwool en Form von eene schmocke Fru, met kjeen menschlichet Hoat fa siene Mutta to feele, haud am en äare Heel unjrem Fluss, deep en de leed jetrocke, om am aus äa Poatna to hoole.

No un no, wiels soo väle Schepp Lied vedrunke wiere un soo väle Koop Lied äare kostboare Schaza veluare haude, en de vestieede Boots, wort et faust entschloote, eene Schwitt von browe Mana to schekje, de Lorelei to jriepe un äa aus eene Jefangne to brinje. Wan see sikj wadasäd must see omjebrocht woare. Aulsoo wudd eene Jefoa, mea jefercht aus jezakte Steena ooda veroderische Streemunge, wajch jenome woare. Dan wudde de Koop Lied, en Koeln un Rotterdam sikj freie, endäm see Schaza

opphupe kunne, om dee to äare Kjinja äwalote.

Ver däm Aunfunk von de Reis de Ziereen to jriepe, kaum jieda Maun em Katedral, un ver däm Aultoa, muak sikj de Brost to bekjrieze un schwiere, nich daut Leet von de Lorelei too to hier. Aule druage Helms, met dikje jepolstade Uare Schitze, dee äwa äare Uare erauf kaume, un faust jebunge wiere. Aule Befäls vom Kapitän sulle derch Tieekjens jejäft woare, nich Wieed.

Oba waut nuzte Feile, Schwieete un Spies, Helme un Schilt Kjeleeda, un waut wiere de stoakje Muskle von mootiche Mana, jääjen eene scheene Fee? Aus daut Schwitt ludloos opp däm Eewa laund, stalde see plazlich faust, daut see sikj nich bewääje kunne. De Lorelei haud eene Zaubarie jewirkjt äwa an, soo daut kjeene Haunt ooda Foot sikj häwe kunn. De gaunze Nacht äwa stunde de Kapitän un siene Soldote opprecht un bewääjensloos, aus Wauss en eenem Museum, wäarent de Mon Strole von äare Helms, Jewääre un Schilt Kjeleeda trigj jespieejelt worde.

Doch wäarent aul dise Nacht Stunde haude see de Macht von See Fäichkheit. See sage aules, waut ver an jinkj un dit es et, waut see met erlätwde.

Jrod aus de ieeschta Schemma von de oppkomende Sonn aunfunk, daut Meddanacht bleiw vom Himmel met Licht to striepe, un dän Ooste roosich to moake, oba wäarent de Mon noch een blausset Licht opp daut schnorriche Bilt schiend, erkjande de Soldote dietlich de Lorelei. See stunt opp däm hechsten Punkt vom Steengrunt, dee ut däm Rhein stieech. Doa, wia daut scheene Kjreatua aus en eene Wacht Haul, ver eenem Spieejel, un kort ver see sikj to äaren Bad trigj trakje wull, toom Schlope gone. See naum aul äarem Schmuck auf. See leesd de Benja von äa jlensendet Hoa, un de Zoppe, bat äare Locke en eene harliche Mauss folle

aus een greiwa Stiern ut Golt. See schmeet eenen no däm aundren von äare Kjam wajch, äaren Jirtel, äare prachtvolle Kjeleeda un jiedat von äare Parle un Edelsteena en daut schumende Wota. Dan sunk see eene Zaubarie, om daut Wota no bowe to trakje gaunz bowe opp däm Steengrunt, bat de Wale äwa äare jlensende Feet rolde.

En disem Moment erhoowe sikj twee witte Pieed, met langet flissendet Kaumhoa. See schnautade un schnuwde, erut von de Äwaschwamunk. Em goldnen Jescherr, trocke see een Woage ut eenen eensjen Emerald met Saphir Räda. See stieech em Foatich un opp een Wuat von de Ziereen, fuare de Pieed wajch, met de Schwindichkheit von een Blitz un verschwunge.

Langsom senkjt sikj de Fluss to sienem jeweentlichen deepen Niveau. No un no vejinkj de Zaubarie äwa de Soldote. Toieescht, kunne see äare Teee bewääje; dan äare Finjasch, un no een Stootskje äare Oarme un Been. Wan entlich de Kapitän derch een Tieekjen dän Befäl to marschiere gauf, dreide see sikj opp dän Fluss. See jinje opp äare Boots enopp un roodade dän Rhein dol no Basel un Koeln, un vetalde äare schnorriche Jeschicht.

Nie wada wort de Lorelei von Mensche jeseene. De Mensche, dee om dän oolen Uat von de Mon Schien Musikj läwe, saje daut de Ziereen beleidicht feeld bie dän Aunjreff von äarem Jebiet. En äare Aunsecht, waut wia daut Läwe von eenje Schepp Lied un de Veluss von een Fescha Sän, fa eenen Leefsta, em vejlikj to soone Musikj, aus see soo frie gauf?

Aulsoo, om domme Mana to bestrofe, haft see nie wada äa Licht en de Heel unja däm Rhein opp de leede erschiene lote. Bejeistat von äarem Biespel, habe de Musikja äare seete Musikj wiedajesat, wäarent de Dichta nie meed jeworde sent, äare Jeschichte en äare Sproak to vetale.